Sayı 81 Aralık 87 2 DM

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TKP—ML
Merkezi Yayın Organı

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

Bütün Devrimciler, Çeşitli Milliyetlerden Türkiye İşçi Sınıfı ve Halkı, Tüm Dünya Komünistleri;

TKP/ML III. KONFERANSI

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin, Revizyonizme, Modern Revizyonizme, Troçkizme, Parti Tasfiyeciliğine Ve Her Türden Oportünizme Karşı Zaferiyle

SONUÇLANDI!

**İşçiler, köylüler, gençler,
Tüm ezilenler,
Devrimciler, demokratlar,
Yoldaşlar;**

Partimiz **TKP/ML III. Konferansı**'nı başarıyla Ekim 1987'de yaptı. İç ve dış koşulların zorluğuna rağmen, çeşitli milliyetlerden Türkiye İşçi Sınıfının öncü müfrezesi partimiz **TKP/ML**, Faşist Türk Devleti'nin her türlü engellemelerini aşarak, **III. Konferansı** hakim sınıfların suratına bir tokat gibi indirdi. Partimiz **III. Konferansı** bu anlamda tarihi bir öneme sahiptir.

Parti **III. Konferansı**'mız, egemen sınıflara büyük korku olurken, Türkiye'li emekçilere, ezilenlere, işçilere, köylülere, gençlere, kadınlara bir umut oldu. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın, "ezdik", "kökünü kazıdık" dediği partimiz **TKP/ML** her zaman halkın yanında, halkın içinde, suda balık gibi olmuştur. Partimiz, **TKP/ML III. Konferansı**'nı başarıyla sonuçlandırarak, egemen sınıfların karşısına bir kere daha kale gibi dikilmiştir. **TKP/ML**, 12 Eylül hüsranları; "pişmanları", "yılgınları" diye adlandırılan devrimci harekete sırt çeviren, tasfiye etmek isteyen, yılgınlık ve devrim düşmanlığı yapmak isteyenlerin eskimiş türkülerini **III. Konferans**'ta tarihin çöplüğüne atarak revizyonizme, modern-revizyonizme, Troçkizme, Parti tasfiyeciliğine ve her türden oportünizme karşı M-L-MZD'nin zaferini bir kere daha ilan etmiştir.

Konferansımızın tarihi rolü!

15 Yıllık parti tarihimizde 3 tane merkezi konferans yaptık. Birincisi, 1978 Şubat'ında yapılan I. Konferans, İkincisi, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın zulüm estirdiği 1981 Ocağı'nda II. Konferans, Üçüncüsü ise 12 Eylül sürecini yaşayarak gelen ve Ekim

III. KONFERANS ETRAFINDA BİRLEŞ PARTİYİ GÜÇLENDİR, TİKKO'YU DESTEKLE

1987'de yaptığımız parti **III. Konferansımız**'dır. 3 tane parti konferansımız her biri kendi özgülünde tarihi anlamlara sahiptir. I. Konferansımız, partimizi merkezileştirerek bölgesel, fedaratif çalışmaya ve örgütlenmeye son vermiş. II. Konferansımız UKH içinde büyük boyutlu bunalımların yaşandığı, hemen hemen bütün komünist partilerinin şu veya bu şekilde sallandığı ÜDT'nin ve AEP yeni Troçkizmi'nin cirit attğı bir ortamda yapılmıştır. Partimiz içinde de AEP yeni troçkizmi'nden etkilenen Yurt Dışı parti örgütümüz ve I. MK'ne sonradan hakim olan kesim, parti çizgimize ve Mao Zedung yoldaşın düşüncelerine sırt çeviriyorlardı. AEP revizyonizminin estirdiği MAO düşmanlığı, partimiz içinde de taraftar bulmuştu. Bu sorun, partimiz açısından hayati öneme sahipti. Çünkü sorun MAO sorunu değil, M-L-MZD sorunuydu. Yani M-L'in bilimi ışığında ortaya konulan partimizin programatik görüşlerinin tasfiyesi sorunuydu.

II. Konferansımız, hem dış koşulların, hem de böylesine yoğun iki çizgi mücadelesinin yaşandığı bir ortamda yapıldı. Sonradan YDH olarak ortaya çıkan unsurların görüşleri II. Konferansta mahkum edilerek partimizin programatik görüşlerine ve Mao Zedung yoldaşın ML'e yaptığı katkılara sahip çıktı. Mao Zedung yoldaşı dünya proletaryasının baş öğretmenlerinden biri olduğunu birkez daha ilan etti.

12 Eylül Yenilgisini Hazırlayan Koşullar.

Partimiz, 12 Eylül sürecinde büyük darbeler, kısmi bir yenilgi aldı. Bu süre içinde, dağlarda, köylerde, şehirlerde, işkencehanelerde, zindanlarda 100'ü aşkın şehidimizin yanında parti sekreterlerimiz Süleymen Cihan ve Kazım Çelik yoldaşları şehit verdik. Parti kadrolarımızın ve üyelerimizin büyük bir bölümünü düşmana kaptırdık. Partimizin elemanlarının büyük bir bölümü düşmana esir düştüğünde çözüldü, azınlık da olsa bir kısmı, partimizin ve halkımızın onurunu, işçi sınıfının sesini işkencehanelerde yükseltti ve korudu. Düşmana ölüm pahasına da olsa en küçük bir taviz vermedi. Zindanlarda ise sesimiz daha bir gür çıktı. Bazı cezaevlerinde parti üyelerimiz ve taraftarlarımız boyun eğmekle birlikte, büyük çoğunluğu boyun eğmedi. Askeri faşist darbeye karşı şanlı ve yiğit bir kavga verdiler. Partimizin zindanlardaki başeğmez sesi oldular ve hala olmaya devam ediyorlar.

12 Eylül 1980 öncesi devrimci durum önemli bir ivme kazanmıştı. İşçi sınıfının kitlesel grevleri her geçen gün artma gösteriyordu. Bunun yanında kendiliğinden kitlesel direnişler ortaya çıkmıştı. Tariş, İzmir-Gültepe olayları gibi. Ayrıca MHP'li faşistlere karşı çoğu yerde halk kendiliğinden direniyordu. Yani silahlı savunma yapıyordu. Öte yandan egemen sınıfların askeri cunta hazırlığı hala devam ediyor, bunun belirtileri basında daha sık görünür olmuştu. Kırsal alanda ise köylülerin hoşnutsuzluğu, taban fiyatları, kooperatifler, gübre fiatları, krediler vb. temelinde yansıyordu. Buradaki kesim devrimcilere büyük bir destek veriyordu.

Partimiz, 12 Eylül öncesinde silahlı mücadeleyi başlatması gerekirken başlatmadı. I. MK'ya hakim olan sağcılar "Halk Savaşından" bol bol dem vuruyor ancak "Halk Savaşı" kuru bir slogandan öte gitmiyor, pratiğe uygulanmıyor, ne de uygulanması için pratik adım atılıyordu. Devrimci durumun yükseldiği, kendiliğinden silahlı kitlesel direnişlerin ortaya çıktığı bir dönemde, I. MK, hala "barışçıl mücadele"den ve "içe dönük çalışma"dan sözediyordu. Mücadele biçimlerindeki sakat anlayış, sağcılık, partimizi içten içe kemirmeye, parti içinde giderek çürümelere yolaçtı. Partimiz sınıf mücadelesinin gerisinde kaldıkça, kitlelerden kopmaya başlıyordu. Örgütlenme tam bir menşevik anlayışla ele alınıyordu. Çalışma tarzı, kitle çizgisi ise **önemli ölçüde** sağ idi. Bu da parti içinde bürokratizmi, dar-pratikçiliği, pragmatizmi, hantallığı ve kof bir örgütlenmeyi kendiliğinden ortaya çıkarıyordu. Parti içinde çürüme 1979'larda başlamıştı. Çünkü; parti çizgimize uygun ne bir çalışma tarzı vardı ne de örgütlenme. Sorunun esas yanı ise, günün koşullarının doğru bir tahlili ve buna uygun taktik tesbiti yoktu. Devrimci durumun geliştiği, yükseldiği bir dönemde "barışçıl mücadele"den ve bunun "esas mücadele biçimi olduğundan" sözetmek, işi parti tasfiyeciliğine kadar götürür. Nitekim yanlış, sağcı bir anlayış ve mücadele biçimi, partimizi kitlelerden koparmaya kadar götürdü. İç çürümeyi, kof örgütlenmeyi hızlandırdı. Parti içi laçkalık, disiplinsizlik ise giderek kangren haline gelmişti. I. MK, partiye hakim değildi artık. 1980'e gelindiğinde bu kendini daha bir açık hissettiriyordu.

12 Eylül öncesi dönemde, silahlı mücadele yerine "barışçıl mücadele"yi esas alma anlayışını, tarih bir kez daha mahkum ediyordu. Silaha sarılmayan, partimiz çizgisi doğrultusunda yürümeyen bir hareketin gelişip güçlenmeyeceği ortadaydı. Ama sağcılık, insanı daha da bataklığa götürüyordu. Nitekim o günün sağcılarının bugün hâlâ "tanrı arayıcıları" Türkiye'yi "yeniden keşif etme" arayışları içinde oluşları boşuna değildir. Bunun M-L-MZD'den sapanlara ibret olması gerekiyor. Ancak siyasi körlük, bataklık içinde yüzmeyi, gülbahçesinde yürümek olarak algılar.

I. MK, partimizi 12 Eylül Cuntası'na karşı hazırlıksız yakalattı. Partimiz kısa sürede doğru dersler çıkaramayarak 12 Eylül öncesi dağınıklığı II. Konferans'a kadar devam ettirdi. Koşullar değiştiği halde taktik ve örgütlenme biçimlerinin de değişmesi gerekiyordu. Ama, hiçbiri değişmedi. Koşullar ise sürekli aleyhimize işliyordu. II. Konferans öncesi ve sonrası partimiz önemli darbeler aldı. Sınıf mücadelesinde hantallığa, kitle kuyrukçuluğuna, menşevik örgütlenmeye yer yoktu. Ülkemiz koşullarında silaha sarılmayan, dogmatizm ve subjektivizmden arınmamış hareketlere hayat hakkı yoktu.

I. MK'nın sağ oportünizmi partimizi 12 Eylül Faşist Cuntası'na böylesine hazırlıksız yakalatmıştı.

Partimiz, 12 Eylül'le birlikte bir taraftan faşist cuntanın baskıları karşısında mücadele sürdürürken diğer yandan ise; parti içindeki yarı-Troçkist çizgiye kaşı yoğun bir mücadele veriyordu.

II. Konferans, bu iç ve dış koşulların zorluğu altında yapıldı ve başarıya ulaştı. Yarı-Troçkist çizgi mahkum edildi.

II. Konferans'ın esas yanı olumlu olmakla birlikte, bazı hataları da vardı. Partimizin çizgisine sahip çıkması, Mao Zedung yoldaş ve öğretilerine sahip çıkılması tarihi bir öneme sahiptir. Hataları ise, durum değerlendirmesine uygun taktik üretememeleridir.

Devrimci durumun gerilediği söylenmekle birlikte her an ayaklanmaların olabileceğinden sözetti. Geri çekilme yerine saldırı taktiğini esas aldı. Bu taktik, objektif duruma tersti. Yani objektif koşullarla uyuşmuyor, onun ilerisinde "sol" bir tesbitti.

Parti II. Konferansımız'ın yapıldığı 1981 başında durum şöyleydi: Askeri darbe ile devrimci durum önce duraksamış ve giderek gerilemiştir. 1981'lerde ise alt seviyelerde seyrediyordu. Kitlelerin her an ayaklanma olasılığı yoktu. Çünkü devrimci hareketlerin büyük çoğunluğu ağır darbeler almıştı. Egemen sınıflar, hem halk muhalefetini susturmuş, hem de kendi içlerinde belli kanatları susturmuşlardı. ABD'ci merkezci kanat, kısmi siyasi istikrar sağlamıştı. Partimizin durumu da çok açıktı. Yapılması gere-

ken, şehirler ve kırsal alanların belli merkezlerinde yoğunlaşmak olmalıydı. Yani esas gücümüzü kırsal alanlarda tutunabileceğimiz belli bölgelere (gerilla savaşına uygun alanlara) çekilmek ve silahlı gerilla örgütlenmesine gitmekti. Şehirlerde ise; sanayinin yoğun olduğu alanlara çekilmek ve güçlü bir yeraltı örgütlenmesine girmek gerekiyordu. Dört biryana yumruk sallama politikasından vazgeçilmeli, dar parti örgütlenmesine gidilmeliydi. II. Konferanstan hemen sonra parti içi düzeltme hareketi esas alınmalı, parti, sağlıksız unsurlardan arındırılmalıydı. Eski örgütlenme, yukarıdan aşağıya değiştirilmeli, günün koşullarına dayanabilecek, ihtiyaca cevap verebilecek yeni bir parti örgütlenmesi yaratılmalıydı.

II. MK, gerilla savaşını merkezi görev olarak önüne koymasına rağmen, örgütlenmeyi sağlıklı yapamadı. Sol subjektif tesbitler daha II. MK'nın ilk 6 ayında önemli darbeler yemesine neden oldu. Parti sekreterimiz Süleyman Cihan, düşman eline geçti ve işkencede katledildi.

II. Konferans'ın en olumlu yanlarından biri de, silahlı mücadeyi ciddi olarak ele almasıdır. Bu, partimiz açısından tarihi bir öneme haizdir. Son 7 yıllık gerilla mücadelemizin temelini II. Konferans atmıştır dersek, fazla bir abartma yapmış olmayız.

Son 7 yıllık dönemde II. MK, mücadele biçimlerinden önemli ölçüde saptı. 12 Eylül zor koşulları altında "barışçıl mücadele" biçimini silahlı mücadelenin karşısına çıkararak, silahlı mücadeleyi tali, "barışçıl mücadeleyi" esas hale getirdi. Bu sağcı anlayış partimiz içinde I. MK döneminde vardı. Bu açıdan II. MK, mücadele biçimleri ve taktiklerde, I. MK'dan kopamadı. Bu konudaki sağcı anlayışları daha da sistemleştirdi. I. MK'nın gerisine düştü. Bu anlamda silahlı mücadele perspektifinden uzaklaşmış oldu. Her ne kadar ülkemizde "silahlı mücadele esas" dese de, 12 Eylül sürecindeki tesbitleri bunun tersini gösterdi. Örneğin: II. MK. 3. toplantısında "barışçıl mücadele" anlayışından hareketle orduyu tasfiye etme anlayışları doğdu. Yine II. MK. 4. toplantısında 15 yıllık parti tarihimizde sadece 1979 yılı silahlı mücadelenin esas olduğu bir dönem olarak tesbit ediliyor. Ayrıca, II. MK 5. toplantısında bu anlayış aynen korunuyor. Ve bu sağcı teori daha da geliştirilmeye çalışılıyor. 15 yıllık partimizin kuruluş dönemi de dahil, tarihimizde sadece bir yılı silahlı mücadele yılı ilan eden anlayış özünde tasfiyecidir. 15 yıl silahlı mücadele vermeyen, bunu esas almayan bir örgütlenme, ne amaçla silahlı örgütlenme, (gerilla birimleri) oluşturacak. Silahlı örgütlenmenin esas amacı savaşmaktır. Yani silahlı mücadele vermektir. Yazılı-sözlü ajitasyon, propaganda yapmak değil. Bu esas görevin yanında tali bir görevdir. Doğaldır ki, amaca hizmet etmeyen örgütlenme yaşayamaz. Süreç içinde yok olur gider. I. MK ve II. MK'nın sağ anlayışları burada çıkmaza giriyor ve parti programı ile tamamen çelişiyordu. Ancak son 7 yıllık süreç, bu tür sakat anlayışları mahkum etti. Partimizin 11 ilkesinin doğruluğunu bir kez daha doğruladı.

II. MK, bu sağcı anlayışını o kadar sistemleştirdi ki, 12 Eylül süreci gibi yoğun baskı koşullarında bile "barışçıl" mücadeleyi esas hale getirdi (!) Örgütlenmeyi buna uydurmak istedi. Ama bu sağcı taktikler hayatla uyuşmadı. Zor karşısında tuzbuz oldu ve partimizi yenilgiye götürdü. Partimizin içten içe çürümesini hızlandırdı. Sonunda partimizi bölünmeyle karşı karşıya bıraktı. Düşman karşısında silahsız bıraktı. Barışçıl mücadele yöntemleri hiçbir zaman reddedilmez. Bundan yararlanmak ayrı şey, onu esas almak ayrı şeydir.

Profesyonel gerilla birimlerini artıracağı yere, milis örgütlenmesine ağırlık verdi (gerçi bunu da başaramadı). Uzun süre düşmana yönelik eylemleri yasakladı. Gerillaların eylem yetkisini elinden aldı. Açılma politikasını yapamadı. Bir bölgede partimizi sıkıştırdı. Kırsal alanda kitle örgütlerinde çalışmaya önem vermedi, kooperatif örgütlenmelerine gidemedi.

Silahlı mücadelenin yaratıcı kudretini göremediği için silahlı mücadelenin saldırı yönünü köreltip pasip savunma, kendini koruma anlayışını hakim kıldı. Gerillalara saldırı ruhunu hakim kılamadı. Onların savaşma yönünü körelterek, salt ajitasyon ve propaganda yapmakla yetindirdi. Ajan ve ihbarcılara saldırmak doğrudur. Ama bunu esas hale getirip, beyaz orduyu yıpratma, ona saldırıyı esas alma taktiği uygulanmazsa, silahlı mücadele gelişip güçlenemez. Bir ordu uzun süre savunmada kalamaz. Bu onun için ölüm demektir.

Gerilla bölgesindeki gelişen olumsuzluklar, II. MK'nın sağcı anlayışından ayrı ele alınamaz. Bu olumsuzlukların kaynağı sağcı politikadır. Sağcılığa tepki olarak "sol" anlayışların filizlenmesi kaçınılmazdır. Nitekim böyle olmuştur.

II. MK şehirlerde de doğru bir politika yürütememiş, dogmatizme ve kendiliğindenciliğe düşmüştür. 12 Eylül öncesinin örgütlenmesini olduğu gibi sürdürmeye çalışmıştır. Bu örgütlenme hayatla çelişince, her altı ayda sistematik bir yakalanma gündeme gelmiştir. II. MK, bunca tecrübeye rağmen, şehirlerdeki çalışma anlayışını değiştirememiştir. Bu alanda ağır bir yenilgi almamıza neden olmuştur.

Partimiz, şehirlerde 83'ten sonra ağır bir yenilgi, kırsal alanda ise önemli ağır darbeler almıştır. Ancak kırsal alanda kayıplarımızın büyük bölümünü 85'ten sonra verdik. Özellikle 1986 yılında affedilmeyecek hatalar yaparak gerilla bölgesindeki yönetici organlarımız ve kadrolarımızın büyük bir bölümünü kaybettik. Bunun nedeni, silahlı mücadeleyi esas aldığımızdan dolayı değildir. Aksine bunun ruhuna uygun hareket etmediğimizdendir. "Barışçıl mücadele" taktiği esas alınması o günün koşullarıyla uyuşmuyor, sağ bir taktik olarak bunu pratik mahkum ediyordu. Uzun yıllar pasif savunmada kalmamız, gerilla savaşının ruhuna uygun hareket etmememiz, bir bölgede sıkışıp kalmamız, oynak gerilla savaşını ustaca kullanamamamız, gerilla birimlerine geniş bir saldırı yetkisi verilmemesi, buna bağlı olarak güçlü bir milis ağının oluşturulmaması vb. dir.

Bugün silahlı mücadelenin öneminin hala kavranılmadığı görülüyor. Daha doğrusu ülkemizdeki fonksiyonu görülememiştir. Bu konuda ciddi olarak sorunun üzerine düşülmemesinin bir nedeni de budur. Gerilla savaşı, basitten karmaşığa, doğru bir gelişim seyri izler. Bugün zayıf ve güçsüz oluşumuz normaldir. Ama bu böyle kalmayacaktır. Diyalektik bir gelişme izleyerek, güçlü bir ordu haline gelecektir. Son 7 yıldır verilen gerilla mücadelesi, partimizin siyasetinin doğruluğunu bir kez daha ispatlamıştır. Bugün, gerilla savaşını merkezi görevimiz olarak kavrayıp, bütün çalışmalarımızı buna hizmet edici şekilde ele almalıyız. Son 7 yıllık mücadelemiz silahlı mücadeleye sırt çeviren, parti çizgisine cephe alıcılara iyi bir ders olmalıdır. Parti tasfiyecileri partimizin içinde buluduğu durumdan da yararlanarak partimize karşı haçlı seferine girişmişlerdir. Ama umduklarını hiçbir zaman bulamayacaklardır.

Partimiz 1985'te **III. Konferansını** yapma kararı aldı. Ancak bunun uzun süreyi tutması, daha ilk baştan yapılan önemli hata idi. Bir parti uzun süreli iç tartışmaya dayanamaz. Bu, sınıf mücadelesinin önüne engel durumuna gelmemelidir. Parti içi sorunlar çözülmeden sınıf mücadelesine önderlik etmek olası değildir. Ancak, iki yılı aşkın bir iç tartışmayı da hiçbir parti kaldıramaz. Nitekim bu durum, partimize yarar yerine zarar getirmiştir. Hem sorunlarımızı kısa sürede

çözemedik, hem de sınıf mücadelesinin gerisinde kaldık.

Partimiz en büyük darbelerinden birini de 1986 Kasım'ında aldı. **III. Konferansımız**'ı Dersim'de yapma kararı alınmıştı. Delegeler Konferans alanına birer ikişer gelmişti. Tam bu sırada bir gerilla grubumuz ihbar edildi. Bu gerilla grubu içinde **III. Konferans** delegelerinden 7 yoldaş ta yer alıyordu. Düşmanla girişilen çatışmada 22 Kasım 1986'da 7'si delege olmak üzere iki savaşçımız katledildi. Konferansımız önemli bir darbe aldı. Yapılmayarak ertelendi. (III. Konferans delegesi ölen yoldaşların isimleri şöyle: Hüseyin Tosun (I. Nolu. Gerilla Bölgesi askeri komutanı), Rıza sökmen (I. Nolu Gerilla Bölgesi Komutan Yardımcısı), Ünal Küçükbayrak, Mehmet Kemal Yılmaz, Ali Rıza Boyoğlu, Zeki Uygun, İbrahim Polat. Bu yoldaşları burada bir kere daha saygıyla anıyoruz. Onlar öldüler ama, III. Konferansımız'da yine yer aldılar. Onlar, parti tarihimizde "Kasım Şehitleri" olarak yer alacaklardır.)

Partimizin buradaki hatası büyüktür. Birincisi; Düşmanla savaş halinde olduğumuz bir bölgede Konferans yapmak yanlıştır. Bu her zaman geçerli olmaz. Ancak, o günkü koşullarda savaş hattında Konferans yapmaya çalışmak Konferansı tehlikeye sokmaktır. İkincisi; Düşman o bölgede konferans yapacağımızın ihbarını almıştı. Ve militarist güçlerini hızla o bölgeye yığıyordu. Parti bunu bilmesine rağmen düşmanın gücünü küçümsemiştir. Düşmanın yığınağını ciddiye almayarak Konferansı tehlikeye sokmuş, partinin önemli bir darbe yemesine neden olmuştur. Düşmanın bütün dikkatlerinin bize yöneldiği bir ortamda konferans olayını küçümsemek, işi kendiliğindenciliğe bırakmak, sorunun ciddiyetini, Türkiye devrimi için önemini kavrayamamaktır.

Düşmanla çatıştığımız bir alanda konferans hiç yapılmaz anlayışında değiliz. Ciddi bir hazırlık ve gizlilik kurallarına uyulması şartıyla yapılabilir. Nitekim o bölgelerde, 30-40 kişilik savaşçı müfrezelerimiz bir araya gelerek dolaşabiliyorlar. Bölge alt konferansı orada yapıldı. Zaman zaman kadro toplantıları da yapılıyor. Parti bunlara bakarak III. Konferans'ın orada yapılmasını kararlaştırıyor. Ancak hazırlığını ciddi bir şekilde yapmıyor. İllegalite kurallarını ciddi bir şekilde işletmiyor. Konferans hazırlığı köylüler arasında bile konuşuluyor. Tabi bu da ihbarcılar vasıtasıyla düşmanın kulağına kadar ulaşıyor.

Dersim ve çevresinde partimizin geniş bir kitle ağı olması, gerillalarımızın kitle içinde suda balık gibi olması önemli ve iyi birşey. Varolan bu olgu da düşmanın küçümsenmesine (taktik olarak) yolaçmıştır. Ve bu konuda sol anlayışlara düşülmüştür. Konferans hazırlığında önemli ölçüde kendiliğindenciliğe de düşülerek, sol anlayışların filizlenmesine zemin hazırlanmış ve partimiz de önemli yaralar almıştır. Ayrıca sağcı anlayışlara karşı, askeri bakış açısı da, gerilla mücadelesi verdiğimiz alanlarda zemin bulmuştur. Silahlı mücadele veren, ordusu olan bir parti olarak, bu tür sol anlayışlarla karşı karşıya olacağız. Bu nedenle, özellikle gerilla bölgesindeki parti organları, parti üyeleri bu konuda uyanık olmalıdır. Bu tür anlayışların filizlenmesine meydan vermemeli, partinin siyasi, ideolojik önderliğini, ordu üzerinde her zaman hakim kılmalıdırlar.

Partimiz, son 7 yıllık gerilla savaşında ordu üzerindeki siyasi ideolojik hakimiyetini zayıflatmıştır. Önümüzdeki dönem bunu daha bilinçli hale getirmeliyiz. Silahlı mücadeleye önderlik eden KP'lerde bu tür yanlış anlayışların filizlenmesi sık sık görülmüştür. Özellikle ÇKP önderliğindeki Kızıl Ordu'da bu anlayışlara her zaman rastlanmış, bunun üzerine Mao Zedung yoldaş ciltler dolusu yazılar yazmıştır. Vietnam İşçi Partisi içinde de bu anlayışlara karşı mücadele edildiği görülebilir.

Parti III. Konferansımız'ın Türkiye Devrimci Hareketi İçindeki Tarihi Rolü:

Parti III. Konferansımız, parti içi bunalımların arttığı, partinin bölünme eşiğine geldiği bir dönemde yapılmıştır. Parti içi bunalımların bu denli arttığı bir dönemde, **III. Konferans**'ı acilen yapmak ve bu bunalıma son vermek gerekiyordu. Bunun esas yolu parti **III. Konferansı**'nı yapmaktı. Ayrıca, sınıf mücadelesinin gelişimi eskiye oranla 1987'de daha da hızlanmaya başlamıştı. Partimiz kendi iç sorunlarını çözemediği için sınıf mücadelesinin gerisinde kalmıştı. Bu durum, partinin kitlelerle olan bağının daha da zayıflamasını getirdiği gibi, diyalektik olarak parti içi bunalımı daha da körüklüyordu. Parti içi sorunlar çözülmeden, sınıf mücadelesine önderlik etmek ya da onun yüklediği görevleri layıkıyla yerine getirmek mümkün değildi. "Pratik adım bir düzüne programdan iyidir" (Marks) sözü burada öne çıkıyordu. Partimiz de bunun bilincinde olarak **III. Konferans**'ını sonuçlandırdı.

Son 7 yıllık zor bir dönem yaşandı. Diğer devrimci demokrat örgütlerin istisnasız hepsi yenildi. Şu anda hala toparlanma içindeler. Hemen hemen hepsi bir bölünme süzgecinden geçtiler. Birçoğu ikişer üçer gruplara ayrıldı. 12 Eylül Askeri Cuntası karşısında ciddi bir varlık gösteremediler. Hayat onların çizgisini mahkum etmişti. Çoğunun silahlı mücadeleye olan bakış açıları eskiden beri bellidir. Silahlı mücadeleyi "maceracılık" olarak değerlendiriyorlardı. Ama 12 Eylül süreci, bir kere daha ispatladı ki 'silahlı mücadele vermeyen bir örgütün yaşama hakkı yoktur.' Partimizi diğerlerinden ayıran en önemli özelliklerinden birisi de budur. Partimiz yoğun baskı koşullarına rağmen silahlı mücadelesini kesintisiz sürdürmüştür. Önemli darbeler almasına rağmen silahlı mücadelesinin önemini ve fonksiyonunu iyi kavramış ve bu konuda önemli tecrübeler edinmiştir.

Egemen sınıfların durumu ise çok açık, 12 Eylül askeri darbesi de onları kurtaramadı, ekonomik ve siyasi bunalım her geçen gün daha da artıyor. Bugün 12 Eylül dönemine nazaran daha fazla bir bunalım içindedirler. Kendi aralarındaki çelişkilerin keskinleşmesi, halkımızın yararınadır. Devrimci durumun daha fazla artmasına hizmet edecektir. Devrimci durumun ivme kazanması da egemen sınıflar arasındaki çelişkinin derinleşmesine hizmet edecektir.

Egemen sınıflar, kendilerine dikensiz gül bahçesi istiyorlar. Ama buna hiçbir zaman sahip olamayacaklardır. Yarı-sömürge, yarı-feodal olan bir ülkede uzun süreli istikrarlar yaşamak pek olası değildir. Bir taraftan emperyalizme ekonomik ve siyasi olarak bağımlılık içindeki ekonominin cılızlığı, toplumsal refahı gündeme getirmeye yetmiyor. Bu durum halkın mücadelesinin gelişmesine neden olmakta, egemen sınıflar ise, siyasi istikrarı korumak (!) için, baskı ve zulüme yönelmektedir. Baskı ve zulüm ise halkın mücadelesini durdurmaya yetmiyor. Nitekim 12 Eylül kanlı diktatörlüğü yetmedi. Halkımızın yavaş yavaş sokaklara dökülmesini önleyemedi.

12 Eylül, devrimci-demokrat harekette iki eğilim yarattı. Bir kısmı tamamen sağa kayarak ihtilalci yönlerini atıp pasifleştiler. Reformist ve milli burjuva akımların kuyruğunda gitmeye başladılar. Bir kesimi ise, devrimci demokrat niteliklerini korudular ya da korumaya çalışıyorlar. Milli burjuva ve bazı revizyonist akımların yazdığı "parlamenterist" mücadele safsatasına karşı devrimci mücadele geleneğini seçtiler.

Bugün, devrimci hareketi tasfiye etmek isteyenler büyük bir çabaya gir-

diler. Bunların başında "Saçak" dergisi etrafında birleşen", "koyu devletçi", "parlamenterist" PDA'cılar. Diğerleri ise Aybarcı takımı. Bunların dışında sosyal-faşist parti ve örgütlerde, "parlamenterist" yolun seçilmesi için, özellikle orta yolcu devrimci örgütlere çağrı üstüne çağrı yapıyorlar. Bunların başını RSE'nin tescilli uşağı TKP çekiyor. Şimdi sosyal faşist TİP ile birleşmekle TB'K'P adını aldılar.

Her yenilgi dönemi kendi olumsuzluklarını da beraberinde getirir. Devrimci hareketler içinde, bir sürü yılgın ve tasfiyeci unsurlarla, devrime düşmanlık besleyan anlayışların çoğalmasına hizmet eder. 12 Eylül AFC' ise, TDH içinde bütün tasfiyeci unsurlarla, devrime düşmanlık besleyen anlayışların artmasına neden olmuştur. Zor karşısında davayı terkeden "abbas yolcular"ın artması normaldir. Devrimci hareket küçümsenmeyecek bir bunalım yaşadı ve yaşıyor. Bu bunalımı atlatamayanlar, faşizmin zoru karşısında boyun eğerek, yeni "dünyalar" keşfetmeye, eski devrim düşmanı "türküleri" yeni türkülermiş gibi, piyasaya sürmeye başladılar. Bütün yılgın ve tasfiyeci akımların şimdi tek umutları, "parlamento ahırı" olmuştur. Yani "legalcilik" illegal mücadeleye "öcü" gözüyle bakıyor. Bunlardan birkaçının partimiz saflarında yer almaları da normaldir. Lenin yoldaşın dediği gibi "öyle 'eski bolşevikler' biliyorum ki, tanrı bizi onlardan korusun". (Marksizmin bir karikatürü ve Emp. Ekonomizm) Şimdi bu tür unsurların, "legal"ciliğin ve milli burjuva akımların peşinden gitmeleri, onların koltuk değnekleri olmaları, yadırganmamalıdır. Yenilgi döneminin artıkları ve "abbas yolcuları" olarak değerlendirilmelidirler.

Egemen sınıflar, "parlamentercilik" oynamaya çalışan bu tür akımlara karşı hoşgörüyle yanaşıyor. Onların gelişmesinin devrimci harekete zarar vereceğini biliyor.

"Parlamentercilik" oynamaya çalışan "legal marksistler" çok kötü yanılıyor. Bu oyunu her zaman oynamak isteyenler eksik olmadı. Cumhuriyet döneminden beri sırasıyla Şefik Hüsnü, TİP, Aybar takımı, PDA revizyonistleri oynayageldiler. Ancak, devrimci mücadelenin karşısında giderek gericileştiler. Ayrıca egemen sınıflar, fazla gelişmelerine de müsade etmiyor. Bunların halkımızın devrimci mücadelesini egemen sınıfların potasında eritmek ve zararsız hale getirmekten başka tarihi bir fonksiyonları yoktur.

Partimiz, **III. Konferansı**'nı tam da böylesi bir ortamda yaparak, devrimci mücadele için tayin edici bir öneme sahip tarihi bir adım attı. Yılgınlığın, tasfiyeciliğin, devrim düşmanlığının arttığı bir ortamda TDH içinde komünist bir ses, komünist bir atılım yükseldi.

Parti **III. Konferansımız** aldığı kararlarla, mücadelesinin boyutunu daha da yükseltip geliştirecektir. Silahlı mücadelenin geliştirilip güçlendirilmesi, partimizin **III. Konferansı**'nın kararlarının kavranarak, yaşama geçirilmesinden geçecektir. Partimiz bunun ilk adımını atacaktır. Ayrıca şehirlerde gelişen sınıf mücadelesine aktif olarak katılmalı ve önderlik etmeye çalışmalı, buralardaki sınıf mücadelesini küçümsememelidir.

Partimizin III. Konferansı'nın Bazı Önemli Kararları Şunlardır:

III. Konferansımız, partimizin I. yenilgisinin esas nedeninin objektif olduğunu tesbit ederken, I. Konferansın ÖE'sinin oportünist niteliğini açığa çıkarıp mahkum ve reddetmiştir.

Partimizin 12 Eylül süresinde aldığı yenilginin esas nedeni II. MK'nın sağ oportünist çizgisi olduğunu belirtmiş ve bu çizgiyi mahkum ederek, partimiz içinde sağ oportünist tehlikeye dikkati çekmiştir. Ayrıca sol oportünizmin bugün "askeri bakış açısı" şeklinde yansıdığını tesbit etmiştir. Parti içinde bu tür anlayışlara karşı yoğun ideolojik, siyasi mücadele verilmesini ve köklerinin her alanda açığa çıkarılmasını önüne görev olarak koymuştur.

Partimiz merkezi görevini, silahlı mücadelenin daha da geliştirilip güçlendirilmesi şeklinde belirlemiş, "silahlı mücadele vermeyen bir hareketin komünist niteliğe sahip olmayacağı gibi, kitleleri devrime seferber edemeyeceği" espirisini kendisine rehber edinmesi ve bütün çalışmalarını buna hizmet edecek şekilde ele almasını kararlaştırmış, partimizin bu konudaki görüşlerinin ML niteliğini bir kere daha vurgulamıştır.

Silahlı mücadelenin sadece Türkiye Kürdistanı'nda değil batının belli bölgelerinde de adım adım atılmasını kararlaştırmıştır.

Bugün saldırı taktiğinin esas olduğunu tesbit etmiş, partinin güçlerini, bu taktik hat doğrultusunda "temkinli ilerleme, temkinli saldırı" ile seferber etmeyi karar altına almıştır.

Strateji ve taktikler konusunda açıklık getirmiş partimizin 11 ilkesinin kendi dönemleri için birer stratejik ilke olduğunu vurgulamış, ülkemizin bugünkü koşullarında "barışçıl mücadelenin" esas olamayacağını belirtmiş ve 15 yıllık parti tarihimizin sadece bir yılını "silahlı mücadelenin esas olduğu" yıl olarak gören oportünist ve tasfiyeci anlayışları mahkum etmiştir. "Hiçbir mücadele biçiminin reddedilemeyeceği" ML anlayışından hareketle, partimizi geliştirip güçlendirecek her mücadelenin silahlı mücadeleye hizmet edici temelde ele alınmasını ve ustaca uygulanmasını karar altına almıştır.

Dünyada ve Türkiye'de durumu doğru olarak değerlendirmiştir. Dünyada savaş etmenlerinin artmasına rağmen hala esas akımın devrim olduğunu vurgularken, dünyada gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine dikkati çekmiştir. ABD ve RSE'ni ezilen dünya halklarının baş düşmanı ve emperyalist savaşın esas kışkırtıcıları olarak mahkum etmiştir.

Bugün dünyada üç başlıca çelişme olduğunu tesbit etmiştir. Bunlar:

1- Emperyalizmle dünya halkları arasındaki çelişme.

2- Emek-sermaye çelişmesi (burjuvaziyle proletarya arasındaki çelişme.)

3- Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişme.

Bu çelişmeler içinde emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişme, diğer çelişmelerin çözümünü hızlandıracak olan baş çelişmedir.

Bugün sosyalist bir kamp veya herhangi bir sosyalist ülke olmadığı için "sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişki" ortadan kalkmıştır.

Türkiye'de duruma gelince: Devrimci durumun giderek geliştiğine dikkati çekerken egemen sınıfların ise bunalımlarının artarak devam ettiğini vurgulamıştır. Önümüzdeki dönem ise devrimci durumun daha da artacağını tesbit etmiştir. İşçi sınıfının grevlerinin artması, öğrenci gençliğin akademik, demokratik mücadelesinin hızlanması, cezaevlerindeki devrimci direnişlerin dışarıya yansıyarak halka malolması ve büyük bir destek görmesi, bu tür hareketlerin gelişiminin habercisi olduğunu belirlemiştir. Ayrıca, gerilla savaşının eskiye oranla yaygınlık kazanması, köylülerden büyük bir destek görmesi, köylülerin silahlı mücadeleye olan sempatisinin bir göstergesi olmuştur. Silahlı mücadelenin, Türkiye'nin devrimci-demokrat kamuoyunda önemli bir sempati ve destek gördüğünü de tesbit etmiştir.

Kürt Ulusu'nun ulusal uyanışının artış gösterdiğini, Türk hakim sınıfları için büyük bir çıkmaz olduğunu vurgularken, Kürt Ulusu'nun ulasal mücadelesinin daha da gelişeceğini belirtmiştir. Partimizin bu konudaki

görüşlerinin net olduğunu, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı tavizsiz savunmaya devam etmesini, egemen sınıfların Kürt Ulusu'na yönelik katliam ve baskılarının teşhirini yoğunlaştırması gerektiğini belirlemiştir.

PKK, ulusal temelde ortaya çıkan ilerici bir hareket olmakla birlikte süreç içinde karşı-devrimci bir örgüt durumuna gelmiştir. **III. Konferansımız**, II. MK'nın bu konudaki tesbitini onaylamıştır. PKK, RSE'nin işbirlikçisi durumunda olmakla birlikte, Suriye ve bazı gerici devletlerin güdümü altında, devrimcilere ve halka yönelen bir harekettir. Kendi içindeki ilerici-devrimci Kürt mensuplarına saldırdığı gibi komünistlere ve devrimcilere de saldırmakta ve katletmektedir. Kürt Ulusu'nun mücadelesinin demokratik muhtevasının desteklenmesiyle PKK önderliğinin sınıfsal niteliği birbirine karıştırılmamalıdır. Her ezilen ulusun mücadelesinin demokratik muhtevası vardır. Ama bu, mücadeleyi veren önderliğin niteliğini belirlememizi dıştalamaz.

Partimiz, PKK, devrimci ve komünistlere silahlı saldırıda bulunmadığı sürece, partimizin de PKK'ya karşı silahlı saldırıda bulunmamasını karar altına almıştır. Ancak, PKK partimize silahlı saldırıda bulunursa, bunun karşısında sessiz kalmayacağımızı belirtmiştir. Bugün için PKK'yı ideolojik ve siyasi olarak teşhirin esas alınmasını karar altına almıştır.

Partimiz bugünkü adıyla "SAÇAK", eski adıyla TİKP hakkında da karar almış ve bu akımı değerlendirmiştir. Bu hareketin 1978'lerden sonra karşı-devrimci olduğunu, ancak 12 Eylül sonrası ve bugün burjuva-demokratik bir çizgide parlamenterist-reformist bir siyasi akım olduğunu tesbit etmiştir. Yani, karşı-devrim ile devrim arasında "ara" bir akımdır. Bugün için karşı-devrimci denemeyeceğini, ama karşı devrime her an kayma eğiliminde ve siyasi olarak ona yatkın olduğunu ve milli burjuva akımların bu ikili niteliğine dikkat çekmiştir.

Mao Zedung Düşüncesi

Bugüne kadar Marksizm-Leninizm olarak kullanıyorduk. Bundan sonra M-L-MZD olarak kullanılacaktır. İK yoldaşta bunu doğru olarak vurgulamıştır. MZD olmadan M-L bugün tam olarak açıklanamaz. Mao Zedung yoldaşın katkıları nitel bir katkıdır. Yani günümüz koşullarında MZD, M-L'in bir üst aşamasıdır. Sosyalizmde sınıfların ve sınıf mücadelesinin varlığı, geriye dönüşlerin bilimsel olarak açıklanması, diyalektiğin daha da geliştirilmesi Mao Zedung yoldaşın düşünceleri olmadan açıklanamaz. Bugün oportünist ve revizyonistler, Mao Zedung yoldaşın bu katkılarını inkar ediyorlar. Bu nedenle de M-L'nin düşmanı akım durumuna rahatlıkla gelebiliyorlar. Ayrıca Mao Zedung yoldaşın sömürge ve yarı-sömürge ülkeler için geliştirdiği Halk Savaşı teorisi, bugün bu tür ülkelerde komünist partilerin önünde birer ışıktır. Bu teoriyi ülkesine —sümürge, yarı-sömürge, yarı-feodal— uygulamayan komünist partisi gerçek bir komünist partisi olamaz.

Mao Zedung Düşüncesi, partimizin programatik 5 belgesinde yer aldığı gibi bundan sonra da kullanılacaktır.

Parti **III. Konferansımız**, parlamento konusuna daha da açıklık getirerek parlamentodan bir kürsü olarak yayarlanılabileceğini doğru olarak tesbit etmiştir. Komünistler hiçbir mücadele biçimini ve alanını reddetmezler. Devrime hizmet eden tüm mücadele biçimlerini kullanırlar. Gerici kurumlarda çalışmayı küçümsemezler. Koşulları olduğu zaman en gerici parlamentoda çalışılacağı gibi, koşulları oluştuğunda "en cumhuriyetçi", "en demokratik" burjuva parlamentosunu tarihin çöplüğüne atmaktan çekinmezler. Parlamentoyu sürekli boykot anlayışı yanlış ve sakattır. Yerine göre boykot edilebileceği gibi, yerine göre de içinde çalışılabilinir. Diğer alanlarda olduğu gibi, buradaki çalışmamızda, silahlı mücadeleyi geliştirip güçlendirme perspektifiyle ele alınmalıdır.

Partimizin faşizm konusundaki görüşleri M-L ve doğrudur. Tüm anti-M-L akımlara karşı partimizin bu konudaki görüşü birer panzehirdir.

III. Konferansımız'ın tarihi bir kararı da partimizin 5 temel belgesinde yer alan programatik görüşlerine sahip çıkması ve üzerinde yükselebileceğimiz M-L görüşler olarak bir kere daha ilan etmesidir.

İşçiler, köylüler, gençler,
Tüm ezilenler,
Devrimciler, demokratlar,
Yoldaşlar,

Bugün, suskunluk zamanı değildir. Parti **III. Konferansımız**'ın aldığı kararlar doğrultusunda partimiz **TKP/ML** etrafında örgütlenelim ve mücadeleyi hızlandıralım. 12 Eylül yılgınlarına, tasfiyecilere, revizyonizme, oportünizme, modern revizyonizme ve reformistlere darbe vurmak istiyorsak **TKP/ML**'ye sahip çıkıp, onun görüşlerini maddi bir güç haline getirelim.

12 Eylül AFC'sından, egemen sınıfların bütün kanatlarından hesap sormak istiyorsak **TKP/ML**'nin mücadelesini destekleyelim. Türk hakim sınıflarından kalıcı hesap ancak Demokratik Halk Devrimi'ni yaparak sorulur. Türk, Kürt, Ermeni, Arap milliyetlerinden Türkiye halkını kurtuluşa götürecek olan yegane güç **TKP/ML**'dir.

Partimiz bugün küçümsenemeyecek bir kitle potansiyeline sahiptir. Bu potansiyeli faşist devlete karşı hareket geçirmek önümüzde duran acil görevdir. Bu nedenle **TKP/ML**'nin her alandaki mücadelesini destekleyelim. Gelişen gerilla mücadelesine destek olalım, katılalım. Şehirlerde işçi sınıfının mücadelesine omuz verelim. Gençliğin militan mücadelesinin içinde yer alalım. Özgürlük mahkumlarının mücadelesini duvarların dışına taşırıp sokaklara dökelim. **TKP/ML**'nin her alandaki savaşımına destek olup, taraftar kazanalım. Maddi ve manevi desteğimizi **TKP/ML** bünyesinde birleştirelim.

Köylüler, Kır emekçileri!

Partimiz **TKP/ML**'nin önderliğindeki gerilla mücadelesine destek verelim, katılalım. Her birimiz birer gerilla, birer milis olalım. **TİKKO** saflarında yer alalım. Köylüye toprak dağıtacak tek parti **TKP/ML**'dir. **TKP/ML**'nin asgari hedefi toprak devrimidir. Topraksız köylülere toprak, herkese iş **TKP/ML** önderliğinde DHD ile sağlanacaktır. **TİKKO**'nun yürüttüğü gerilla savaşı sizin savaşınızdır. **TKP/ML** önderliğindeki **TİKKO** saflarında birleşelim, gerilla savaşına katılalım, destek verelim.

Kürt, Ermeni, Arap ve diğer azınlık milliyetlerden halka!

TKP/ML, Türkiye'de yer alan tüm uluslardan işçi sınıfının partisidir. **TKP/ML**, her ulustan halkı kurtuluşa götürecek, milli baskı ve sömürüyü ortadan kaldıracak tek partidir. **TKP/ML**, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'nın tavizsiz savunucusudur. Faşist Türk Devleti'nden kurtulmanın yolu **TKP/ML** etrafında örgütlenmekten geçer. Faşist Türk Devleti'ni yıkmanın yolu **TKP/ML** etrafında birleşik mücadeleden geçer. **TKP/ML**, tüm ulusların hak eşitliğini, serbestce örgütlenmesini savunur. **TKP/ML**, her ulusun ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkını tanır ve savunur.

Devamı sf: 27'de

TKP/ML III. KONFERANS'I KISA KARARLARINDAN BAZI BÖLÜMLER:

PARTİNİN KURULUŞU

Parti'nin kendi geçmişini kavraması ondan dersler çıkararak ilerlemesi büyük öneme sahiptir. Geçmişi güçlü bir meşale haline getirmek, onu doğru değerlendirmekle mümkündür. Doğru dersler, doğru bir tahlilden çıkar. İnsanlık geçmişini harika bir tarzda özümleyerek ilerliyor. Onun büyük atılımları geçmişindeki büyük, zengin mirasların doğru, yaratıcı bir tarzda özümlenmesi sonucunda ortaya çıkıyor. O, yeniyi, geçmişin ışığıyla buluyor. Patlayan her büyük atılım ateşinin özünde eski ateşin şu veya bu derecede kurdetli ruh ve renkleri vardır.

1972 Türkiye proletaryasının Parti olarak tarih sahnesine 50 yıllık bir oportünist ve revizyonist geçmişten sonra yeniden çıkışı tarihidir. Bu gözle görülmeyecek bir cüceninin, aydınlığı ülkenin ufaklarına vuran bir meşaleyi taşımasına benziyordu. Evet, büyük gerçekler ve onları kuşanan dar bir kadro... Bu büyük gerçeği hangi şatlar doğurdu? Önce dünyaya bakalım.

Sömürge ve yarı-sömürgelerde ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları, altmışlı yıllarda görülmemiş bir yaygınlık arzediyordu. Bu emperyalist krizin giderek derinleşmesinin kaçınılmaz bir sonucu olarak ortaya çıkıyordu. Silahların ısrarı ve gücü metropollere ve en ücra köşelere kadar dünyayı derinden etkiliyordu. Çin'de milyonlar büyük devrimci uğultularla, toplumu tüm hücrelerine kadar fethetmek isteyen yeni burjuvaziye karşı harekete geçiyordu. Devrimden yeni çıkmış onun pratik ve teorik silahlarıyla donanmış, geriye dönüşlerin derslerini sıçrama tahtası haline getirmiş bir öncünün, milyonları enginlere sevkeden bir öncünün, şiarları tüm dünyayı etkisi altına alıyordu. Bu fırtına, metropollere ve savaşan halkların mevzilerine, Marksizm-Leninizmi çok daha yoğun ve kendi dersleriyle birlikte sunuyordu. Dünyayı etkiliyor, dünyadan etkileniyordu. Dünyadaki ve Çin'deki bu iyi durum, fırtınanın bizzat kurmayını, "dünyada durumun mükemmelliği" ve "emperyalizmin toptan çöküşe gittiği" şeklindeki abartılmış subjektif tesbitlere —tabi bunda modern revizyonist tezlere ve geriye dönüşlere tepkinin de bir rolü vardır— götürebiliyordu. Bu, devrimin kendi görkemi karşısında büyülenmesi olayıdır.

Aynı dönemde ülkemizdeki durum da iyiydi. Stalin'in deyimiyle, aynı zincirin bir halkası durumunda olan ülke, kendi bağrındaki patlama ögelerinin hazlanmasına yer yer uç verip patlamasına tanık oluyordu. Özellikle 1968 ile 15-16 Haziran arasını kapsayan dönem, Türkiye tarihinde görülmemiş işçi, köylü ve gençlik hareketlerine sahne oluyordu. Ve aynı dönemde Marksizm-Leninizm, Kültür Devrimi'nin dersleriyle birlikte ülkeye daha etkin bir şekilde giriyordu.

Marksizm-Leninizm'in ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin derslerinin Türkiye'deki sınıf mücadelesi gerçeğiyle, bu çıplak ve sıcak gerçekle birleşmesi sonucunda doğdu TKP/ML. Elli yıllık oportünist, kuyrukçu, revizyonist çizgiyle hesaplaşarak çıktı ortaya. Kurtuluş Savaşının, doğru bir değerlendirmesini yaptı. Cumhuriyet tarihi boyunca devletin ve egemen sınıfların özlü ve parlak bir tahlilini yapmakla hem Marksizm düşmanı akımların ipliğini pazara çıkardı, hem de Leninist devlet teorisini nasıl yaratıcı bir tarzda kavradığını ortaya koydu. Yine ulusal sorunda, Leninizmi ülke gerçeğine teoride ustaca uyguladı. Ülkenin sosyo-ekonimik yapısını doğru tesbit etti. Onun bu tesbiti, Leninist tahlil yöntemini çok güzel kavradığının bir nişanesidir aynı zamanda. Leninist örgütlenme, çalışma tarzı, mücadele biçimi ve kitle çizgisi öğretisini iyi özümledi. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısını ve Çin Devrimi'nin deneylerini gözönünde bulundurarak, ülke devriminin strateji ve taktik sorunlarına, ittifaklar ve cephe sorunlarına açıklık ve netlik kazandırdı. Parti, Ordu ve Cehpe ilişkilerine, keza ülkedeki faşizm sorununa tahlilci bir ruhla açıklık kazandırdı. Kuşkusuz Partinin en güçlü yanlarından birisi, Büyük Proletar Kültür Devrimi'nin derslerini iyi kavraması, proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi teorisinde Stalin'in hatalarını aşmış olmasıdır. Partinin bu ve benzeri görüşleri 50 yıllık revizyonist mirası yeni biçimler altında yüklenen PDA Revizyonizmi'ne karşı yürüttüğü dişediş polemikle biçimlenmiştir.

PARTİNİN I. YENİLGİSİ ÜZERİNE

I. Konf. P ÖE'si, Partimize birçok haksız eleştiriler getirmiştir. Başta, Partimizin yenilgisine esas olarak subjektif tesbitlerin yolaçtığını belirtti. Partimize kuşkuyla yanaşmak, Partimizin o dönem işlediği bazı taktik hataları genel hatalar şekline sokmak yoluna girmiştir. Partimizin dünyada durum değerlendirmesi doğruydu. Partimiz I. ÖE bunu reddediyor ve Partimizin yenilgisini T'deki durum değerlendirmesine bağlıyor. Yani DABK kararlarında geçen "işçilerin, köylülerin büyük çoğunluğu silahlı mücadeleyi kavradı" tesbitine dayandırmaya çalışıyor.

Partimizde hiç hata yok mu? Elbette var. Partimiz 12 Mart sonrası Türkiye'de durum değerlendirmesini olduğundan fazla abartmıştır. Yani subjektif değerlendirmiştir. O gün Türkiye'de durum şu idi. 15-16 Haziran şanlı direnişiyle doruğa ulaşan durum, hemen peşinden sıkıyönetimle birlikte önce duraksamış, 12 Mart askeri Faşist Cunta'sı ile giderek gerilemiştir.

O dönemde Partimizin silahlı mücadeleyi başlatması tarihi bir öneme sahiptir. Ancak durum değerlendirmesine

bağlı olarak saldırı taktiğini esas aldı. O dönemdeki durum, geri çekilme içinde savunma taktiğini uygulamak ve Partiyi bu taktik ile güçlendirmek ve kitle bağlarını geliştirmeye uygundu.

Bazı oportünist ve revizyonistler Partimizin silahlı mücadeleye başlamasını yanlış görüp "maceracılık"la suçluyorlar. Oysa o gün Partimizin silahlı mücadeleyi başlatması doğruydu. Çünkü ülkemizde silahlı mücadele koşulları vardı. I. Konf. ÖE'si ise, o günkü koşullarda "objektif durumlar silahlı mücadele için elverişsizdi" diyerek Partimizi sağdan eleştirmiştir. Bugün bilumum oportünist-revizyonistlerin saldırıları hâlâ bu yönden gelmektedir.

Partimizin I. yenilgisinin nedenleri üzerine I. Konf. yanlış temelde değerlendirmeler yapmıştır. Oysa bazı subjektif hataların yanında objektif koşulların ağır basması ve Partimizin genç ve tecrübesiz oluşu yenilgide belirleyici olan engellerdir. Yenilginin nedenlerini şöyle sıralamak gerekir.

Birincisi, devrimci dalganın gerilediği bir dönemde Partinin henüz yeni kurulmuş olması, dolayısıyla genç ve tecrübesiz olması ve Parti çatısı altında toplanan elemanların tecrübe ve birikimlerinin olmaması, TİİKP içinden taşınan alışkanlıkların atılması için yeterli zaman ve nedenlerin bulunmaması.

İkincisi, bolşevik bir çalışma tarzının henüz yaratılamamış olması.

Üçüncüsü, Partinin henüz Partiyi yaşatıp besleyecek bir kitle tabanını oluşturamamış olması.

Dördüncüsü, partinin kurmaylar heyetinin varlığı İK'nın kişiliğinde somutlaşması, yani Partinin bütün ideolojik ve siyasi yükünün bir tek yoldaşın sırtına binmiş olması.

Beşincisi, düşman saldırılarının Partimiz üzerinde yoğunlaşması, şartların ağırlaşması, Partinin üzerine ağır görevler yüklenmiş olması vs. sayabiliriz.

I. KONFERANS ÖE'NİN HATALARINA GELİNCE:

I. Konferans ÖE'si Partimizin geçmişini ve yenilgisini değerlendirirken sağ ve inkarcı bir temelde ele alıyor. Bir kısım doğruları sıralaması inkarcı, sağcı ve subjektif yaklaşımın özünü gizleyememektedir. Bu durumu şöyle özetleyebiliriz:

Partimiz tarihine yaklaşım herşeyi kendi iç ve dış koşulları içinde ele alınıp değerlendirilmeliydi. Ama I. Konferans soruna böyle yaklaşmamış PDA ve diğer revizyonistlerin partimize getirdiği haksız eleştirilerden etkilenmiştir. Bilumum revizyonistlerin Partimizin ML tezlerine yönelttiği eleştirileri mahkum edeceği yerde onlardan önemli ölçüde etkilenmiş ve bunu ÖE'ye yansıtmıştır. Herşeyi kendi iç ve dış koşulları içinde irdelemeyen bir anlayış ya sağa sapar ya da "sol"a. I. Konferansta, ÖE'de sağa sapmıştır. I. Konferans Partimizin yenilgisine ve o dönemde yaptığı bazı hatalara yaklaşımı aynı şekilde M. Suphi TKP'sine gösterilseydi, bu mantık silsilesi onu ML değil oportünist görürdü.

Geçmişimizi doğru değerlendirmek, ondan öğrenmek, geleceğe ışık tutmak anlamına gelir.

I. Konferans ÖE'sinin şu tesbitleri Partimizin çizgisine karşı getirilmiş yanlış eleştirilerdir.

"Her tezin üzerinde fazla düşünmeden ML olarak adlandırıyor ve savunuyorduk."

"Lin Piao'nun 'dünya kırları', 'dünya şehirleri', 'dünya çapında halk savaşı' gibi tesbitleri de Partimiz tarafından savunuldu"

"Yapılması gerekli olan şey, uluslararası alanda hakim olan anti-ML akıma karşı ilkeli bir mücadele yürütmekti. Partimiz bu görevi yerine getiremedi."

"Objektif şartlar devrime son derece **elverişli değil,** *tam tersine* **elverişsizdi."**

"Gerilla mücadelesinin hazırlık aşamasını atlayarak derhal silahlı mücadeleyi genelleştirme yolunu seçti."

"Halk yığınları arasındaki siyasi çalışmaya (propaganda, ajitasyon ve örgütlenmeye) gereken önemi vermedik."

"Proleter enternasyonalizmi'nin görevlerini doğru olarak kavrayıp yerine getirememek. Uluslararası alanda kendini ML parti olarak tanıtan TİİKP'in teşhir ve tecrit meselesini küçümsemek. ML Partilerle ilişki kurma, onları destekleme, onlardan destek isteme meselesini küçümsemek."

"Kadınların kurtuluş meselesi, doğru olarak devrim meselesine bağlı olarak ele almakla birlikte; kadınlar üzerindeki özel baskılar ve bunlara karşı mücadele sorununu, sorun olarak bile gündeme getirmemek."

"Silahlanma ve askeri eğitim konusuna önem verildiği halde, şartların yeterli bir silahlanmaya izin vermemesi..."

"Çalışma tarzında uzmanlaşma ve kollektif çalışma yöntemlerini yeterince geliştirememek.."

"Uluslararası alanda ÇKP'ye körce bağlılık."

"Uzun süreli düşünmeyen aceleci, sabırsız (derhal silahlı mücadeleyi genelleştirme), kendiliğindenci (ajitasyon, propaganda ve kitle örgütlenmesini küçümseme eğilimi tavırları hatalarımızda açıkca görülebilir."

Bu görüşler Partimize haksız ve oportünist yönden gelen eleştirilerdir. Reddedilmelidir.

I. Konferans ÖE'sinin Partimizin kuruluş dönemine ilişkin olarak yaptığı subjektif durum değerlendirmesini eleştirirken getirdiği "kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyi geriydi" eleştirisi sağdan bir eleştiridir.

Partimiz ÇKP'den etkilenerek anti-ML "toptan çöküşe doğru gittiği çağ" tesbitini savunmuştur. Bu çağ tesbiti anti-ML, Troçkist bir tesbittir. I. Konferans ÖE'si bunu reddetmekle birlikte içini yanlış doldurmuştur.

Partimizin baş çelişme tesbitini de değiştirmesi yanlış ve Parti programını hedefleyen bir anlayışın ürünüdür.

KK DÖNEMİ:

KK oluştuğunda başta ML idi. Partimizin görüşlerine inanıyorlardı. Ancak o günün koşullarını, Partiye yüklediği görevleri kavrayamadı. Bir tarafta barışçıl kitle hareketleri gelişirken, diğer tarafta ise silahlı mücadelenin örgütlenip sürdürülmesi sorunu vardı. KK, ne kitlelerle doğru dürüst ilişki kurabildi, ne de silahlı mücadelenin görevlerini yerine getirebildi. Silahlı mücadele için en küçük bir adım atamadı. Partinin önüne bu sorunu ciddi olarak koyamadı. Kendiliğindenciliğe düştü ve kitle çizgisi anlayışı içinde sol sapmalar vardı. 12 Mart dönemi koşullarından hala kurtulamamıştı. Legal çalışma olanakları ve yayın organları meselesinde dogmatikti. Bu nedenlerden dolayı Parti çizgisini pratiğe geçirmedi. UKH'nın içinde bulunduğu durum, ülkemizdeki oportünist ve revizyonistlerin Partimize saldırıları ve sağcı görüşleri, 12 Mart sürecinde alınan yenilgi, KK'nı Parti görüşlerine karşı önce kuşkuya, giderek ise tasfiyeciliğe ve revizyonizme götürdü.

BÖLGESEL DÖNEM:

ML muhalefetin, KK'nın tasfiyeci ve inkarcı sağ anlayışları karşısında ideolojik, siyasi temelde ilkeli bir mücadele edemeyişi, siyasi ve teorik olarak geri olunması, Partinin görüşlerine eleştirisiz olarak sahip çıkmasına yol açtı.

Bu dogmatizmden kaynaklanan ve ileride daha da gelişecek olan bir anlayıştı. Dogmatizm partimizde var olan temel zaaflardan birini oluşturuyor. Bu anlayış partinin görüşlerinin değişen şartlarla birlikte geliştirilmesi önünde temel bir engel olarak durur. Yani taktiklerin üretilmesini engeller. Parti bu hastalık üzerinde ciddi olarak durup, ideolojik ve felsefi köklerini ortaya çıkarmalı, siyasi yansımalarını somut olarak tesbit etmelidir.

Partimizin bu dönemi ML olmakla birlikte birçok hatalar işlenmiştir. O dönemde sınıf uzlaşmacı ÜDT'nin ortaya çıkması, UKH içinde önemli etkilenmeleri beraberinde getirmiştir. Partimiz o dönemde buna karşı açık bir tavır alamamıştır. Belli etkilenmeler olmakla birlikte özünü savunmamıştır. KK'ya karşı mücadelede iki çizgi mücadelesi anlayışına uygun hareket etmemiş sekterizme düşmüştür. İdeolojik, siyasi mücadeleyi küçümsemiştir. UKH içindeki sapmalar ve KK'nın tasfiyeciliği şartlarında, bölgesel önderlikler, Parti çizgisine sıkı sıkıya sarılarak, hem olumlu işler yapmışlar hem de onun pratiğe uygulanmasında dogmatizme ve subjektivizme düşmüşlerdir.

Yani, bölgesel dönem, önündeki görevleri esas olarak kavramasına rağmen bunu hayata uygulamada yetersiz kalmıştır.

BAŞ DÜŞMAN, BAŞ ÇELİŞKİ SORUNU

I. Konferansta Üç Dünya Teorisi'nin özü itibarıyla reddedilmesi, Partimizin ML çizgisinin modern revizyonizme karşı kazandığı tarihi bir zaferdir. Fakat ÜDT'si reddedilirken, getirilen tahliller, bir dizi eklektik, zorlama ve hatalı tezler taşımaktadır. "Toptan Çöküş Çağı" tespitinin reddedilmesi doğrudur. Proleter Dünya Devrimi'nin, bütün ülkeler devrimlerinin toplamı olan karmaşık bir süreç olduğu anlayışı olumlu ve dünyada mevcut durumun objektif bir çözümlemesinin yapılabilmesi doğrultusunda atılan önemli bir adımdır. Dünyada temel çelişme tespitini doğru olarak yaparken, dünyada başçelişme, baş düşman ve ülkemizde başdüşman tespitini reddetmesi revizyonist ve troçkist bir anlayıştır. Bu sorunların ÜDT'sinden kaynaklandığını söylemek, eleştiri okunu yanlış bir hedefe yöneltmek demektir. Partimizin beş temel belgesindeki, dünyada başçelişmenin "emperyalizmle ezilen halklar" arasında olduğunu reddetmek yanlıştır. Partimiz bu konuyu kuruluş döneminde doğru olarak ele almıştır.

Dünyada esas akımın devrim olduğu dönemlerde dünya çapında başdüşman tespit edilmeyeceği anlayışı da yanlış ve troçkizmden kaynaklanmaktadır. Ayrıca savaş dönemlerinde barışın başdüşmanı olan emperyalistler, aynı zamanda dünya halklarının da başdüşmanıdır.

I. Konferansın iddiasının tersine dünya çapında başçelişme tespit etmek, "toptan dünya devrimini savunmak" anlamına gelmez. Böyle bir iddia zorlamadır. Sorunun doğru bir şekilde ele alınışı olamaz. Ayrıca dünyada başçelişme, başdüşman tespitini Lin Piao'ya bağlamak doğru değildir. Doğruları anti-ML akımlar kullanmışsa doğru yanlış olmaz, doğruluğuna gölge düşürmez.

I. Konferansın başdüşman ve dünyada başçelişme konusunu "akademik bir tespittir" diyerek reddetmesi, soruna mekanik yaklaşmasından kaynaklanmaktadır. Başdüşman sorunu ustaların tespitinde doğru olarak yer almıştır. Başdüşman sorunu, Lenin yoldaşın da haklı olarak belirttiği gibi, düşmanlar arasındaki çatlaktan yararlanmak demektir. Ama bu, bir düşmana karşı çıkarken, diğeri ile ittifakı hemen gündeme getirmez. Bu, objektif duruma bağlıdır. İşgal dönemlerinde işgalci güçlerin uşaklarını başdüşman tespit ederken, işgale karşı çıkan güçlerle ittifaka gidilebilir. İç savaş sırasında da, düşmanlar arasındaki çatlaktan yararlanmak için okun sivri ucu en tehlikeli kesime çevrilir. Ama devrime karşı çıkan diğer güçler de teşhir edilir.

"Kendinden daha güçlü bir düşman, ancak en son kertesine varan bir çaba gösterilerek ve düşmanlar arasındaki en küçük çatlaktan, ayrı ayrı ülkeler burjuvazisi arasında, her ülkenin içindeki çeşitli grupları ve katagorileri arasındaki en küçük çıkar çelişkisinden ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsa da, sallantılı olsa da, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasa da, sayıca güçlü olan bir müttefiği kendi yanına kazanmak için en küçük olanaktan, en büyük özen ve uyanıklılıkla en ustaca ve en akıllıca yararlanıldığı takdirde yenilgiye uğratılabilir. Bu gerçeği kavramayan bir kimse marksizmin de, genel olarak modern bilimsel sosyalizmin de zerresini anlamamıştır." (Lenin, Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı. sf. 75-76)

Dünyada başçelişki, baş düşman ve tek tek ülkelerde işgal olmadığı dönemlerde "baş düşman tespit edilemez" anlayışı her ne kadar 'sol' gözükse de, özünde sağ ve teslimiyetçidir. Böyle bir anlayış düşmanlar arasındaki çatlaktan komünistlerin ustaca devrim lehine yararlanmasını ve düşmanlar arasındaki çelişkinin keskinleşmesini reddeder.

İK yoldaş ise baş düşman konusunda şunları söylüyor:

"Bir komünist hareket için, elbette iki gerici klikten birini tercih etmek sözkonusu olamaz. Komünist hareket ikisini de düşman olarak görür: ikisini de devirmek için mücadele eder. Ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz; bu boğuşmadan kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için bunların birbirine göre durumlarını iyi tespit eder, en gerici olanı tecrit eder, ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir, bu arada diğer gerici kliğin mahiyetini teşhir etmekten, onunla kendisi arasındaki düşmanlık çizgisini sıkısıkıya muhafaza etmekten de geri kalmaz. Bilir ki, hakim sınıflar arasındaki bu boğuşma her an halka karşı bir birleşmeye dönüşebileceği gibi, bugün en gerici olan kliğin yerini yarın diğeri alabilir." (İK. SE. sf: 145-146)

İK dünyada ve Türkiye'de başlıca çelişmeleri doğru tespit etmiştir. Dünyadaki başlıca çelişmelerden biri olan "sosyalist sistemle emperyalist sistem" arasındaki çelişme bugün geçerliliğini korumamaktadır. Bu çelişkinin esas kaynağı sosyalist bir ülkenin veya ülkelerin varlığıdır. Ama bugün dünyada sosyalist bir ülke yoktur. ÇHC ve AHC'nin geri dönmesi ile, dünyada sosyalist bir ülke kalmamıştır. Bu nedenle bugün dünyada esas olarak üç başlıca çelişme vardır, bunlar:

1- Emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişme
2- Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme.
3- Emperyalist ülke veya tekellerin kendi aralarındaki çelişme.

Bu çelişmelerin kaynaklandığı temel, **emek-sermaye** çelişmesidir. I. Konferansımız bunu doğru olarak tespit etmiştir.

FAŞİZM SORUNU ÜZERİNE

"Faşizm konusunda Partimizin görüşleri **esas olarak** doğru" (K.I. sf.10) demesi muğlaktır. Bu, içinde kısmi hatalar da var anlamına gelir. Ayrıca İK yoldaşın "yarı-faşizm tahlillerini reddederek, önemli bir fikri kargaşaya kapıyı aralamıştır. İK yoldaş tarafından ortaya konulan faşizm tahlilleri bütünüyle doğrudur. Yarı-faşizm vb. gibi terimler, Partimizin 5 temel belgesinde geçtiği gibi doğrudur ve bu kavramlar kullanılabilir.

PARLAMENTO ÜZERİNE

Parlamentodan ilkesel olarak "yararlanılmaz" diye bir

anlayış yanlıştır. Partimizi güçlendirdiği oranda yararlanılabilir. Bu, o günün somut koşulları içinde ele alınmalıdır.

H.B. CEPHESİ SORUNUNA İLİŞKİN

Partimizin halkın devrimci birleşik cephesi konusundaki görüşü ML dir, yani doğrudur. Ancak, bir kaç KSİ'nin kurulması şartına bağlanması, bunu mutlaklaştırması yanlıştır.

MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ ÜZERİNE

Mao Zedung yoldaş, ÇKP'ne, Çin DHD'ne, Çin'de sosyalist inşa faaliyetine, BPKD'ne ve UKH'e uzun yıllar önderlik etmiş, enternasyonal proletaryanın büyük önder ve öğretmenlerinden biridir. O, bu şanlı ve görkemli mücadeleler içinde Marksizm-Leninizm'i güçlü ve yaratıcı bir biçimde kullanmış ve geliştirmiştir.

Mao Zedung yoldaş, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ortak ürünü ve proletaryanın bilimsel dünya görüşü olan Marksizm-Leninizm'i her türden revizyonizme, oportünizme, özellikle Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği'nde Parti ve Devlet iktidarını gaspeden Kruşçev modern revizyonistlerine ve türdeşlerine karşı mücadele içinde kararlılıkla savunmuştur.

Mao Zedung yoldaş, Çin'de sosyalist inşa döneminde, eski toplumun tüm artıklarına, yeni burjuvaziye ve onun Parti içindeki karargahlarına karşı kesintisiz mücadele yürütmüş, güçlü bir silah olarak kullandığı ML bilimine bu mücadeleler içinde ve Sovyetler Birliğinde Stalin önderliğindeki 30 yıllık sosyalist inşa döneminin olumlu ve olumsuz tecrübeleri ışığında tayin edici katkılarda bulunmuş, teoriyi proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi alanında geliştirmiştir.

Mao Zedung Düşüncesi, Mao Zedung'un emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizm konularında teoriye nitel katkılarıyla, bu çağın Marksizmi olan Leninizmin bir devamı ve onun bir üst aşamaya ulaşmasını ifade eder.

Kuruluş aşamasında, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi silahıyla donanmış olan Partimiz, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin içeriğini de doğru olarak, Mao Zedung'un katkılarıyla doldurmuş ve ifade etmiştir.

I. Konferans, Mao Zedung'u, Marks, Engels, Lenin ve Stalin düzeyinde ML'in büyük öğretmenlerinden biri olduğunu ve ML'e katkılarını haklı olarak vurgularken, bilimin nitel gelişmesini çağ değişikliğine indirgemiş bununla sınırlandırmıştır. Bu anlamda, bir bilim olarak ML teorinin ortaya çıkışı ve gelişimiyle, toplumsal pratik arasındaki ilişki yanlış kavranmıştır.

Ayrıca bu anlayıştan yola çıkılarak, Mao Zedung'u Engels ve Stalin'le birlikte, Dimitrov ve Enver Hoca düzeyinde değerlendirerek hem Mao'nun katkılarının önemini ve derinliğini daraltan bir yaklaşım sergilemiş, hem de "teoriye yeni bir temelde katkıda bulunmamış kişiler" denilerek, Engels'in Marksist teorinin iki yaratıcısından biri olduğu gerçeği reddedilme gibi vahim bir hataya düşülmüştür.

Ve yine I. Konferans, Lin Piao'nun kendi "sol" görünümlü modern revizyonist çizgisine kılıf olarak Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni kullanmasını, M-L-MZD'nin bu revizyonist çizginin genel ifadesi ve kendisi şeklinde meşru gösterilerek ve onaylanarak, Mao Zedung Düşüncesinin içeriğini Mao Zedung'un ML'e katkılarıyla doldurulmasını yadsıyarak, Mao Zedung Düşüncesinin reddini yanlış ve sakat bir gerekçeye dayandırmıştır.

AEP yönetici kliğinin Mao Zedung yoldaş şahsında ML'e 1978 yılından itibaren başlattığı saldırılar karşısında, Parti önderliğinin sallanmasının en önemli nedenlerinden birisi de, I. Konferanstaki bu yanlış yaklaşımıdır.

Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Marksizm-Leninizmin başına gelenler, Mao Zedung'un ve Mao Zedung Düşüncesinin de başına gelmekte, her türden burjuva modern revizyonist akımın cepheden açık saldırıları yanında, birçok revizyonist ve oportünist akım da Mao Zedung Düşüncesi kisvesi altında Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine saldırmaktadırlar. Bunun en yaygın biçimi, üç dünya revizyonistleridir. Bugün, Stalin ve Komüntern'in reddi ve ona saldırı temelinde şekillenmeye çalışan, troçkizmden etkilenmiş Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi kisvesi altındaki akım da, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi düşmanı bir akımdır.

Partimizin programatik 5 belgesinde doğru olarak yer alan "Mao Zedung Düşüncesi" I. Konferans kararıyla çıkarılmıştı. I. Konferans bunu yaparken, Mao'ye yönelik saldırıların etkisinde kalmış ve daha o zamandan göğüsleyememiştir.

II. KONFERANSIN DEĞERLENDİRİLMESİ:

1- II. Konferans önemli hataları içermesine rağmen esas olarak ML'dir. II. Konferans, revizyonist-troçkist kırması sapmaya karşı ML'lerin zaferiyle sonuçlanmıştır.
2- II. Konferansımız 57-60 Deklerasyonlarını eleştirici bir gözle değerlendirmiş ve onun özünün ML olduğunu savunmuştur.
3- II. konferansımız AEP modern-Revizyonizminin Mao Zedung yoldaş şahsında ML'e yönelttiği saldırılarına doğru bir tavır almış ve onun hattının anti-ML olduğunu ilan etmiştir.
4- II. Konferansımız M-L'nin ve parti çizgimizin askıya alınması anlamına gelen ÇKP'nin SBKP.Modern Revizyonistlerine karşı yürüttüğü polemiklerine ve Mao'nun Staline karşı yürüttüğü eleştirilerin askıya alınması önerisinigetiren revizyonist kanadın amacını mahkum etmiştir.
5- II. Konferansımız, Partimizin ML çizgisine sahip çıkmış ve onu onaylamıştır.
6- II. Konferansımız yetersiz de olsa geçmişe tavır takınmış ve ÖE yapmıştır.
7- II. Konferansımız tüzükteki bazı eksiklikleri gidermiş ve onu daha da esnek hale getirmiştir.
8- II. Konferansımız yeni bir MK oluşturmuş ve Partiyi yeni bir önderliğe kavuşturmuştur.
9- II. konferansımız uluslararası alanda ML akımdan yana tavır almış ve Marks-Engels-Lenin-Stalin ve Mao'nun ışıklı yolunda olduğunu yeniden ilan etmiştir.
10- II. Konferansımız Mao Zedung ve BPKD öğretilerine sahip çıkarak onun, ML'e olan katkılarını ve sosyalist bir ülkede Kültür Devriminin önemini vurgulamıştır.
11- II. Konferansımız hakim sınıfların yoğun saldırılarının olduğu bir dönemde yapılmış, karşı-devrime ve gericilere korku olurken, devrimci kamuoyunda olumlu bir etki ve Parti tabanımızda şevk yaratmıştır.

II. KONFERANS KARARLARINDAKİ OLUMSUZLUKLAR:

1- "Ülkemizde barışçıl mücadelenin esas hale gelebileceğini" söyleyerek, barışçıl mücadele ile silahlı mücadeleyi karşı karşıya getirmesi, ülkemizde başından sonu-

na kadar silahlı mücadelenin esas olabileceğini görememesi ve bu konuda I. Konferanstan daha geriye düşmesi.
2- I. konferansta İK'ya yönelik haksız eleştirileri açığa çıkarıp reddetmemesi.
3- I. Konferans ÖE'sinin oportünist niteliğini görememesi.
4- Ülkemizde o günün özelinde durum değerlendirmesini sol subjektif yapması.
5- Parti belgelerinde "Lin Piao'nun etkisi olduğu" eleştirisine sessiz kalması.
6- II. Konferansımız AEP'in bütünüyle revizyonist, troçkist, ASHC'nin ise revizyonist bir ülke haline geldiğini görememesi. Bu konuda YDH'nin ideolojik saldırılarına göğüs gerememesi.
7- I. MK'ni değerlendirmede tecrübeleri geniş özetleyemedi. Örgütlenme, taktikler, çalışma tarzı, ordu örgütlenmesi, mücadele biçimleri vb. gibi birçok önemli noktada gerekli dersleri çıkaramadı. Bunun içindir ki bazı konularda I. MK'dan köklü olarak kopamadı (mesela taktik konularda).

II. KONFERANSIN DURUM DEĞERLENDİRMESİ VE TAKTİK TESBİTLERİ ÜZERİNE:

"Bugün ülkemizde devrimci durum duraksamasına rağmen kalkmış değildir. Hakim sınıflar arasında çelişme vardır. Geniş yığınlar 12 Eylül faşist darbesi ile beraber şaşkına kapılmıştır. **Her an patlamaya hazır durumdadır. Hoşnutsuzluk giderek artıyor. Yakında patlaklar kaçınılmazdır."**

II. Konferansın bu durum değerlendirmesi sol subjektif bir tesbittir. Bu tesbitin yapıldığı 1981 başında kitlelerde büyük hoşnutsuzluklar yoktu. Kitlelerin şaşkınlık içinde oldukları doğru ancak cuntanın demogojisi altına yavaş yavaş giriyordu. Devrimci durum duraklama ve gerileme sürecine girmişti. Kitlelerin hoşnutsuzluğunu gösteren somut bir kitle hareketi ve buna benzer şeyler yoktu. Kitleler yoğun bir faşist saldırı ve baskı ile susturulmuştu. devrimci hareketlerin büyük çoğunluğu ağır darbeler yemiş birkaçı ise merkezi önderliklerini kaybetmişti. Merkez yapısını koruyanlar ise şaşkınlık içindeydiler ve ayakta kalıp kalmamaları an meselesiydi.

Partimizin durumu ise çok açıktı. Her geçen gün 30-40 kişilik yakalanmalar oluyordu. Örgütsel yapı dağınık ve hantaldı. 12 Eylül öncesinden kalma kof yapı ve ideolojik çürüme, bürokratizm, dar pratikçilik olduğu gibi duruyordu. 12 Eylül AFC'sının ağır baskısı sonucu birçok kardo, PÜ ve tabandan kopmalar oluyordu. Partimiz örgütlenmesinin büyük bölümünü hala korumasına rağmen, kısa zamanda dar ve militan bir örgütlenmeye gitmezse, Parti içinde büyük bir temizlik yapılmazsa kof ve hantal örgütlenmenin yerine sağlam ve tam bir yeraltı örgütü oluşturmanın hızlı bir adımı atılmazsa Partimizin çok ağır darbeler alacağı açıktı. Bunu hergün yenen darbelerden görmek olasıydı.

"Hakim sınıflar arasında çelişme vardır". Bu doğru. Hakim sınıf klikleri arasında hiçbir zaman çelişme ortadan kalkmaz. Ama bazen artarak keskinleşir, bazen oldukça zayıflar. Oysa II. Konferans genel bir doğruyu tesbit etmekle yetiniyor. Çelişmenin boyutunu ortaya koymuyor.

Olan neydi?

Amerikancı merkezi klik, hakim sınfların diğer kliklerini susturmuş, partilerin faaliyetlerini geçici olarak (o gün için böyleydi, sonra kapattılar) durdurmuştu. Parlamentoyu kapatmış, milletvekilleri feshedilmişti. Partilerin faaliyetlerinin durdurulması, parlamentonun kapatılması, egemen sınıf kliklerinin bu kesiminde hoşnutsuzluk yaratmıştı. Ama bu klikler cuntaya karşı esasta suskun kalmışlardı. Cuntaya açıktan muhalefet etmiyorlar, perde gerilerinde fısıltı yapmakla yetiniyorlardı.

Kısacası 12 Eylül öncesinin keskin çelişmeleri zorla da olsa bastırılmış ve perde gerisine itilmişti. Ama bu çelişkinin kısa zamanda patlayacağı ya da boyutlanacağının belirtisi de yoktu.

II. Konferans, ".. ülkemizde devrimci durum duraksamasına rağmen kalkmış değildir" dedikten sonra peşinden halk kitlelerinin "her an patlamaya" hazır olduğunun tesbitini yapmaktan geri durmuyor. Bu iki tesbit birbiriyle çelişmelidir. Eğer orta vadede "patlayacaktır" deseydi bir dereceye kadar haklı olabilirdi. Ama "her an patlamaya" hazır olduğunu söylemek, subjektivizmi üst boyuta çıkarmak anlamına gelir. Kitlelerin durumunu doğru tesbit edememek demektir bu.

"Devrimci durum duraksamış" demek muğlaktır. Devrimci durumun duraksaması doğru ama nerede, hangi boyutta duraksamıştır? Oysa Konferansın yapıldığı süreçte giderek geriliyordu ve devrimci durum çok alt seviyelerde seyrediyordu. Giderek gerileme sürecine giren devrimci durumdan "her an patlamalar" üretmek doğru bir yaklaşım ve gözlemleme değildir. Uzun vadede patlamalar beklenebilir. Ama 12 Eylül'ün hemen ertesinde böyle bir tesbit subjektivizmin, yani subjektif isteklerimizi nesnel gerçeklerin yerine geçirmenin bir ürünüdür.

Böyle bir durum değerlendirmesi, taktikleri de doğru tesbit edemez. "sol" subjektif durum değerlendirmesinin taktiklere yansımaması pek mümkün değildir. Nitekim yansımıştır. Silahlı mücadelenin esas olduğu tesbiti doğru olarak yapılırken, bunun nasıl bir görünüm arzedeceği doğru bir biçimde konmuyor. Genelde geri çekilme kararı alınması ve kırsal bölgelerin güçlü olduğumuz yörelerde aktif savunma taktiği uygulanması tesbit edilmiyor.

II. Konferans şöyle diyor:

"Ve bugün taktik olarak da mücadelenin silahlı biçimleri ön plandadır. Yani esastır. Ama bu gerilla savaşını hemen başlatmak anlamına gelmez."

Bu tesbit doğru ancak açık değil. Gerilla savaşına hemen başlanmayacaksa ne yapılacak, nasıl bir taktik izlenecek? Genelde izleyeceğimiz taktik, şehirlerde ve kırlarda izleyeceğimiz taktikler ne olacak? Bunlara cevap verilmiyor.

Yapılması gereken, geri çekilme kararı almalı Kırsal alanda belli bölgelerde yoğunlaşırken, şehirlerde de sanayinin yoğun olduğu bazı şehirlere (bölgelere) çekilmeliydik. Dört bir yana yumruk sallamaktan vazgeçilmeliydi. Tek tük ilişkilerin peşinden koşma yerine, bunlara yayın yoluyla ulaşılmaya çalışılmalıydı.

Kırsal kesimde daha önce örgütlülüğümüz olan kitle temelinin yoğun olduğu birkaç bölgede yoğunlaşıp, buralarda silahlı gerilla birlikleri örgütlenmesine gidilmeliydi. Tutunamadığımız ya da kısa vadede tutunamayacağımız uzun vadede tutunabileceğimiz bölgelere çekilmeliydik. Buralarda silahlı gruplar oluşturarak aktif savunma taktiği izlenmeliydi.

Şehirlerde ve sanayinin candamarı olan belli bölgelerde güçlerimizi yoğunlaştırmalı ve eski kof örgütlenme yapısını dağıtmalıydık. Tamamen yeraltına çekilinmeliydi. Sağlam Parti hücreleri örgütlenmeli, düşmanın kolay kolay ulaşamayacağı örgütlenme ağı kurulmalıydı.

Ama II. MK Konferans kararlarından aldığı güçle, eski örgütlenmeler üzerinden mücadele sürdürmeye kalktı. Parti içinde temizlik yapılmadı. Kof örgütlenmeyi olduğu gibi korudu. Ayrıca dağınık ve geniş örgütlenme sürdürülmeye çalışıldı. Oysa Parti örgütlenmesinin acilen daraltılması ve sağlamlaştırılması gerekiyordu.

Koşullar değişti, taktiklerin de değişmesi gerekiyordu. Taktik değişikliğine bağlı olarak örgütlenmede de (taktiğe uygun olarak) değişimlerin, yeni biçimlenmelerin olması şarttı.

KP'nin koşulları oluştuğunda saldırmasını bildiği gibi, geri çekilmesini de bilmesi gerekiyor. Geri çekilmesini öğrenemeyen bir KP, mücadeleyi başarıyla sürdüremeyeceği gibi, büyük kayıplar vermekten, hatta yenilgi almaktan kurtulamaz. Geri çekilme, güçlerin heder olmadan savaşın üst boyuttan alt boyuta düşürülmesi ve yeniden saldırmak için güç toplamak demektir.

Her devrimci durumun gerileyişinde mutlak genel bir geri çekilme anlayışı yanlıştır. Bu objektif koşulların ve subjektif gücün durumuna bağlıdır. Devrimci durum gerilediği halde Parti geri çekilme siyaseti izlemeyebilir. Bazı bölgelerden çekilirken bazı bölgelerde saldırı taktiğini, bazı bölgelerde savunma taktiğini izleyebilir. Sosyal ekonomik yapının dengesiz gelişmesi böyle bir taktik izlemeyi zorunlu olarak gündeme getirebilir. Mücadele, ülkenin çeşitli yerlerinde çeşitli görünüm kazanır. Bu kavranmadan doğru bir taktik hat izlenemez.

II. Konferansta geri çekilme kararı alınmalıydı. Çünkü, objektif koşullar aleyhimizdeydi, buna karşı olarak Partimizin durumu içaçıcı değildi, örgütlenme kof ve hantaldı, içten içe çürüme vardı, yeni döneme ayak uyduramayacak yeni kadroların ve PÜ'lerin birçoğu yönetici organlardaydı, daha altlarda da aynı durum mevcuttu, kırsal alanda ise gerilla örgütlenmesi çok zayıftı. Daha doğrusu bu perspektifle örgütlenme esasa ilişkin yapılmamıştı. Köylüler ile sağlıklı ilişkiler kurulmamış ve milis örgütlenmesi asgari düzeyde bile değildi.

Parti bu her iki durumu gözönüne alarak, direnerek geri çekilme kararı almalı ve yeni duruma göre örgütlenme yapmalı, eski örgütlenmenin zor karşısında iki ayağı üzerinde hemen dökületeceğini görmeliydi.

Revizyonist ve oportünistlerin geri çekilmeden anladıkları mücadeleyi tatil etmek ve ilişkileri dondurmaktır. Bizim anlayışımız bu değildir. Biz, yeniden saldırmak için geri çekilebiliriz.

Geri çekilme taktiği ile Parti ve ordu örgütlenmesini asgari düzeyde sağlamlaştırmalıydık. Devrimci durumun ilerleme sürecine girmesiyle birlikte, Partimiz savunma taktiğinden, ilerleme taktiğine geçmeye yönelmeliydi.

Ayrıca geri çekilme içinde yer yer saldırılar olmayacağı anlaşılmamalı, geri çekilme ve savunma içinde de güçlü saldırılar düzenlemelidir. Ama bu saldırı esas hale gelmemelidir. Uzun süre savunmada kalmak, silahlı mücadele birimleri için ölüm demektir. Bu nedenle belli bir güç topladıktan sonra saldırıların giderek dozajı artırılmalıdır.

II. KONFERANSIN GERİLLA SAVAŞINA HAZIRLIK DÖNEMİ (GSHD) VE BARIŞÇIL MÜCADELE ANLAYIŞLARI ÜZERİNE:

II. Konferans GSHD diye bir dönemin olduğunu kabul ediyor. Ancak bunun içeriğini doldurmuyor. I. Konferansın silahlı mücadele konusundaki kararlarını eleştirirken, böyle bir dönemi oldukça uzun tutuyor. Sanki Gerilla Savaşı döneminin bir evresi gibi ele alıyor. Aynı anlayış I. MK'da da var. Örneğin I. Konferans ve I. MK'yı bu konuda eleştirirken şöyle diyor.

"Hazırlık aşamasının uzun bir dönemi kapsayabileceğini içinde taşır, ama bu hazırlık döneminde kitlelerin kendiliğinden gelen mücadelesi, mücadelenin silahlı biçimlerini öne çıkarabilir."

Bu anlayış, GSHD'ni uzun bir evreye bırakan I. MK'nın anlayışından farklı olmayan bir yaklaşımdır. II. Konferans, I. MK'nın GSHD anlayışına esasta karşı çıkmıyor. Karşı çıktığı nokta, GSHD'nde hem silahlı mücadele ön plana çıkabilir, hem de barışçıl. Bu anlayış GSHD denen dönemi belirsiz bir geleceğe ertelemeyi beraberinde getirdiği gibi silahlı mücadelenin "basitten karmaşığa, küçükten büyüğe doğru gelişeceği" gerçeğini inkar eder. Bu anlayış aynı zamanda I. MK'nın "sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı" anlayışında vardır.

GSHD diye bir dönemi kabul etmek Gerilla Savaşı mantığına ve ülkemiz gerçeklerine terstir. Öyle zamanlar olur ki, hazırlık bazen çok uzun sürebilir, bazen de kısa. Esasında GSHD subjektif durumla ilintilidir. Eğer ülkede silahlı mücadele koşulları varsa ve buna rağmen Parti buna hazır değilse (örneğin Partimiz 1974'ten sonra yeni toparlanmaya başladığı 1975-76'ya kadar böyle bir dönem yaşadı) o zaman subjektif eksikliklerini gidermeye çalışır.

"Gerilla savaşına hazırlık dönemi" diye bir "dönem" yoktur. Zaten Gerilla Savaşı kendisi bir aşamadır. Ve kendisi içinde dönemlere ayırmak hatalı olur. Şühhesiz her savaşın, her eylemin bir hazırlığı olur. Böyle bir ön hazırlığı reddetmek bizleri sol anlayışa götürür ve sonu hüsrandır. Gerilla savaşına hazırlık görevleriuzun süreceği gibi kısa süre de olabilir. Örneğin isyanların geliştiği ve kendiliğinden gelişen kitle hareketlerinin geliştiği koşullarda hazırlıkların tamamlanması kısa vadeli olurken, isyanların ve kitle hareketlerinin olmadığı ve partinin oldukça dağınık olduğu kesitlerde hazırlık görevleri uzun vadeli olabilir.

Gerilla savaşını başlatıp başlatmamak sorunu objektif ve subjektif koşullara bağlı iken, objektif şartlar tayin edicidir. Silahlı mücadelenin objektif şartları her zaman vardır. Objektif şartların değişmesine ilişkin silahlı mücadelenin taktik biçimlerinde değişme olur. Yani devrimci durumun ve devrimci hareketin gerilediği dönemlerde geri çekilme ve geri çekilmeye bağlı olarak aktif savunma (silahlı mücadelenin savunma biçimi) iken, devrimci durumun ve devrimci hareketin ilerlediği kesitlerde saldırı taktiği ön plana geçer ve silahlı mücadelenin saldırı taktiği esas halka olur. Silahlı mücadelenin bu biçimi gerilla savaşı ve diğer mücadele biçimlerine tabi olarak ele alınmalıdır.

Ayrıca ülke çapında gerilla savaşını birden başlatma anlayışımız yok. Çünkü ülkemiz dengesiz bir sosyo-ekonomik yapıya sahiptir. Ülkemiz bu özelliğinden dolayı her yerinde aynı anda gerilla savaşına başlama koşulları yoktur. Partimizin yapması gereken gerilla mücadelesinin gelişmesine elverişli bölgelere öncelik vermesi gerekir. Başka bir deyimle, bozkırın kuru olan bölgelerinden tutuşturulması gerekir. Anlayışımız budur ve bu olmalıdır.

GSHD'ni I. MK ve II. Konferans Türkiye çapında hazırlık diye ele aldılar. Bu nedenle de GS'nin ruhuna ve ülkemiz gerçeklerine ters düştüler.

Silahlı mücadelenin ruhu ülkemiz özelinde, bir bölgede silahlı mücadele gelişirken ülkenin bir başka yerinde Partimiz silahlı mücadeleyi başlatmak için hazırlık içinde olabilir. Ülkenin bir bölgesinde GS boyutlanırken bir başka bölgesinde cılız bir gelişme içinde olabilir. İbrahim yoldaş'ın "eğer gerekiyorsa kısa bir ajitasyon ve propagandadan sonra GS başlatılmalıdır" demesinin nedeni budur. Ama, İK yoldaşın bu anlayışı I. MK tarafından yanlış bir şekilde "sol" olarak yorumlandı.

İbrahim yoldaş'ta hiçbir hazırlık yapılmadan GS'ni başlatma anlayışı yoktur. İK yoldaşın hazırlıktan anladığı, önce silahlı mücadeleye elverişli askeri arazilerin ve kitle temelinin olduğu bölgeler seçilerek burada asgari bir parti örgütlenmesinden sonra silahlı mücadele başlatılabilir. Bu doğru bir yaklaşımdır. Aksi takdirde PDA revizyonistlerinin Partimize getirdiği eleştiriler haklı görülür.

Silahlı mücadeleyi kalıplara dökmek yanlıştır. Silahlı mücadelenin boyutlanmasıyla, kimi bölgelerde Partinin önderliği olmadan dahi kitlelerin kendiliğinden silahlı mücadeleye başladığı bile görülebilir. I. MK ve II. Konferansın GSHD anlayışı ile hareket edecek olursak "sakın başla-

mayın, Partimiz orada daha örgütlenmedi" demesi gerekir.

Sonuç olarak GSHD diye özel bir aşama anlayışı yanlıştır. Bu sorun genellikle yeni kurulan bir Partinin belli bir örgütlenme sürecini kapsayabilir. Ama bu sorunu ülke çapında GSHD anlamına getirmek yanlıştır. Bir parti için GSHD, savaşı başlatacağı bölgede asgari bir parti organının oluşması, gerilla çekirdeğinin oluşturulması, kısa bir propaganda-ajitasyon faaliyetinin sürdürülmesi ve bazı teknik hazırlıklardan sonra GS'nın sürekliliğini kazandırmalıyız.

Örneğin Partimizin Dersim yöresi için hazırlık devresi kapanmıştır.

Şunu da belirtmek gerekiyor; bir bölgede gerilla savaşını başlatmak için, o bölgede Parti örgütünün oluşmasını mutlaklaştırmak yanlıştır. Biz Parti örgütlenmesini isteriz, ama buna olanak yoksa, GS'nı başlatmak için bütün koşullar varsa ve yalnız Parti örgütlenmesi yoksa yine de başlatılmalıdır. Parti, oradaki GS'nı başka bölgedeki Parti örgütü önderliğinde yürütür ve önüne orada Parti örgütünü oluşturmayı koyar.

Bugün Partimiz silahlı mücadeleyi başlatmış ve başka bölgelere yayma gücü vardır. Sorun GS'na elevirişli bölgelere yayılıp, doğru bir politika önderliğinde silahlı mücadeleyi başlatmak ve geliştirmektir. Acil görevlerimiz şunlardan ibaret olmalıdır;

"Kuvvetli bir kitle temeline, kendine yeterli ekonomik kaynaklara ve askeri harekata elverişli bir araziye sahip önemli kırlık bölgeler saçilmeli, en değerli profesyonel partili kodrolar, bunların en çoğu bu bölgelerde seferber edilmelidir. Bu bölgelerde örgütlenmede kavranacak halka ta başından silahlı mücadele örgütlerinin, yani gerilla birimlerinin teşkili olmalıdır. Eğer gerekliyse çok kısa bir propaganda ajitasyon faaliyetinden sonra derhal gerilla eylemlerine girişilmelidir. Örgütlenmenin bütün diğer biçimleri, illegal okuma grupları, yayınları basan, ulaştıran ve dağıtan hücreler vs. vs... gerilla faaliyetinin seyri içinde onun ihtiyaçlarına cevap verecek, onu destekleyecek, güçlendirecek şekilde ele alınmalıdır. Bu amaçla seçilmiş bölgelerdeki en ileri unsurlar, derhal her türlü gerici bağlarından koparılmalı, profesyonel faaliyetin içine çekilmelidir. Şehirlerdeki ileri işçiler ve önder kadrolar (işe yaramayan, müteredditi, kendisi öndere muhtaç, ayakbağı olan geri ve tecrübesiz unsurlar değil), bunların büyük çoğunluğu köylük bölgelere, köylülerin silahlı mücadelesini örgütlemeye gönderilmelidir. Hareketin her türlü imkanları bu yolda seferber edilmelidir." (İK. Seçme Yazılar sf: 324-325)

I. MK'NIN VE II. KONFERANSIN BARIŞÇIL MÜCADELE ANLAYIŞI ÜZERİNE

II.Konferansın Barışçıl Mücadele (BM) konusunda I. MK'dan özde bir ayrılığı yoktur. Tek ayrılık noktası I. MK'nın BM'yi GSHD dediği dönem boyunca esas alması. II. Konferans ise, "GSHD" döneminde olsun, başka zamanlar olsun, BM değil, her ikisinin de esas hale gelebileceğidir.

"I. Konferans bir yandan 'bugün ülkemizin birçok bölgesinde gerilla mücadelesinin başlatılmasının objektif şartları vardır. Yapılması gerekli olan partili yoldaşları belli bir kitle temeli olan, kendi kendine yeterli beslenme kaynaklarına sahip, çoğrafi bakımdan askeri harekata uygun olan kırlık bölgelere göndermektir. Bu bölgelerde bu yoldaşların önderliğinde gerilla birimleri oluşturmak, kadroları silahlandırmak ve gerilla savaşını başlatmaktır. Bugün elde başlatabilecek yeterince insan gücümüz vardır. Bazı bölgelerde gerilla mücadelesini başlatabilecek kitle tabanımız vardır." "Bugün ülkemizde gerilla mücadelesinin obektif şartları vardır." "Eksik olan subjektif şatlardır. Bu şartlar **sağlam bir parti örgütlenmesi** *(abç.) ve buna bağlı olarak asgari bir silahlı örgütlenme (gerilla birimleri) silahlanma ve teknik hazırlanmadır."*

II. Konferans yukarıdaki eleştiriyi I. Konferans kararlarına getirirken I. Konferansın tesbitini "sol subjektif" buluyor ve değerlendiriyor. Çıkış noktaları değişik olsa da , I. MK ve II. Konferans bu konuda aynı yanlış anlayışa düşüyorlar.

II. Konferans, I. MK'nın silahlı mücadele anlayışını haklı olarak eleştirirken ve kendisi silahlı mücadele kararı alıyor ama, I. Konferansın kararına neden karşı çıktığına değinmiyor. I. Konferansın kararını "sol subjektif" bulmakla ve "hemen gerilla mücadelesini başlatmayı savunuyor" demekle yetiniyor.

I. Konferansın yapıldığı, 1978 dönemini irdelemek gerekiyor. 1978'de devrimci durum silahlı mücadele için elverişli ve giderek daha da elverişli hale geliyordu. Barışçıl gösteriler olmasına rağmen, tek tek silahlı eylemler kitlenin ileri kesimlerinden destek görüyordu. I. MK ve II. Konferansın tesbitlerinin tersine silahlı mücadele kitlelerden destek görüyordu. Partimizin 1977'de şehirlerde sürdürdüğü eylemler, Partimizin prestijini yükselttiği gibi kitle ile bağlarını da geliştirmiştir. 1978'de ise, hem objektif durum, hem de subjektif durum silahlı mücadeleye elverişliydi. Partimiz, silahlı mücadeleyi başlatacak asgari örgütlenmeye sahipti. Eksik olan silahlı gerilla birliklerinin oluşturulmasıydı. Eğer çaba harcansaydı bu da kısa zamanda gerçekleşirdi.

II. Konferans FÜ'lerin "barışçıl mücadele" anlayışını eleştirisiz kabul ederken, I. Konferansın gerisine düşerek, eleştirdiği I. MK'nın çizgisine düşmüştür. "Kuşun taşa çarpması", "taşın kuşa çarpması" edebiyatı ile I. MK eleştirilemez.

"I. Konferansımız çok kısa bir hazırlıktan sonra gerilla savaşı başlatılabilir görüşünü savunmaktadır." (II. Konferans Belgeleri sf: 64)

Görüldüğü gibi II. Konferans, I. Konferansın silahlı mücadeleyi başlatma kararına karşı çıkıyor, ama neden karşı çıktığını bir türlü söylemiyor. Tabi bu eleştiri de çok soyut kalıyor.

I. Konferansın bu noktada eleştirilmesi gereken anlayışı vardır. O da şu: "Eksik olan subjektif şartlardır. Bu şartlar sağlam bir Parti örgütlenmesi..."

"Sağlam bir Parti örgütlenmesi" şartı, silahlı mücadelenin başlatılması için bir şart olamaz. Bu KSİ'lerin kurulması için gereklidir. "Sağlam bir Parti örgütlenmesi" şartı, silahlı mücadelenin başlatılması için getirilemez. Bu, partinin uzun süreli silahlı mücadele içinde inşa olacağı gerçeğinin inkarı ve PDA'nın anlayışıdır. Bu anlayış, İK yoldaş'ın mahkum ettiği revizyonist bir anlayıştır. I. Konferans kararları arasına sokuşturulan bu revizyonist tezi ne yazıkki II. Konferansta göremiyor.

I. Konferans kararlarına rağmen I. MK'nın sağa tornistan yapmasının gerekçelerinden biri budur. II. Konferans ise bu sağ anlayışa ortak oluyor.

Partimize barışçıl mücadele anlayışını I. MK'nın sağcı politikası getirmiş ve bunu FÜ'ler daha da geliştirmiştir. II. MK'nın bunu daha da sistemleştirmesi (II. MK 5. Toplantısı Raporu) I. MK-II. Konferans zincirinden ayrı olarak ele alınamaz. Çünkü kökleri eskidir.

II. Konferans, BM'nin bazı dönemler esas hale gelebileceğini söylerken "marksistlerin hiçbir mücadele biçimini" reddedemeyeceği ve "mücadele biçimlerinin subjektif unsurun iradesi dışında bir objektif olgu olduğu" gerçeğinden hareket ediyor.

Komünistler hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Bu ML bir önermedir. Biz barışçıl mücadelenin esasta kansız bir mücadele biçimi olduğunu söylüyoruz, belirtiyoruz. Ancak ülkemiz YS, YF bir ülkedir ve ülkemizde devrim

ancak silahlı bir temelde gelişmek zorundadır. Ülkemizde sosyo-ekonomik yapısı gereği silahlı mücadelenin her zaman şartları vardır. Bu koşullar değişmedikçe, silahlı mücadele esas mücadele biçimi olarak her zaman gündemde olacaktır. Bunu reddetmek, revizyonizme düşmek, ülke gerçeklerini görememek demektir.

Partimizde bazı yoldaşlar reizyonizmin etkisinde kalarak, "ülkemizde barışçıl mücadelenin de esas olabileceğini söylüyorlar. Nitekim I. MK, II. Konferans ve II. MK zincirlemesi böyle somut tesbitlerde bulunmuşlar ve Partimizin önüne bu sağcı anlayışı koymuşlardır. Partimiz bu süre içinde ilerleme değil gerileme, sağlamlaşma değil çürüme göstermiştir. Partimizin bu ML görüşüne başta PDA revizyonizmi olmak üzere, KK hizibi, TDKP revizyonizmi ve en son da YDH saldırmıştır. Bu eleştirilere göğüs geremeyen, silahlı mücadele anlayışının özünü kavramayanlar sürekli sallanmışlardır. Oysa yapmaları gereken, sağcı revizyonist görüşleri Partimizin 5 Temel Belgesinin ışığında mahkum etmekti.

Bu konuda İK yoldaş şunu söylüyor:

"Komünistler, politikalarını tesbit ederken esas olanla tali olanı ayırdederler. Bu, son derece önemli birşeydir. Doğru yolda ilerlemenin şartıdır. Mesela bugün, silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir diyoruz. Diğer mücadele biçimlerini kabul etmek, onu esas haline getirmeyi gerektirmez. Yine mesela bugün, köylük bölgelerde mücadele esas, büyük şehirlerdeki mücadeleyi kabul etmek, onu esas hale getirmeyi gerektirmez." (İK. SE. sf: 415)

Mücadele biçimleri Partimiz belgelerinde çok açıktır. Bu konuda "açıklık yok" diyenler, Partimiz görüşlerini ya kavrayamamışlar, ya da bilinçli olarak sorunu çarpıtıyorlardır. Bunun başka izahı yoktur. Özellikle "barışçıl mücadele konusu açık değil", "esas hale gelip gelmeyeceği konusunda netlik yok" diyenlere İK yoldaş'ın görüşleri birer şamar gibi inmektedir.

Partimizin kuruluşundan bugüne kadar (1979 yılı hariç) sadece bir yıl (1979) silahlı mücadelenin esas olduğunu söylemek. İşte revizyonizm ve barışçıl mücadelenin esas olduğu anlayışının vardığı nokta budur. Bu anlayış ülkemizde, silahlı mücadelenin tali, barışçıl mücadelenin esas olduğu anlayışını getirir. Sözde söylenmese de pratik te olan budur. Bu durum gerçeği değiştirmez.

II. Konferans, I. Konferans kararlarını eleştirirken şunları söylüyor:

"I. Parti Konferansında yer alan bu görüşler subjektif "sol" anlayışları yansıtmaktadır. Bu, o günkü somut durumun doğru tesbit edilmediği hazırlığın, o günkü sınıf mücadelesinin hangi biçimiyle yapılacağını berrak ve doğru bir biçimde konmadığı bir tesbittir. Oysa o dönemde doğru tesbit, "taktik olarak barışçıl mücadelenin ön planda olduğu" olmalıydı." (P. II. Konferans Belgeleri sf: 64)

O günkü durumdan kasıt 1979 yılıdır. 1978 yılı kitle gösterilerinin olduğu gibi, tek tek silahlı eylemlerin, antifaşist kitle gösterilerinin, siyasi grevlerin ön planda, devrimci dalganın kabardığı bir dönemdi. Egemen sınıflar arasındaki çelişkinin keskinleştiği, ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği bir dönemdi. O günkü ortam tam da silahlı mücadeleye uygundu. Kitlelerin ruh hali olsun, devrimci kabarışın niteliği olsun, silahlı mücadelenin gelişmesine uygundu. Bunu görmemek siyasi körlüktür ya da silahlı mücadeyi kitlelerden beklemektir. Zaten I. MK'nın II. Konferansın ve II. konferansa damgasını vuran FÜ'lerin barışçıl mücadele anlayışları, kitlelerin kendiliğinden gelişecek silahlı mücadelesi döneminde Partinin de kitlelerin kuyruğuna takılıp silahlı mücadeleyi "başlatmasını" savunmaktır. Savunulan anlayış bundan başka birşey değildir.

Komünistler, kitlelerin ruh halini gözardı etmezler. Ama taktiklerini de geri kitlelerin ruh haline bakarak tesbit etmezler. Taktikler, sadece kitlelerin ruh haline göre belirlenmez. Devrimci durumun seviyesi, kitelerin ruh hali, egemen sınıfların durumu, mücadelenin boyutu, Partinin durumu, uluslararası durum vs. bir bütün olarak değerlendirilip ona göre taktik belirlerler.

Taktik tesbit ederken, kitlelerin suskunluğuna göre belirlenmez. Kitlelerin neden sustuğunu, refah seviyesinin yükseldiğinden mi? Yoksa ağır baskılar sonucunda mı? Ama, II. Konferans ve I. MK 1978'de barışçıl mücadelenin esas olduğunu söylerken, kitlelerin en geri kesiminin ruh haline göre belirlenmişlerdir. Diğer bir nokta da, 1978'de legal çalışma olanaklarının fazla olması da buna etken olmuştur.

Silahlı mücadelenin önemini kavrayamayanlar İK yoldaşın şu sözlerini hiç kavrayamazlar.

"Bu mücadelenin —silahlı mücadele bn.— kitleleri muazzam bir şekilde uyandırıp eğiteceğini, sadece o bölgedeki değil, ülkenin diğer yerlerdeki kitleleri de uyandıracağını ve kitle temelini de kuvvetlendireceğini, partinin ve silahlı kuvvetlerin esas olarak bu mücadele içinde inşa olacağını ve Kızıl İktidarların bu mücadelenin belli bir aşamasında ortaya çıkacağını unutmayalım." (İK. SE. sf: 21-22)

II. Konferans, ülkemizde barışçıl mücadelenin esas hale gelmeyeceği görüşünü savunanlara şu eleştiriyi getiriyor:

"Bizim gibi ülkelerde barışçıl (ya da kansız) mücadele biçimlerinin hiçbir zaman esas mücadele biçimi durumuna gelmeyeceği, her dönem mücadelenin silahlı biçiminin esas ve diğer biçimlerinin tali olacağı görüşünü.. Bu anlayış mücadelenin bir biçiminin gelişerek tarihi koşullarda sınıf mücadelesinde çok zengin değişikliklerin olması vb. gözardı eden **mekanik** *(abç) bir bakış açısıdır. Diyalektik materyalizmi ve tarihsel materyalizmi metod olarak kavramamaktadır."* vs. diye mahkum (!) etmeye çalışıyor. Tabi II. konferansın mahkum etmeye çalıştığı (esasında bu anlayış FÜ'lerin sağcı ve kitle kuyrukçusu mücadele biçimleri anlayışının aynısıdır. Tabi I. MK içindeki revizyonist, troçkist-kırması grubun da anlayışı idi) İK yoldaştır. 11 İlke'den biri olan "ülkemizde silahlı mücadele esas diğer mücadele biçimleri talidir" ilkesi eleştiriliyor. Ama bu açıkça söylenmeyerek, kadroların ve PÜ'lerinin kafası karıştırılmaya çalışılıyor. Bu da oportünizmin kıvrak bel kıvırmasından kaynaklanıyor.

II. Konferans böyle bir oportünist anlayışı mahkum etmesi gerekirken tam tersine onaylıyor, YDH'nin revizyonist anlayışı olduğunu göremiyor.

Partimizin 11 ilkesi içinde yer alan bu önermesi doğrudur. Ülkemiz gerçeklerini kabul eden ve devrimin kırlardan şehirlere doğru gelişeceği gerçeğini kabul eden, ülkemizde başından itibaren "silahlı karşı-devrimle, silahlı-devrimin" karşı karşıya olduğu gerçeğini kabul edenler, barışçıl mücadelenin esas hale gelmeyeceğini kabul ederler.

ML'ler hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Ama bu mücadele biçimlerinin hangisinin esas, hangisinin tali olduğunu tesbit etmekte ML'lerin görevidir. Eğer esas ve tali olanı ayırt edemezse proletaryanın iktidarı alması imkansızdır. İK yoldaş tam bu ML gerçeklerden hareketle ülkemiz gerçeğinin doğru bir tahlilini yaparak silahlı mücadelenin esas, diğer mücadele biçimlerinin tali olduğunu vurgulamıştır.

Lenin, Rusya özgülünde, esasta iki mücadele biçimini uygulamıştır. Ayaklanma ve geri çekilme (kansız mücadele). Ama gerilla savaşını da reddetmemiştir. Ama Rusya'da gerilla mücadelesi hiçbir zaman esas hale gelmemiştir.

ÇKP'de ise böyle bir tesbit yoktur. ÇKP silahlı mücadele içinde geri çekilme, savunma ve saldırı taktiğini uygulamıştır.

VİP'de barışçıl mücadele görülüyor. Biri, 1935 de Ku-

zey Vietnamda. Bu politika Komüntern'in emperyalist ülkelerdeki KP'ler için tesbit ettiği görevdi. Ama VİP, Fransızların işgali altında olduğu halde, FKP'nin Fransa'da uyguladığı aynı taktiği, işgalci bir emperyalist güce karşı uygulayarak büyük bir hataya düşüyor. 1937'de (Komünist enternasyonal Belgeleri'ne bak) bu hatasını düzeltiyor.

Güney Vietnamda ise, Kuzey Vietnamın zafere ulaştığı 1954'te oluyor. 1954-59 arası barışçıl mücadele esas alınıyor ve Güney Vietmanda KP'nin bu yanlış politikası sonucu bir KP üyesi dahi kalmıyor. Ya yakalanıyor, ya da yok ediliyor. Ancak 1960'da kitlelerin kendiliğinden yer yer silahlı direnişleri ortaya çıkınca KP, silahlı mücadeleye başlıyor.

Güney Vietnamlı komünistleri yanıltan sorun, o dönem Kuzey Vietnam'ın zafer kazanması, Cenevre barış görüşmeleri, ABD ve Fransa'nın sürekli Kuzey Vietnam'a saldırması ve uluslararası planda sıkıştırması, KP'nin Kuzey Vietnam'ın fazla sıkışmaması ve oraya saldırı olmaması için barışçıl politika izlemesidir. Ancak bu anlayış doğru değildir. Emperyalizm Kuzey Vietnam'daki devrimi boğmak için elindeki her fırsatı kulanıyordu. Güney Vietnam'da silahlı mücadelenin başlatılması Kuzey Vietnam'a zarar değil oranın soluklanmasını sağlardı.

Barışçıl mücadeleyi uygulayan KP'lerden biri de Endenozya KP'dir. 1965'te izlenen bu politika sonucu Parti tamamen dağılmıştır. Kruşçev Revizyonizmi'nin SBKP(B)'de iktidara gelmesiyle EKP'de barışçıl politikayı esas alıyor ve sonuç çok kötü oluyor.

Partimiz içinde "1971'den 1987'ye kadar barışçıl mücadele esas" numunelik olarak 1979 yılı silahlı mücadele yılı ilan ediliyor. Pes doğrusu! Yine de buna şükür demek gerekir. 1979 yılı da olmasaydı ne yapardık acaba? 15 yıl içinde sadece bir yılı silahlı mücadele yılı tesbit eden yoldaşlara sormak gerekmez mi? "niye silahlı mücadeleyi suvunuyorsunuz?"

Sonuç olarak, II. Konferansın ve I. MK'nın "mücadele biçimleri" anlayışı sakat ve oportünisttir, reddedilmelidir. I. MK, II. Konferans ve II. MK zincirlemesi sürecinde bu politika parti politikası açısından kangren haline gelmiştir. Bu politikayı 12 Eylül pratiği zaten mahkum etmiştir.

Revizyonist ve oportünisterle ML'ler arasındaki en önemli ayrım, mücadele biçimleri konusundadır. Bunu görmek gerekiyor. Ülkemizde bazı revizyonist, oportünist örgütler ülkemizi Rusya gerçeği ile eşitleyerek, esas mücadelenin "barışçıl mücadele" olduğunu söylemektedirler. Partimiz ise kurulduğu günden itibaren, revizyonist ve oportünistlerle bu konuda arasına kalın bir çizgi çekmiştir. Silahlı mücadelenin başından beri esas olduğunu, diğer mücadele biçimlerinin reddedilemeyeceğini ancak tali olduğunu belirtmiştir. Partimiz barışçıl mücadele yöntemini hiçbir zaman reddetmemiştir. Ama bunu silahlı mücadelenin karşısına alternatif olarak çıkarmamıştır. Silahlı mücadelenin gelişmesine hizmet edecek şekilde ele almıştır. 11 İlkedeki bu maddenin anlamı budur. Bunu çarpıtmaya hiç gerek yok. O muğlak değildir, ancak siyasi körler onun içeriğini kavrayamazlar ve silahlı mücadeleyi kuşa çevirmek için binbir dereden su getirirler.

II. Konferans barışçıl mücadelenin esas alınması halinde, Partiye ve devrime ne denli zarar vereceğini göremeyiştir. Aynı anlayışı savunan II. MK'da bu sağ anlayışı 5. Top Rap'nda daha da sistemleştirmiştir ve 15 yıllık parti tarihimizin gerçeğini bir çırpıda silmişlerdir, Parti belgelerimizin özüne ters düşmüşlerdir.

Barışçıl mücadelenin 1979 yılı hariç esas olduğunu ve esas hale gelebileceğini —ülke koşulları değişmediği halde— söylemek, kanla yazılan parti tarihimizin inkarıdır. Revizyonizm illetine saplanmak ve oradan beslenmek demektir.

Barışçıl mücadelenin esas hale gelebileceğini söylemek (ve şimdiye kadar esas tesbit etmek) ülkemizin Y-S niteliğini reddedip, emperyalist ülkelerdeki mücadele taktiklerinin geçerli olduğunu söylemek demektir.

II. KONFERANS, II. MK VE II. YENİLGİ

II. Konferans; uluslararası planda modern revizyonist, troçkist kırması, başını Enver Hoca'nın çektiği AEP dönek yönetici kliğinin Mao Zedung şahsında ML'e saldırıları ile UKH içinde önemli tahribatlara yol açtığı ülkemizde 12 Eylül faşist darbesinin en azgın şekilde halka, devrimci örgütlere ve partimize saldırdığı, devrimci hareketlerin ağır kayıplar verdiği, büyük çoğunluğunun ağır yenilgi aldığı devrimci durum ve devrimci dalgada düşüşün hızlandığı koşullarda toplandı.

Enver Hoca dönek kliğinin UKH içinde yarattığı tahribattan partimiz de etkilenmişti. İlk başlarda partimizin YD örgütünü derinden etkileyen ve giderek oradan PMK'sine taşırılan revizyonist, troçkist kırması çizgi MK'sinde giderek hakim hale gelmişti.

I. MK 7. toplantısında oturtulup sistemleştirilen ve parti çizgimize tezat olan bu hat 7. toplantı sonrası çeşitli bölgelerde yapılan kadro konferanslarında tartışılmış, batıda yapılan toplantıda diğer bölgelere nazaran bazı konularda nisbeten kısmi olumlu bir karşı çıkış olmuş ve diğer bölgeler kısmi bazı eleştiriler getirmişse de işin gerçeği şudur ki MK 7. toplantı çizgisi ağırlıklı olarak onaylamıştır. Daha doğrusu bu kadro konferanlarındaki ML kadrolar esas olarak onaylanmış ve FÜ'lerin revizyonist, troçkist-kırması çizgiye karşı tavır alışı ile birlikte ML muhalefette bir toparlanma olmuştur. Bu noktadan sonra MK içinde de revizyonist, troçkist-kırması çizgi her ne kadar bazı noktalarda geri adım atmış ve MK içerisindeki ML'lerin mücadelesi nisbeten daha da bir ivme kazanmışsa da MK, II. konferansa kadar esas olarak YD çizgisinin hakimiyetinde kalmaya devam etmiştir. Burada FÜ'lerin tavrının tayin edici önemini görmeliyiz. Bu tavır alışla birlikte daha yoğun başlayan ve sürdürülen tartışmalar sonrası toplanan II. Konferans ML'lerin zaferi ile sonuçlanmıştır. II. Konferans sonuçları ele alındığında parti tarihimizde olumlu rolü ortaya çıkmaktadır.

II. Konferansımız Türkiye'de o günkü durum değerlendirmesinde sol subjektivizme düştü. Devrimci durum ve dalgadaki düşüş daha da belirginleşmesine rağmen onun "duraksadığından" bahsetti. Objektif durum yerine kendi arzularını geçirdi. Bu yanlış durum değerlendirmesine bağlı olarak saldırı taktiğini esas aldı. Oysa yapılması gereken geri çekilme içinde aktif savunma taktiğini esas almalıydı. Genişleme yerine daralmaya geçmeli ve eldeki güçleri tutunabileceğimiz alanlarda yoğunlaştırmalıydı.

O gün durum şuydu:

Devrimci durum ve devrimci dalga düşmeye devam ediyordu. Düşman topyekün saldırıya geçmişti ve süngü zoruyla geçici kısmi siyasi istikrar sağlanmıştı. Devrimci hareketler ve partimiz ise faşist askeri darbe karşısında hazırlıksız yakalanmış ve çok büyük kayıplar vermişti vermeye devam ediyordu. Dışta emperyalistlerin büyük bir kesimi kendi aralarında, bu hususta önemli bir görüş ayrılığına düşmeden onaylamış ve destek vermişlerdi. Kitlelerin ruh hali ise, cuntayı başta bekle gör tavrı ile karşılamış ve başlangıçtan daha geri bir atmosfer içine girmiştir.

Partimiz bu somut durumu doğru değerlendirememiş, kitlelerin "her an" ayaklanacağı gibi subjektif tesbitler yapmıştır.

II. Konferansın bu yanlış sol subjektif tesbiti, seçtiği II.

MK üzerinde de önemli etkisi olmuş, II. MK. I. toplantısı II. Konferans çizgisi dorultusunda hareket ederek dört bir yana (çalışma durumu olsun örgütsel olsun) yumruk sallama anlayışını daha da geliştirmiştir.

II. MK. I. Toplantısı partimizin içinde bulunduğu (bunu II. Konferansta kavrayamamıştı) durumu doğru kavramamıştır. Örgüt yapısı kof ve hantaldı. Bürokratizm ve dar pratikcilik hala giderilememişti. MK, partide bir düzelmeye gideceğine, örgütlenmeyi hala genişletmeye çalışıyordu. II. MK, bunları göremediği için kısa süre içinde önemli bir darbe yedi. Bu darbelerin esas nedeni sol subjektif hattıdır.

II. MK. I. Toplantısı esasta ML olmakla birlikte sol ve sağ hataları içinde barındıran bir anlayışa sahipti. II. MK bir bütün olarak değerlendirilirse önce sol, sonra sağ sapma içine düşmüştür. II. MK'nın esas hattını oluşturan sağ oportünist bir hattır. II. Konferans 12 Eylül askeri faşist cuntasının doğru bir değerlendirmesini yapamamış, doğru değerlendirmeyi II. MK. 4. toplantıda yapmıştır. Partimiz 12 Eylül sürecinde yenilgi almıştır. Bu yenilgide sol sapmanın belli bir payı olmakla birlikte, belirleyici olan sağ oportünist sapmadır.

DÜNYADA DURUM KONUSUNDA

Emperyalist sistem bugün bir kriz içindedir. Bu kriz 70'li yılların krizinden daha derindir. Sistemin bu krizi emperyalistlerin eskisine nazaran çelişkilerini önemli ölçüde keskinleştirmekte ve sertleştirmektedir. Krizden nasıl çıkılacağı sorunu bugün açığa kavuşmuş değildir. Ancak bugün ortada görülen birtek gerçek vardır, o da emperyalistlerin savaş hazırlığı. Ama hiçbir emperyalistin iktisadi siyasi ve askeri bakımdan henüz savaşa hazır olmadığı savaş yörüngesine girmediğidir.

70'li yıllar sonunda ve 80'li yılların başında savaş atmosferleri önemli bir ivme kazanmasına rağmen bugün savaş etkenleri geçmişe nazaran belli ölçüde durgunlaşmıştır. Proleter dünya devrimi sürecinin bugünkü aşamasında başta ezilen halkların devrim mücadeleleri esas alınırken artan savaş tehlikesi görülmelidir. Partimiz içinde bulunduğumuz dönem de savaşın mutlaka çıkacağını savunanların abartmalarına karşı çıkarken bu gerçeğin altını çizmelidir. Partimiz halkların dikkatini iki emperyalist blokun gerek dünya çapında, gerekse tek tek bölgelerde giderek yoğunlaşan hegemonya mücadelesine ve bu mücadelenin kışkırtıcı niteliğine çekmelidir. Partimiz, halkların dikkatini başını ABD ve RSE'nin çektiği blokların her geçen gün daha büyük ölçüde artan karşılıklı silahlanmalarının yönüne ve sonuçlarına çekmelidir. Partimiz, halkların dikkatini emperyalist tefeci devletlerin silah ya da ölüm ticaretini bugün vardırdıkları boyutlara çekmelidir.

Bugün savaş etmenleri önemli ölçüde artmasına rağmen dünyada esas akım devrimdir. Dünyadaki gelişmeleri belirleyen, çelişkileri şiddetlendiren emperyalistleri karşı karşıya getiren esas etmen hala devrimdir. Sistemdeki kriz, sadece savaş etmenlerinin artmasını değil aynı zamanda devrim etmenlerinin de artmasını beraberinde getirmiştir. Dünya halklarıyla emperyalizm, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki geçmişe nazaran daha da şiddetlenmiştir.

Partimiz, savaşa karşı mücadeleyi devrim sorunundan koparmadan ele almalı, devrime iyi hazırlanmasının aynı zamanda savaşa karşı hazırlanma olduğu gerçeğinden hareket etmelidir. Savaşa karşı mücadelenin devrim için mücadelenin bir parçası olduğu gerçeğinden hareket etmelidir. Bununla birlikte partimiz, savaşa karşı mücadelenin, savaşı geçiktirme mücadelesinin devrimle tamamen bir ve aynı olduğu anlayışına da karşı çıkmalıdır. Partimiz, temel görevini devrim görevini yürütürken savaşa karşı düzenlenen hareketlere barış hareketlerine var gücüyle katılmalı gücü oranında bu tip hareketler örgütlemelidir. Emperyalist savaşa karşı bayrak kaldıran barış örgütleriyle eylembirliğine girmeye özel bir önem vermelidir. Savaşın geciktirilemeyeceği şeklindeki görüşlere, partiyi barış isteyen milyonlardan koparma tehlikesini doğuracak kaderci anlayışlara karşı çıkmalıdır. Partimiz yayın organlarında emperyalist savaş düşmanlığı hattını daha bir derinleştirmeli, daha etkin hale getirmelidir. Partimiz, kendi dışındaki barış hareketlerine katılırken, bunlarla eylem birliğine giderken bu hareketlerin sosyal pasifist, burjuva hümanist içeriğine ve amaçlarına karşı mücadele etmelidir. Bu hareketlere katılan kitlelere, bu hareketlerin "emperyalist ülkeler arasındaki genel olarak savaşın kaçınılmazlığını bertaraf etmeyeceğini" ısrarla açıklamalıdır. Bu kitlelere gerçek barışın emperyalizmin yıkılmasından geçeceğini açıklamalıdır. Partimiz, bu alandaki çabasını bu hareketlerin devrimci bir hatta çekilmesi doğrultusunda yürütmelidir.

SAVAŞ TEHLİKESİNE KARŞI GÖREVLERİMİZ

Yükselen emperyalist savaş tehlikesine karşı görevler:

Savaş hazırlıklarına karşı mücadelede her an dikkat etmemiz gereken, gelişebilecek iki hatalı eğilime değinmek istiyoruz. Birincisi, emperyalizm varoldukça savaşın kaçınılmazlığı ve savaşa karşı devrimi örgütlemeyi günün somut özellikleriyle birleştiremeyerek, savaşa karşı olan güçlerin mücadelesinden yararlanmayı, bu hareketlerin önemini küçümseyen savaş aleyhtarı barışçıl hareketlere katılmayı reddeden emperyalist savaş dönemi slogan ve taktiklerini bu dönemde öne çıkaran "sol" hatalardır. Ki bunlar tam da komünistlerin "aptalca bir iftira" olarak görüp reddettikleri konuma, emperyalist savaş "devrim şartlarını olgunlaştırır" anlayışıyla savaşı barışa tercih eden tutuma kendiliğinden düşerler. İkincisi, savaşı engellemeyi başlıca amaç haline getirerek reformizle aramızdaki temel çizgiyi karartıp devrim perspektifini kaybeden sağ hatadır. Bu anlayış sonuçta mevcut 'barış'a tapan sosyal pasifist bir yaklaşıma götürür. Komünistler her sosyal meselenin çözümünde olduğu gibi savaşa karşı çıkarken de devrim (sosyalizm) perspektifini asla kaybetmemelidirler. Komünistler hümanist duygulardan hareketle savaşa karşı çıkmazlar. Ve emperyalist savaşa karşı çıkarlarken de bugünkü "barışın" korunmasından yana olduklarından dolayı değil, barışın savunulmasını emperyalist sistemi yıkma mücadelesinin bir parçası ve bu savaşın bir biçimi olarak kavrarlar. Bugünkü barışın emperyalist savaşla bozulmasını değil, devrimle ortadan kalkması için mücadele ederler. "Kötü bir barışın emperyalist savaşa tercih edilmesi" bu gerçeğin ifadesidir. Bu çelişki değildir; çünkü komünistler devrimin hazırlıklarının örgütlenmesinin başarıya ulaştırılmasını "barış" ortamında daha hızlı ve emin şekilde yürüteceklerdir. Savaşın yıkımı devrimci hareketi ve örgütlü güçleri daha güç koşullarla, elverişsiz şartlarla karşı karşıya getirecektir. Tekelci burjuvazi, savaşa son çare olarak başvurmaktadır. Yani ayakta kalmanın çıkış yoludur bu savaş. Savaşın engellenmesi ya da geriletilmesi emperyalist krizi daha da derinleştirecek ve devrimci durumu daha da olgunlaştırıp geliştirecektir. Bu halde de devrimci durumun olgunlaşması, savaş şartlarındakinden hiçte geri olmayacaktır.

Kısaca özetlersek: komünistler emperyalist savaşa şu temel sebeplerden dolayı karşıdırlar.

1- Gerici sınıfların çıkar ve sömürülerini devam ettirmek ve genişletmek için çıkardıkları savaşlar, haksız savaşlardır ve

ezilen sınıfları daha büyük acılara ve yıkımlara uğratarak perişan ederler. Milyonlarca emekçinin cephelerde katledilmesi ve üretim araçlarının geniş tahribiyle sonuçlanan bu savaşlar emekçi sınıfların zararına, emperyalistlerin çıkarınadır. Ezilen kitlelerin menfaatini savunan komünistler, emperyalist savaşa karşı mücadele göreviyle karşı karşıyadırlar.

2- Savaşa, tekelci burjuvazi kurtuluş için son çare olarak başvurur. Savaşın engellenmesi, krizi daha derinleştirerek, yine devrim için uygun şartları geliştirir.

3- Savaş, içerde KP'ler üzerinde en koyu baskıyı ve saldırıyı beraberinde getirerek, reformist demokratları bile cezaevine gönderir. Proletaryaya ve onun örgütlü gücüne saldırarak, etkisiz hale getirmeye ve dağıtmaya, işçi sınıfını öndersiz bırakmaya çalışır. Savaş şartlarında toparlanma ve örgütlenme oldukça güçleşir vb. Komünistler için şartlar daha elverişsiz hale gelir.

4- "Barış" şartlarında devrimi örgütlemek daha emin ve hızlı olacaktır. Burjuvazinin saldırılarını artırmış olması bu gerçeği değiştirmez.

5- Savaşa karşı çıkmadan ve kararlı bir şekilde mücadele yürütmeden, bir KP kitleleri kendi bayrağı altında toplama mücadelesi içinde gerekli deneyi kazanmazsa, savaş sırasında, emperyalist savaşa devrimle son vermeyi başaramaz, buna önderliği tam olarak yapamaz.

Komünistlerin savaşa karşı çıkışlarındaki temeli bu şekilde özetleyebiliriz.

Emperyalist savaşa karşı mücadele temel görev, tüm emperyalist savaş hazırlıklarını teşhir ederek savaşın gerçek niteliğini gizleyen örtüyü yırtmak ve emperyalizmin gerici yüzünü, milli çıkarların gerçek emperyalist niteliğini ve onların haksız ve gerici konumlarını kitlelere anlatmak; ve bu savaşta dünyayı yağmalayan tekellerin çıkarları için sınıf kardeşlerini öldürmek zorunda kalacaklarını açıklayıp kavratmak; kitleleri kendi bayrağı altında toplayarak devrime doğru yürütmektir. Bu açıdan yaydığı hayaller ve yanıltıcı görüşlerle sosyal pasifist ve reformistlerin görüşlerine karşı mücadele edilmesinin önemi büyüktür. Savaşların ve her türlü kötülüğün yok edilebilmesi için kapitalist sistemi yıkmak gerektiği gerçeğini açıklamalı ve somut siyasal teşhirlerle birleştirilmelidir. Emperyalist burjuvazinin tüm yalanları ve aldatmacaları anında etkili bir propaganda ile gizlemek istenen niyetleriyle birlikte açığa vurulmalıdır. Savaşa karşı kitleleri kazanmak için somut taktikler ve sloganlar geliştirilmelidir. Özellikle barış hareketleriyle birleşmek bu doğrultudaki görevin önemli bir halkasıdır. Bütün bu gelişmeler savaşı engelleyemezse emperyalist savaşa karşı savaş sloganıyla emperyalist savaşın iç savaşa çevrilmesi gündeme getirilmelidir. Açıktır ki, emperyalist savaşı iç savaşa çevirebilmek, savaş öncesi dönemde yürütülen mücadele ve hazırlığa oldukça yakından bağlıdır. Emperyalist savaş hazırlıklarına karşı kararlı bir mücadele yürütmeden ve bu mücadeleler içinde hazırlanmayan bir önderliğin savaş döneminde çıkacak uygun fırsatları değerlendirmesi zayıf ihmaldir.

TÜRKİYE'DE DURUM VE GÖREVLERİMİZ ÜZERİNE

Bugün ülkede devrimci durum yükselmektedir. 83 sonlarından itibaren başlayan bu yükselme, 74 başlarında başlayan devrimci yükselişten daha yavaştır. 70'li yıllardan ders çıkararak uyanıklığını kat kat artıran düşman, bu yavaş yükselişi dikkatle izliyor. Düşman devrimci durumdaki yükselişe şu ya da bu şekilde katkıda bulunan faaliyetleri dizginlemeye, bastırmaya, yok etmeye çalışıyor. Bugün kitlelerin içten içe kaynayan homurtusu, ekonomik, demokratik ve politik sorunlara ilişkin talepleri, şikayetleri, eleştirileri maddi bir güce harekete dönüşmüştür. Bugün kitlelerin içten içe kaynayan bu homurtusu egemen sınıfların değişik klikleri arasındaki mücadeleyi keskinleştirmektedir. Bugün milli güvenlik kuruluna dayanan Cumhurbaşkanlığı konseyi, yani 12 Eylül cuntası ile ANAP, diğer partilere (SHP, DYP, DSP, RP, MÇP'ye) karşı mücadelede birlikte hareket etmektedir. Bugün, halk, bu iki ana grubun hem karşılıklı, hem de kendi içindeki mücadeleyi ilgi ile izlemektedir. Önümüzdeki dönem, egemen sınıfların çeşitli grupları ve klikleri arasındaki çelişki daha da keskinleşecektir. Bununla birlikte kitlelerin siyasete ilgisi artacak, bu ilgi egemen sınıf kliklerinin kontrol ve organizesinde olsa da kitlelerin yer yer kendi talepleriyle miting meydanlarında daha çok boy göstermesine dönüşecektir. Bu bakımdan şehirler, önümüzdeki dönemde bugünkü uyuşukluğundan sıyrılacak, çeşitli politikaların çarpıştığı, proletaryanın özellikle de sınıf bilinçli proletaryanın kendi ideolojisini, kendi politikasını ve kendi partisini aradığı merkezler haline gelecektir. Parti bu hususa dikkat etmeli, geçmişte bu hususta işlediği hatalar, uyuşukluğa, ihmallere bir daha düşmemelidir.

Tüm şehirler içinde partimiz, proletaryanın en yoğun olduğu şehirlere önem vermelidir. Bu şehirlerde, fabrikalar ve sendikalar içinde çalışmayı esas almalıdır. Bu husus, partinin kendi dokusunu, sınıfının en bilinçli, en cesur, en fedakar unsurlarıyla tazelenmesi, örmesi açısından, kendi sınıfının ruhunu özümsemesi açısından önemlidir. İkinci dereceden önem taşıyan kesim öğrenci gençliktir. Ayrıca parti legal yayın organı faaliyetini de ihmal etmemelidir.

Bu görevleri yürütürken şehirlerde silahlı çekirdeklerin oluşturulmasına özel bir önem verilmelidir. Kitle hareketlerinin ortaya çıkması, canlanmasıyla birlikte gaspedilen demokratik hakları ısrarla talep etme ve 12 Eylülcülerden hesap sorma eğilimi güçlenmektedir. Partinin halk düşmanlarından hesap sorması, önündeki engelleri bertaraf ederek ilerlemesi, silahlanmasına, silahlı çekirdekler kurmasına bağlıdır. Şehirlerdeki tüm bu görevler ve faaliyetler, kırlardaki faaliyetlere tabi, onu destekleyecek, onu güçlendirecek bir perspektifle yürütülmelidir.

Önümüzdeki dönemde devrimci durumun yükselmesini sürdürmesinin doğal bir sonucu olarak, kırsal bölgelerde kitlelerin moral durumunda da gözle görülür bir yükselme olacaktır. Bu durum, parti faaliyetinin genişlemesi, hızlanması şartlarını daha da elverişli hale getirecektir. Parti, mevcut bölgelerin dışına taşmaya, genişlemeye, kitle temelinin güçlü, arazinin askeri harekete elverişli olduğu bölgelere açılmaya önem vermelidir. Mevcut durumda silahlı mücadele esastır. Saldırı taktiği giderek daha çok önem kazanmaktadır. Ama devrimci durumdaki yavaş yükselmeyi dikkate almalı, serüvenci ilerlemeyi değil temkinli ilerlemeyi benimsemeliyiz. Politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır, ama güçlenmek için sadece doğru bir politik hat izlemek yetmiyor, doğru bir askeri politika da izlemeliyiz. Öncelikle güçlü bir kitle temelinin olduğu temel çalışma alanına çekilmeliyiz. Bütün örgütlemede kavrayacağımız esas halka parti önderliğinde yapılan ordu inşasıdır. Silah, eğitim ve kadro. İşte bu orduyu oluşturan üç unsur. İyi gerilla birliklerinin kurulması hiç şüphesizki savaş içinde olacaktır. Gerilla birliklerini büyüten, çelikleştiren temel unsur savaştır.

GÖREVLERİMİZ VE PARTİNİN TAKTİĞİ ÜZERİNE

Partinin taktik yöneliminin hedefi, başta Kürdistan olmak üzere Türkiye kırlarında devrimci kitlelerin gerilla birlikle-

rinin, milis örgütlerinin ve silahlı devrimci mücadeleye dolaysız ve dolaylı hizmet eden köylülerin demokratik, ekonomik, örgütlerinin yaratılması olmalıdır. Bu taktik yönelimin hedefini sağlayacak esas mücadele biçimi gerilla mücadelesidir. Bu esas anlamda silahlı mücadeledir. Ama bu hedefi tek başına silahlı mücadeleyle sağlayamayız. Silahlı mücadeleye bağlı olarak, bu hedefe hizmet eden her türden (legal, kanlı-kansız) mücadele biçimlerine de başvurulmalıdır. Taktik hedef, başta Kürdistan olmak üzere, belli başlı gerilla bölgelerinde onlarca gerilla birimleri, buna bağlı olarak güçlü bir milis örgütü ve yine bu göreve bağlı olarak köylülerin çeşitli tipte örgütlenmeleri yaratılmalıdır.

Bugünkü taktik süreçte, Partinin tüm alanlardaki faaliyeti bu taktik hedefe dolaylı, dolaysız hizmet edici olarak ele alınmalıdır. Şehirlerdeki ve YD'deki parti faaliyetinin merkezinde de bu taktik hedefe ulaşmaya yönelik faaliyeti esas görev almaları anlamına gelir. Bu, özellikle şehirlerde, işçi sınıfı, gençlik ve gecekondu mahallelerini temel alan, buralardaki parti örgütünün bu alanlara yerleştirilmesidir. Parti, bu alanlardaki faaliyeti, mücadelelere önderlik etme perspektifiyle ele almalı, bugünkü aşamada ileri kitleyle birleşmeyi esas alırken, kitle örgütlerini yaratmaya veya var olanların içinde taban yaratmaya yönelmelidir. Böyle bir faaliyet kırsal alanlardaki savaşı, kadro desteği de dahil, hertürlü desteği ifade eder.

Bugünkü aşamada veya gelecekte kırsal alanlardaki faaliyete buralardan kardo desteği, bu alanlardaki faaliyetimizin genel taktik ve stratejik hedefleri yerine konmaz.

Yayın organları (legal, illegal) DHD'nin stratejik yönelimine ve özellikle her alandaki görevleri günün taktik politikasına uygun olarak, her türden reformist, revizyonist sağ ve sol eğilimlere karşı propagandayı içermelidir.

Konferans sonrası, günümüzde kavranacak esas halka, Parti örgütünün, sempatizanlarının, Konferans veya MK tarafından tespit edilecek birkaç gerilla bölgesini esas alarak, kanlı-kansız mücadele biçimlerinden yararlanarak, buralara yerleşmek esas olmalıdır. Şehirlerdeki ve YD'daki gücümüz, bu perspektif temelinde taranarak, bu alanlarda ki faaliyette işe yarayacak kadro ve sempatizanlar somut görevler temelinde bu alanlara aktarılmalıdır.

Şehirlerdeki gücümüz ise, işçi sınıfı, gençlik içine yerleştirilerek, ileri kesimi esas alan bir faaliyete yönelik olmalı, yukarıdan aşağıya tekrar örgütlenmelidir.

Bu esas halka başarıldığı ölçüde, diğer halkaya,. gerilla eylemlerini yoğunlaştırarak, bu faaliyet içinde gerilla birimlerini çoğaltmak halkasına geçilmelidir.

İkinci halkadaki gerilla faaliyeti içinde esas olarak gerilla faaliyetlerini doğru hedeflere yönelik olarak yoğunlaştırırken propaganda ve alt örgütlenme faaliyetlerini de bu faaliyete bağlı olarak hız vermeliyiz.

Kırlarda bu taktik hedefe esas olarak ulaşılmadan, dönemin aciliyeti gereği, şehirlerdeki silahlı faaliyete ağırlık vermek veya böyle bir yönelim içine girmek, esas halkaları ve taktik hedefi karartır. Bu şehirlerde, bu dönemde hiç silahlı eylem yapılmayacağı anlamına gelmez.

DEH-DEKLERASYON DEĞERLENDİRMESİ ÜZERİNE

DEH, I. Enternasyonal Konferans ve II. Enternasyoal Konferans temelinde, Mao Zedung'un ML'e katkılarını savunan, onun şahsında ML'e yönelen saldırılara karşı mücadele eden parti ve örgütlerin birliğidir. Her birlik gibi, DEH de çelişmeli bir birliktir. AEP yönetici kliğinin her türlü modern revizyonist saldırı akımını da arkasına alarak, onların bayatlamış tezlerine yeni cilalar vurarak, kendi merkezlerinden UKH'ya ve Mao Zedung şahsında ML'e saldırması ve onun rüzgarının dünya çapında estiği bir ortam içinde, ML parti ve örgütlerin bir araya gelerek oluşturdukları birlik, DEH ML'dir. Her çelişmeli birlik gibi, bu birlik de ideolojik mücadeleler içinde daha ileri, daha nitelikli birliklere ulaşacaktır. bu kaçınılmazdır.

II. Enternasyonal Konferansta yayınlanan Deklerasyon UKH'nın geçmişine, özellikle Stalin-Komüntern değerlendirmesine, emperyalist ülkelerde sosyal tabanına, yarı-sömürgelerde milli burjuvazinin rolüne ve buna bağlı olarak Halkın Birleşik Cephesine ve mevcut dünya değerlendirmesine ilişkin önemli yanlışlıkları ve hataları içeren oportünist bir belgedir. Bu belge, önemli ML tezleri içermesine ve özellikle Mao'nun ML'e katkılarını savunmasına rağmen, bu yön belgenin esasını oluşturmamakta, ML düşünceyi ve teoriyi en temel noktalarda çarpıtmakta, sulandırmaktadır. Görev, bu belgeye damgasını vuran yanlış anlayış ve tespitlerin reddi temelinde DEH'in daha sağlam, daha sağlıklı birliğini yansıtacak ML siyasi platformun yaratılmasıdır.

* * * *

TKP/ML III. KONFERANSI'NIN "DABK"A ÇAĞRISI

Yoldaşlar, arkadaşlar.

Bildiğiniz gibi, Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü Partimiz TKP/ML 3. konferansını objektif ve subjektif koşulların zorluğuna rağmen yaptı. Konferansımızın tam yapılacağı günlerde sizlerin ayrılmanız, Partimiz ve halkımız tarafından hayretle karşılanmıştır; çünkü ayrılığın hiçbir siyasi dayanağı yoktur. Anlamsız, Partimizi düşman karşısında zayıflatan, Parti tasfiyecilerine prim veren bir tavırdır.

1985'ten beri III. Konferans'ın hazırlığı içinde olan Partimiz TKP/ML, bu hazırlığı esas olarak sağ oportünizmin basiretsizliği sonucu zamanında yapamamış ve partimizde büyük tahribatlar yaratmıştır. Bir komünist partisinde bu kadar uzun süre iç tartışmalar yaşanırsa, o partinin ölümü, en azından içinde büyük tahribatların açılması, ya da bölünmelerin gündeme gelmesi demektir. Bunu 2. MK sağ oportünizmi görememiş, Partimizi sınıf mücadelesinin gerisinde bırakarak, Parti içi kaosun daha üst boyutlara çıkmasına neden olmuştur. Bu, 2. MK'nın kötü veya iyi niyetinden kaynaklanan bir olgu değil, sağ oportünist çizginin doğal bir sonucudur. 3. Konferansımız, 2. MK'nın bu anlayışını eleştirip, mahkum etmiştir.

Son yedi yıl içinde zorlu bir dönem yaşadık. Partimiz bu süre içinde bir yenilgi aldı, ama bu yenilgi partimizin sınıf mücadelesinin tüm alanlarından koptuğu anlamına gelmemelidir. Faşist diktatörlüğe karşı başeğ-

mez kavgasında önemli örgütsel darbeler almıştır. Kadro ve Parti Üyelerinin önemli bir bölümünü yitirmiştir. Çoğuysa, düşman tarafından zindanlara atılmıştır. Bu yenilgi, sağ oportünist hattın yenilgisidir. Bunu böyle tespit etmezsek, şehitlerimizin üzerine basa basa yükselen partimizin onbeş yıllık geçmişini inkar etmiş oluruz.

Komünist Partileri, sınıflı toplumların bir üyesi olarak, başından sonuna kadar iki çizgi mücadelesini yaşarlar. Bu bazen alabildiğine keskinleşirken, bazen yumuşayabilir. Sınıflı toplumlar varolduğu sürece, iki çizgi mücadelesi olacaktır.

III. Konferans, iki çizgi mücadelesinin yaşandığı; iki çizginin hesaplaştığı ve oportünizmin mahkum edilip, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin egemen olduğu; partimizin idelojik-siyasi olarak daha güçlü bir atılıma geçmesinin önemli bir halkası olmuştur. Bu gerçeği hiç bir oportünist çarpıtma karartıp, değiştiremez.

Komünist partileri yaşamları boyunca bu olguyu içinde barındıracak ve yaşayacaktır. Komünist partileri monolotik bir yapıya sahip değillerdir. Bunun bilincinde hareket etmezsek, yer yer parti yönetimini gaspeden oportünizm karşısında "şaşkınlığa" kapılmamız elden bile değildir. Marksist-Leninistler her zaman uyanık olmak zorundadırlar. İdeolojik-siyasal mücadeleyi küçümsemeden parti içindeki sapmalara karşı acımasız mücadele etmelidir. Partimiz de kendi içindeki sapmalara karşı 15 yıllık mücadele tarihi boyunca mücadele etmiştir. Önce, "KK" tasfiyecilerine karşı, sonra "YDH"ne karşı iki esaslı mücadele vermiş ve her ikisini de partimizden tasfiye etmiştir. Oportünizm "yönetime" geldi diye, M-L'ler partiyi oportünizme teslim etmemişlerdir. Demokratik-Merkeziyetçilik kurallarını işletmeye büyük önem vermişlerdir. II. Konferansımız, "YDH"den unsurları II. MK'ya bile seçtirmek istemişti; çünkü o sırada "YDH" bütünüyle ideolojik-siyasal olarak tasfiye edilmemişti. Parti içinde belli güçleri vardı. Nitekim ayrıldıklarında, 18 PÜ'sini ve birçok ileri sempatizanı saflarında götürmüşlerdi. II. Konferansımız'ın bu tavrı çok doğru olan ML bir taktik ve tavizdi.

Komünistler her alanda "düz mantık" anlayışı ile hareket etmezler. Koşulları doğru tahlil edip, ona göre taktik uygularlar. II. konferansımız'ın "YDH"ne karşı yaptığı da buydu.

Konferans ve Kongreler Komünist partileri için, hesaplaşmanın ve iki çizgi mücadelesinin yaşandığı doruk noktalarıdır. Bizler de, partimizin ML işleyiş kuralları gereği III. Konferansımız'ı yaptık ve Marksizm-Leninizm'in zaferini bir kez daha ilan ettik. Ama daha baştan ayrılığa gitseydik, partimiz 3-4 parçaya bölünecek, gücü alabildiğine zayıflayacaktı. Ayrıca "ayrılık" Partimizin önemli bir gücünü oportünizme teslim etmek demekti. Aklı başında komünistler böylesine yanlış bir adım atmazlar. Parti birliğini koruyarak, Marksist-Leninistler'in zaferini ilan etmek, sınıf mücadelesinin her alanına dört elle sarılmak ancak böyle olur.

Proletarya iktidarı alıyorsa, "almam" diyemez. İktidarı alma durumu varsa, "iktidarı almak cinayettir" anlayışı ile hareket etmez. "Biz iktidarı almayız" "bölünmek daha iyidir" demek ya da bu anlayışla hareket etmek ML'lerin anlayışı olamaz. İşte, "cinayet" budur.

"Konferans'a gidersek, oportünizmi mahkum edemeyiz," ya da "Konferans'a gitmek, revizyonizmle uzlaşmak" vb. mantık silsileleri kendilerine güvenmeyenlerin, ideolojik-sayasal mücadeleden kaçanların mantığıdır. "III. Konferans hiç bir şeyi çözemez" demek ya partimizi tanımamak, ya O'na güvenmemek, ya da kendine güvenmemektir. Bunun başka bir anlamı olamaz. ÇÜnkü III. Konferans, ML'lerin zaferi ile, bu tür anlayışları mahkum etmiştir.

III. Konferansımız, sağ oportünizmi mahkum ederek, partimizdeki tahribatlarını açığa çıkarmış, bunun çözümünü doğru bir şekilde ortaya koymuştur. III. Konferansımız, Partimizin geçmişini doğru değerlendirmiş, I. Konferansın geçmişe yönelik oportünist eleştirilerini mahkum etmiştir. I. Konferans özeleştirisini oportünist ilan ederek reddetmiştir.

Partimizin 5 Temel belgesini yeniden onaylamış, 11 ilkenin stratejik ilkeler olduğunu karar altına almıştır. Partimizin belgelerinde geçen "Mao Zedung Düşüncesi" kavramının, "toptan çöküşe giden" çağ ile ilgisi olmadığını, kullanılmasının doğru olduğunu karar altına almıştır.

I. Konferansta "YD" grubunun çabasıyla reddedilen dünyada "başdüşman, başçelişki" ve ülkede "başdüşman" sorununu partimizin 5 Temel belgesinde olduğu gibi kabul etmiştir.

II. MK sağ oportünizminin, partimiz içindeki ideolojik, siyasal ve örgütsel tahribatlarını açığa çıkarıp, mahkum etmiştir.

III. Konferansımız, Partimizin de içinde yer aldığı, UKH'nın birliğini sağlama yolunda önemli bir çekirdek olan DEH'i tekrar ML ilan etmiş, ama içinde bazı yarı-troçkist partileri de barındırdığını belirtmiştir. DEH'in Deklerasyonu'nu oportünist ilan ederek mahkum etmiştir.

Dünyada ve Türkiye'de durumu doğru olarak değerlendirmiş, savaş etmenlerinin artmasına karşın, devrim akımının esas olduğunu vurgulamıştır.

Türkiye'de son yıllarda devrimci durumun giderek geliştiğini ve önümüzdeki günlerde bu gelişimin artacağını tespit etmiş, bu dönemde "temkinli ilerleme-temkinli saldırı" taktiğini esas almıştır.

Merkezi görev olarak, silahlı mücadelenin geliştirilmesini ve yaygınlaştırılmasını, buna bağlı olarak belli bölgelerde yoğunlaşılırken, tali bölgelerde ise, açılmayı karar altına alarak, silahlanmaya ağırlık verilmesini tespit etmiştir.

Şehirlerde işçi sınıfı içindeki çalışmayı ve buralarda gelişen hareketlere önderlik etmeyi, mücadeleyi daha da geliştirmeyi, gençliğin mücadelesine önem verilmesini karar altına almıştır.

III. Konferansımız esas olarak bu kararları alarak, Partimizin reorganizasyonunun bir an önce sağlanması için seçtiği MK'ya bu görevleri vermiştir.

III. Konferansımız'ın tarihi önemi ve başarısı inkar edilemez. Partimizin derlenip toparlanmasının ve atılıma geçmesinin esas halkası budur.

"DABK" İÇİNDE YER ALAN PARTİ ÜYELERİ VE ADAY ÜYELERİNE

Yoldaşlar;

III. Konferansımız, Parti iradesini temsil ediyor. "III. Konferans iradeyi temsil etmiyor" anlayışı ya da iddiaları temelsizdir. Demokratik olarak Parti alt konferansları'nda seçilen delegelerin ezici çoğunluğu Konferans'a katılmışlardır. Üç delege ise, Konferans'a katılmayarak, ayrılık ilan etmiştir. Buna rağmen Konferansımız, Parti iradesinin ezici çoğunluğu temelinde yükselmiş ve sonuçlanmıştır. Bu böyle bilinmelidir.

"DABK" adı altında partimizden ayrılmanız yanlıştır. Partimizin bir an önce toparlanıp, silahlı mücadeleyi daha da boyutlandırması, ayrılıktan değil, birlikten

geçer. Sınıf mücadelesi bize birliği emrediyor. Silahlı mücadelenin geliştirilmesi, III. konferans'ın etrafında birleşmekten geçer. Küçük küçük gruplar şeklinde bölünmek, partimizi güçlendirmez. Halkımız, taraftarlarımız, savaşçılarımız birlik istiyor. Bu birlik çelikten bir birlik olmalıdır. Suni ayrılıklar devrime partimize ve halkımıza zarar veriyor. Suni ayrılıklar, ideolojik-siyasal temelleri olmayan ayrılıklar düşmanı, parti tasfiyecilerini, modern revizyonistleri, reformistleri ve her türden oportünisti sevindirir. Nitekim sevindiriyor da. Düşmanın istediği Partimiz TKP/ML'nin bölünüp parçalanması ve karşısına alternatif bir güç olarak çıkamamasıdır.

Bugün partimiz düşman karşısında tek alternatif güçtür. Bunu dost da, düşman da biliyor. Leş kargaları partimizin bölünmesini istiyor. Leş kargaları partimizi parça parça yutmak istiyor. Bugüne kadar buna izin vermedik, bundan sonra da vermeyeceğiz. Hiçbir güç partimizin mücadelesini durduramadı, bundan sonra da durduramayacaktır. Onbeş yıldır düşmanla kahramanca döğüşen partimiz, haklı olarak halkımızın yüreğinde taht kurmuş, büyük bir sevgi ve sempati toplamıştır. Bu çelikten bağı koparmaya ne düşmanın ne de oportünistlerin güçleri yetmedi, yetmeyecektir. Bunlar sadece partimiz önünde ezilmeye mahkum, geçici, külden barikatlardır.

Sizleri III. Konferansımız etrafında birleşmeye ve partimiz TKP/ML saflarına dönmeye çağırıyoruz. Düşmana karşı savaşmak, TKP/ML etrafında çelikten birlikten geçer. Silahlı mücadeleyi geliştirmek, TKP/ML TİKKO saflarında yer almaktan geçer.

Partimizin birliğini zedeleyenlere karşı TKP/ML saflarında yer alarak mücadele edilmelidir. Partimiz safında yer alanlar sizden bunu bekliyor. Aksi takdirde partimize önemli zarar vermiş olacaksınız.

"DABK" İÇİNDE YER ALAN TİKKO KOMUTANLARINA VE SAVAŞÇILARINA

Yoldaşlar;

Bugüne kadarki kahramanca savaşınızı selamlıyoruz. Savaşınız, partimizin çizgisini silahlarla yaşama geçirmenin görkemli bir simgesidir. Savaşınız ezilen dünya halklarına kurtuluşun gerçek yolunun ne olduğunu gösteren bir işarettir. Son yedi yıldır, faşist diktatörlüğe karşı, can bedeli ve dişe diş döğüşmeniz, partimizin, halkımızın ve dünya halklarının gururudur.

Düşmana karşı daha güçlü bir saldırı düzenlemek ve savaşımızı geliştirmek isiyorsak, bu ancak TKP/ML önderliğindeki TİKKO saflarında olabilir. Zafere ulaşmak için, bölünmeye karşı çıkın. Mao Zedung yoldaşın da dediği gibi, "BÖLÜNMEYİN, BİRLEŞİN". Partimizin birliğini istiyorsanız, Parti birliğini zedeleyenlere karşı mücadele edin. Parti içindeki sağ oportünizme karşı mücadele haklı ve yerindedir. Ancak bu mücadeleyi ideolojik temelleri üzerine oturtmak gerekir. İdeolojik mücadele vermeden ayrılığa gitmek kolaycılıktır, doğruyu değil, kolay yolu seçmektir. Bugün III. Konferans'a karşı çıkmanız kendi kendinizin inkarı olur.

Savaşmak, düşmana büyük darbeler indirmek ve zaferimizi yakınlaştırmak istiyorsak bunun yolu ayrılık değildir. Bu, TKP/ML önderliğindeki TİKKO saflarında çelikten bir birlik kurmaktan geçer. Partimizi bölmek, halkımıza ve devrime hizmet etmeyecektir. Partimizi bölmeye çalışmak, düşmanın işine yarar. Sizler böyle yanlış bir yola sapmamalısınız. 15 yıldır Partimizi bölmeye çalışanlara karşı verilen mücadeleyi bir çırpıda inkar etmemelisiniz. Bundan sonra da bu mücadelemiz sürecektir.

Sizleri partimiz önderliğindeki TİKKO saflarına dönmeye çağırıyoruz. Partimiz, halkımız ve dünya halkları sizlerden bunu bekliyor.

* Kahrolsun her türlü anti-ML akımlar!
* Yaşasın birlik, eleştiri, daha yüksek birlik!
* Yaşasın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi!
* Yaşasın komünistlerin birliği!
* Yaşasın halk savaşı!
* Yaşasın TKP/ML önderliğindeki halk ordusu TİKKO'nun savaşı!
* Yaşasın III. Konferansımız!
* Yaşasın partimiz TKP/ML ve önderliğindeki TİKKO, TMLGB!

* TKP/ML etrafında birleş, çelikten bir birlik kur!

EKİM 1987
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST LENİNİST
MERKEZ KOMİTESİ

TKP/ML BASIN AÇIKLAMASI

— Dünya Ve Türkiye'nin Mazlum Halkları'na —

Uluslararası Komünist Hareketin Türkiye kolu ve çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı'nın öncü örgütü olan Partimiz TKP/ML 1987 Ekim'inde III. Konferansını başarıyla sonuçlandırdı.

Partimiz TKP/ML, 12 Mart Askeri Faşist Diktatörlüğü'nün terör estirdiği, Türkiye Devrimci Hareketi'nin önemli yaralar aldığı, yılgınlığın, karamsarlığın ve pasifliğin kol gezdiği bir dönemde, önderimiz İbrahim Kaypakkaya önderliğinde, komünist kadrolarla birlikte **Nisan 1972'de kuruldu.** Partimiz TKP/ML, kısa bir ön hazırlıktan hemen sonra gerilla savaşını başlattı. Partimizin bu şanlı ve görkemli mücadelesi sonucu kısa süre içerisinde Faşist Türk Devleti'nin baş hedefi durumuna geldi. Genç ve tecrübesiz olan Partimiz, faşist diktatörlüğe karşı kahramanca döğüşerek geçici bir yenilgi aldı. Partimiz TKP/ML, 15 yıldır sürekli olarak sınıf mücadelesini sürdürmektedir. Bu şanlı mücadelemizde, partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaşı, II. konferans sonrası dönemde, Parti başkanları, Süleyman Cihan ve Kazım Çelik Yoldaşları şehit verdik. Yine bu görkemli kavgamızda onlarca kadromuzu, parti üyemizi ve taraftarımızı şehit verdik. Partimiz bu ağır yaraları almasına rağmen, hiç bir dönemde sınıf mücadelesini terk etmedi. Şehit kanlarıyla komünizm bayrağını daha da kızıllaştırarak yükseklerde dalgalandırdı ve bugün de dalgalandırıyor.

TKP/ML, kuruluşundan bu güne kadar tüm oportünist saldırıların hedefi durumuna gelmiştir. O'nun ML çizgisini karalamaya yeltenen tüm oportünist barikatları kararlı bir şekilde boşa çıkararak ML varlığını korumuş, bugün de korumaya devam etmektedir. O, bugün ulusal ve uluslararası alanda tüm oportünist-revizyonist

ve modern revizyonist akımlara karşı aktif ideolojik-siyasi mücadele vermekte ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi yolunda ilerlemektedir.

Komünistler, ilericiler, demokratlar, yurtseverler!

12 Eylül 1980'de ABD emperyalizminin direktifiyle iş başına gelen faşist cunta, gelir gelmez başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün emekçi halka karşı azgın bir saldırı başlattı. Binlercesini işkenceden geçirdi ve zindanlara doldurdu. Birçok devrimciyi darağacına çekti. Binlercesi hakkında idam kararı aldı, yüzlercesini dağlarda, ovalarda ve şehirlerde kurşuna dizdi. Faşist Türk Devleti, Türkiye Kürdistanı'nı bir askeri kışlaya çevirdi. Türk Ordusu her gün operasyon üzerine operasyon düzenleyerek, Kürdistan halkına her türlü faşist baskıyı reva gördü. Başta Kürt Ulusu olmak üzere, diğer azınlık milliyetler üzerindeki milli baskı politikasını daha da katmerleştirdi. 12 Eylül Faşist Cuntasının azgın saldırıları karşısında bir çok devrimci örgüt ağır yaralar aldı ve sonuçta kendilerini yenilgiden kurtaramadı; birçoğu kendisini toparlayamayarak dağıldı. Partimiz TKP/ML ağır yaralar almasına rağmen, Faşist Türk Devleti'ne karşı kavgayı hayatın her alanında devam ettirdi. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nın birçok yöresinde silahlı mücadele yürüttü. Partimiz, önderliğinde yürütülen gerilla mücadelesi sonucu Faşist Türk Ordusu'nun baş hedefi durumuna geldi. Türk Devleti, Partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO birliklerini yok etmek için her türlü faşist yönteme baş vurdu. Türk Devleti'nin bu karşı-devrimci yöntemleri, TİKKO gerillalarının savaşını durduramadı. Partimiz bu şanlı ve kahraman mücadelesinde yüzlerce şehit verdi, ağır yaralar aldı, önemli başarısızlıklar gösterdi. Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelesinde bu kadar şehit ve ağır kayıplar vermesine rağmen, yılgınlığa, karamsarlığa ve pasifliğe düşmeden, komünizm mücadelesinde emin adımlarla yürüyor.

Emekçiler!

Bugün dünyada çelişkiler her geçen gün keskinleşmektedir. Biryandan emperyalistler arasındaki çelişkiler kızgınlaşırken, diğer yandan da emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişkiler şiddetlenmektedir. Emperyalist güçler dünyayı yeniden paylaşmak umuduyla, nükleer silah yarışına başlamışlardır. Dünya mazlum halklarını aldatmak için "silahsızlanma" görüşmeleri yapmaktan da geri durmuyorlar. Bugün 3. Dünya savaşı hazırlıklarının başını, ABD ve Rus sosyal-emperyalistleri çekmektedir. Diğer emperyalist güçler arasında belli anlaşmazlıklar olmasına rağmen, savaş hazırlıklarını ve şantajları esas olarak desteklemekte ve bizzat bu şantajların içinde yer almaktadırlar.

Bugünkü aşamada 3. Dünya savaşının kara bulutları Ortadoğu üzerinde esmektedir. İran-Irak savaşının uzun yıllardır sürmesi bölgenin sıcaklığını daha da arttırmaktadır. Özellikle ABD ve diğer NATO'lu emperyalist güçler son dönemde Körfez'de mayın tarama adı altında savaş gemilerini yığarak savaş kışkırtıcılığını hızlandırmış durumdadırlar. Dünyadaki bu savaş şantajlarına karşı, birçok ülkede ulusal ve sosyal kurtuluş hareketi her geçen gün gelişmekte ve yayılmaktadır. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde gelişen ulusal ve Demokratik Halk Devrimi mücadelesi tüm emperyalist devletleri çılgına uğratmakta ve dünya gericiliğine büyük şamarlar vurmaktadır. Özellikle, Peru Komünist Partisi önderliğinde yürütülen Halk Savaşı, Filipinler ve Eritre'de yürütülen Halk Savaşları ve daha birçok ülkede irili ufaklı bir şekilde süregelen silahlı mücadeleler tüm emperyalist güçleri çılgına çevirmektedir.

Bu gelişmelere bağlı olarak, Afganistan halkının Rus sosyal-emperyalizmi'ne karşı yürüttüğü ulusal hareket, Ortadoğu'da emperyalist güçlere karşı FKÖ önderliğinde gelişen ulusal hareket ve Kürdistan'da ulusal hareketin yükselmesi emperyalist güçlere önemli darbeler indirmektedir. Dünyadaki bu gelişmelere baktığımızda emperyalist savaş etmenlerinin gelişmesine rağmen, esas akım hala devrimdir. Dünya proletaryasının ve Komünist partilerinin merkezi görevi, ülkelerinde devrim mücadelelerine hız vermeleridir.

Dünya proletaryasının bu merkezi görevinin yanısıra, yükselen savaş akımına karşı gelişen barış hareketlerine aktif olarak katılmalı ve bu hareketleri doğru yönelime kaydırmalıdır.

Dünyadaki bu gelişmelere bağlı olarak, ülkemizde gelişmeler de dünyadaki gelişmelerin gerisinde değildir. 12 Eylül Cuntasıyla birlikte gerileyen devrimci durum, 6 Kasım 83 seçimlerinden sonra adım adım gelişerek, bugün gelinen aşamada küçümsenmeyecek oranda yükselme göstermiştir. Türk hakim sınıfları arasında süren dalaş her geçen gün keskinleşiyor, ekonomik ve siyasi krizin darboğazının çıkmazı içinde debeleniyorlar. Başta işçi sınıfımız olmak üzere, emekçi halkın devrimci muhalefeti her geçen gün gelişerek kitlesel hareketlere dönüşmektedir. İşçi sınıfının sendikal ve grev hareketi gelişmekte, 15-16 Haziranları yaratma uğraşı içindedir. Gençliğin akademik mücadelesi gelişerek önemli ivmeler kazanmakta, özgürlük mahkumlarının direnişleri her geçen gün daha da kızıllaşmaktadır. Türkiye Kürdistanı'nda durdurulamayan gerilla savaşı her geçen gün gelişmekte, büyümekte ve Kürdistan'ın geniş kırsal alanlarına yayılmakta ve egemen güçlerin korkulu rüyası haline gelmektedir. Diğer yandan Kürdistan'daki ulusal hareketin gelişimi de egemen güçlerin korkusunu daha da arttırıyor. Bütün bu gelişmeler gösteriyor ki, önümüzdeki süreçte sınıf mücadelesinin boyutu daha yüksek ve daha sert biçimlere bürünecektir. İşte partimiz böylesi ülke ve dünya koşullarında III. Konferansını tamamladı. Partimiz TKP/ML, hatalarından dersler çıkarıp, geçmişin olumlu deneyleri üzerinde yükselmeye devam ediyor.

Bugün partimiz 15 yıllık mücadele döneminin bir değerlendirmesini yapmış bulunuyor. O, önümüzdeki zorlu sınıf mücadelesi yıllarına daha aktif önderlik yapabilmenin bir adımı olarak III. Konferansını gerçekleştirdi. Böylece bu sürecin ilk basamağına adımını atmış oldu. Önümüzdeki dönemde sınıf mücadelesinin görevlerini layıkıyla yerine getirebilmek için Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesiyle daha da silahlandırdı. Partimizin bünyesine yerleştirilen her türlü karaleke ve zehirli düşüncelerden arındırdı.

İçinde yaşadığımız süreçte Gerilla Savaşı'nı geliştirmek, yaymak ve daha ileri boyuta çıkarmak kararını aldı. Gerilla savaşını yaygınlaştırmak için yeni yeni Dersimler yaratılması ve yeni yeni Munzur dağlarının doruklarında savaşmanın gerekli olduğunu vurguladı. Böylece gerilla savaşını yaygınlaştırmak için yeni yeni gerilla birlikleri oluşturma kararı aldı.

Partimiz, önümüzdeki süreçte taktik hattı olarak saldırı taktiğini esas aldı. Saldırı taktiğini hayata geçirmek ve yürütmek için çeşitli görevleri tespit etti. Geniş kitleleri harekete geçirmek için görevler aldı. O, dağlarda ve ovalarda Halk Savaşının kızıl alevlerini tutuşturmak için emin adımlarla yürüyecektir. Partimiz TKP/ML Halk Savaşı yolunda ilerleyecek ve önündeki tüm barikatları yıkarak İbrahim Kaypakkaya yoldaşın çizdiği kızıl yoldan yürüyecektir. Partimiz TKP/ML, uluslararası alandaki görevlerini yerine getirmek için layıkıyla çalışacaktır.

PARTİMİZ TKP/ML'NİN III. KONFERANSI'NA YOLDAŞÇA SELAMLAR

Bizler Türkiye'de öğrenci gençliğin, Parti disiplini tanıyan ve O'na sahip çıkan örgütlü gücünün üst komitesi olarak, Konferansımıza sahip çıkıyor ve onu selamlıyoruz. Konferans tartışmaları acılara, hem de hala yüreğimizde onanmaz yaralar açan acılara dönüştüğü, yerini keşmekeş ve bunalıma bıraktıktan sonra bir sonuça ulaşması, yani yapılabilmesi bizleri sevindirdi.

Konferansımızın bir çırpıda tüm ülke, Parti ve diğer sorunları çözecek diye bir beklentimiz yok. Hayalci değiliz. 12 Eylül süreci çok acılar tattırdıysa da, bir dizi tecrübeyle de donandık. Ayaklarımızı yere sağlam, bir daha çözülmeyecek şekilde basmak için uğraşıyoruz. Ve bu anlamda da Konferansımızı, vakit geçirmeksizin tüm bu sorunların aşama aşama çözüleceğinin ilk adımı olarak kabul ediyoruz. Konferanstan asıl beklentimiz; irade birliğinin sağlanması ve bizzat Partinin tüm kadrolarını mücadele içinde eğitmesidir.

Gençlik komitesinin oluşumundan önceki süreç dağınık bir mücadele sürecidir. Parti Önderliğinin, hayatın her alanında olduğu gibi, bu alanda da önderlik gibi bir durumu yoktu. Ancak özellikle cezaevinden çıkan yoldaşların, hem de hayatları pahasına bunları düzenleme çabası önünde saygıyla eğiliyoruz.

Bu üst komitenin oluşumuyla birlikte, kısa vadeli amacı asgari bir örgütlemeyi sağlamak ve öğrenci gençliğe mücadele, örgütlenme, çalışma anlayışına ilişkin perspektif sunmak oldu. Bugüne kadar bu komite bu ikili asli amaca varmada epey yol aldı. Tabi bu yol alışta gençlik içindeki örgütlü gücümüz mücadelenin en kızgın alanında yer alarak kendine bir saf tuttu. Öğrenci gençlik içinde yaygın, geniş bir örgütlenmemiz olmamasına karşın, etkileyebildiğimiz geniş bir alan ve özellikle ülke çapında öğrenci gençliğin hareketliliği, onları eylemlere yöneltme anlamında önderlik gücünden ciddi bir şekilde sözedebiliriz.

Şimdiye kadar öğrenci gençlik içindeki örgütlülüğümüz ülke çapındaki tüm eylemlere en aktif bir biçimde katılmıştır. Bundan sonra da böyle olacaktır. Öğrenci gençliğin önderlik sorunu açısından iş gençlik komitesine düşmektedir. Bu, ancak önderliğin öğrenci gençlik alanına ilişkin doğru politikalar üretip bunları hayata geçirmesiyle mümkün olabilir. Bunun için de önderliğin, yani bizlerin, her açıdan donanması ve sorumluluğunu özverili bir şekilde yerine getirmesiyle gerçekleşecektir. Bizler bunun bilincinde ve bu mücadeleyi sırtlamış durumdayız.

Bu komitenin önünde birçok sorun durmaktadır; ve bunların çoğu da Partinin yani bütünün kendisinden yansımaktadır. Bizler, bize düşeni ve hatta bunun sınırlarını zorlayarak aşmaya çalışacağız.

Yaşadığımız koşulların farkındayız. Partimiz zor bir sancılı dönemden geçmektedir. Eleştirilerimizi yıkıcı yönde değil, bu anlamda yapıcı, onarıcı, yardımcı olucu bir biçimde yapmaya çalışacağız. Doğru olan da budur.

Öğrenci gençlik ülkemizde devrimin ileriye atılmaya başladığı dönemlerde öncü bir rol oynamıştır. Devrimci arenayı yaratmada başat olmuştur. Bu ülkemizin ve bizim gibi, emperyalizme göbekten bağlı ülkelerin özgün yapısından kaynaklanmaktadır. Ve bu yüzden ülkemizde gençlik sorunu önemli bir yer tutmaktadır. Bize düşen görev bunları tespit ettikten sonra gençlik içinde çalışmalarımızı ciddi bir şekilde ele almalıyız. Gençliğin eylemliliği ve demokrasi mücadelesindeki rolü hızla yükselmektedir. Öğrenci gençlik kitlesini kucaklayabilmenin kolay olmadığının bilincinden yola çıkarak, bu amacı gözönünden yitirmememiz gereklidir; çünkü oyıllar yılı gençlik modern revizyonistlerin ve küçük-burjuva oportünistlerinin hegemonyası altında kalmıştır. Bizim bu alanda ciddi bir kitle ilişkisi politikası uygulamamamız, daha doğrusu politikasızlığımız, bu alanı, bu mevziyi onlara terketmemize yol açmıştır.

Bugün yükselen öğrenci gençlik mücadelesinde, mücadelemiz ve doğru tavırlarımızla kendimizi kabul ettirmiş durumdayız. Önemli olan önümüzdeki yıllarda devrimci gelişimin hızlanacağı ve keskinleşeceği dönemlerde bizzat mücadele içinde kitleleri kucaklayabilmek, onlara yol göstermek olacaktır.

Ayrıca Partinin kardo sorunundan dolayı, bu komite tali görevleri de üstlemiş durumdadır. Diğer demokratik kitle örgütlerinde de, Partinin disiplinini tanıyan örgütlü gücümüz eylemliliğini yükseltmektedir. Bu günlerde yükseltilen cezaevlerindeki direnişlerde, dışarıdan destek direniş ve eylemlerinin önemli bir yanını, hatta önderliğini yapmaktayız. Bu, yoldaşlarımız tarafından özverili bir biçimde sürdürülmektedir. Eylemci kitleyi sürüklemek ve mücadelenin üst boyutlara sıçraması için yoldaşlarımız ellerinden geleni yapmaktadırlar. Tabii çok yere yumruk sallayıp, hedefi vurmama durumunda kalmamak için bunların kendi içinde birtakım olumsuzlukları barındırdığını görmeliyiz. Çalışılan alanın dışındaki sorunların da yoğun olarak çözümü ve mücadelesine kalkışmak, çalıştığımız alandaki verimi ister istemez düşürmektedir. Ancak bunları yakınma anlamında

---

→

Her dönemde olduğu gibi, bu dönemde de enternasyonal görevini yerine getirmek için kararlı bir biçimde ilerleyecektir.

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türden gericilik!

Yaşasın parti III. Konferansımız!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi!

Yaşasın partimiz TKP/ML, TİKKO ve TMLGB!

Kasım 1987
TÜrkiye Komünist Partisi/
Marksist-Leninist

söylemiyoruz. Tam tersine koşullar şimdi bunu gerektirdiği için bizler bunu sırtlanmış durumundayız.

Bu mücadele her alanda sınıflara meydan okurcasına sürerken kendi içinde de oportünizme karşı ideolojik mücadelesini vermektedir. Yoldaşlarımızın mücadele azmi Partimize, halka, devrime inançtan kaynaklanmakta ve çabaları Partimizi layık olduğu yere vardırmayı hedeflemektedir.

Ülkemizde bizler üstümüze düşeni, hatta bunları aşarak meydanlarda, şubelerde, grevlerde, korsan gösterilerde, protesto eylemlerinde vs. gösterirken tüm partililere ve yoldaşlarımıza daha özverili çalışma işlevi düşmektedir. Evet yoldaşlar, ülkemiz devrimi bu aşamada birtakım gelişmelere gebedir. Geçmişin hatalarından sıyrılıp, oportünizme ve revizyonizme devrim mevzilerini terketmeden güçlü bir önderlik ve hayatın her alanında üretilecek doğru politikalarla Partimizin yıllardır yapamadığı nitel sıçramayı gerçekleştirebiliriz. Bu, subjektif bir tespit değildir. Objektif koşullara uygun bir çalışma tarzı, mücadele ve örgütlenme anlayışıyla sınıf mücadelesine önderlik etmek görevi Marksist-Leninist'lerindir. Ülkemizde bunu yapabilecek biricik güç de Partimiz TKP/ML'dir.

Bugün ülkemizde hakim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki çelişme esas rol oynamaktadır. Devrimci muhalefet belirleyici bir rol oynayamamaktadır. Toplumsal muhalefet hızla ilerlerken, devrimciler ve kendilerine devrimci veya ilerici diyenlerin durumlarına baktığımızda; modern revizyonistler 12 Eylül'den beri güçlerinden çok şey kaybedip, özellikle sınıf mücadelesinin en keskin dönemlerinde meydanları terketmenin ve birçok alanda teslimiyet bayrağını çekmenin acısını çekmektedirler. Bu onları kitleler nezdinde teşhir ve giderek tecrit edecektir. Bu iyi bir propaganda faaliyetiyle olmaktadır da. Ancak yetersiz, çünkü tek tek yapılan bu teşhirler geniş kitlelere ulaşamamaktadır. Bunun yolu özellikle yayın ve mücadele içindeki yoldaşlar ve etkilediğimiz kitle tarafından yapılacaktır. Fakat buna rağmen 12 Eylül'den beri onlar, diğer devrimci hareketlere nazaran daha az darbe yemiş, (mücadeleyi hemen terk ettiklerinden) yedi yıldır çıkardıkları dergi vs. ile belli kitleleri etkilemektedirler. Şimdi devrimci atılımla beraber bunların mevzileri bir bir yıkılmaktadır.

Halk saflarında gördüğümüz diğer devrimci hareketlerin birçoğunun merkezi yapısının olmayışı, yerel örgütlenmelerin kendi aralarında birçok çelişkinin olması, birlikte hareket edebilmelerinde sorunlar olması, yani içlerinde ciddi bunalımların olması, —fakat buna karşın örgütlenme çabaları sürmektedir— sınıf mücadelesi açısından bir "fırsat" olarak değerlendirmeksizin, objektif ve subjektif koşulların böyle bir ortamda ML bir ideolojiyle donanmış, fakat birtakım eksikliklerden dolayı güçlü olmayan, belli eksikleri barındırsa da, özverili ve doğru politikalarla ortaya çıkıp, mücadele içinde kitleleri saflarına çekebilecek bir Komünist Partisinin var olduğu ülkemizde mücadelesini yükseltmesi, sınıf mücadelesinin önderliğini de getirecektir.

Bu anlamda diyeceğimiz şudur:

* Parti çizgisine sahip çıkılıp, politikası hayata geçirilmeli Konferans coşkuyla bitirilmeli. Partinin irade birliği sağlanıp, Parti kitlesine moral dopingi yapılarak, bunalımın bir yönü psikolojik olarak aşılmalıdır. Diğer yönü kitleleri mücadeleye sevkederek, çarçur edilen enerjiler devrimin ileri atılımında ciddi birer rol aynamalıdırlar.
* Yıllardır Partimizin "Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi" dediği dönem ciddi bir çalışmayla aşılmalıdır. Önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın dediği gibi, objektif koşullar elveriyorsa, kısa bir hazırlık döneminin sonucu gerilla savaşına girişilmelidir. Partimizin yıllardır gerçekleştiremediği nitel sıçrama ancak bu şekilde yapılabilir. Parti Konferansının kararını alarak merkezi bir şekilde kabul edilebilecek, bu hazırlık için gerilla bölgelerine açılacak kampanyalarla teknik tüm yardımlar yapılarak, bir an önce başlatılmalıdır. Yani çalışma teknik hazırlıklar olmalıdır.
* Özellikle Yurdışında tüm Parti Üye ve Aday Üyeleri genel bir kampanya başlatılarak bunların denetlenmesi ve süzgeçten geçirilmesi sağlanarak, orada işlerliği sağlayacak kadar kadro bırakılarak tüm Parti Üye ve Aday Üyeleri yurtiçine getirilmelidir. Gelmeyenlere faydacı yaklaşılmayıp, yaptırım uygulanmalıdır. Bunun hayati derecede ve ilkesel bir önemi vardır. Bu konuda kaygımız oldukça ciddidir. Yurtdışına itibarı yeniden Parti nezdinde verilmeli, oradaki insanlara karşı güven tekrar pekiştirilmelidir. Yoksa ülke içindeki gerçeklerle birleşen gelişmeler önyargıya dönüşmektedir. Yurtdışındakilere güvensizlik temelinde gelişen bu ön yargı mücadele içine kadroları çekerek giderilmelidir.
* Konferans sonrasında, Parti içinde ideolojik bir kampanya başlatılmalı, kongreler düzenleyerek, Parti tespitleri derinleştirilip Parti Üyeleri ve kitlesi Marksizm-Leninizm ile donatılmalıdır. Birçok eksik olduğumuz alanda teorik çalışmalar yapılmalı, taktik politikalar üzerine çalışmalar yoğunlaştırılmalıdır.
* Ülke içinde legal yayın organı yeniden düzenlenmeli, bir yazı kurulu seçilip, yazılar Parti çizgisine uygun bir şekilde, Partiye yaraşır seviyede olmalıdır. Kadrosu, olanakları genişletilmeli, Kitlelere politika taşımalı, kitlelerin gözü kulağı olacak bir yayın organı iş olsun diye çıkartılmamalı.

Parti illegal yayın organı olan İKK en ücra köşelerdeki gelişmelere dahi ilgi göstermeli. Partinin tüm faaliyetlerini ve ideolojik gelişme ve bilgi aktarımı konusunda donatmalı. Aranan, ciddi ve somut talepler için somut yol gösterici bir işleve sahip olmalıdır. Ayrıca biz, Gençlik Komitesi olarak, İKK'daki "ederi 2 DM" vb. yazılıra görmek istemiyoruz. Bu bize acı veriyor. Parti üyelerinin çoğu, yani birilerine göre, Parti dışarıda olunca, yayın organı da dışarıda olmuş oluyor. Güç aktarımı buraya yapılarak, bu yayın organı burada çıkarılmalıdır.

* Parti önderliğinin sağ çizgisi Parti tabanında ve belli çevrelerde tepkiyle karşılandı ve karşılanıyor. Yurtiçinde bu çizgiyi destekleyene rastlayamadık ve aşırı denilebilecek düzeyde tepki var. Bu, ifadesini çeşitli şekillerde sekterlikte bulabiliyor. Konferans sonrası bunun tepkiselliği ile pragmatizme düşülerek sol hatalara meydan verilmemesi, bu anlamdaki bir liberalizme düşülmemesi ML'lerin doğru tavrıdır. Partimiz açısından bu türden oluşabilecek zararlı anlayış ve hatalara karşı önceden tedbirli olup, bunun eğitim çalışmaları şimdiden başlatılmalı, kitleler uyarılmalıdır.
* Partimiz proletaryanın öncü müfrezesidir. Ancak ülkemizin yarı-sömürge yarı-feodal yapısından dolayı ve küçük-burjuvazinin ülkemizdeki ağırlığı gözönüne alınırsa, Parti içinde tüm bu sınıf ve katmanlardan insanlar ve çeşitli şekillerde yansıttığı tavır, davranış ve karakterleri vardır.

Bunun önemi kabul edilirse, Partinin proleterleştirilmesine önem verilmelidir. Partinin kadroları fabrikalara sokulmalı ve Parti içindeki proleter ruh ve kollektivizm, canlılık, çalışma azmi, dayanışma gerçekleştirilerek bu nitelik zorlanmalıdır. Taktik olarak da, Partinin ileri kadroları fabrikalara sokulmuş olmakla, orda yoğunlaşmaları sağlanmalı, kalıcı sendikacılar yaratmaya ve darbelerde yıkılmayacak, burjuvazinin rüzgarlarından asgari oranda etkilenebilecek bir proleter üyeler Partisi yaratılmalıdır. Böylece şehirlerdeki esas al-

Devamı sf: 26'da

TKP/ML III. KONFERANSI'NDAN MESAJLAR

DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST HAREKET'İN KOMİTESİ'NE; DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST HAREKET İÇİNDEKİ PARTİ VE ÖRGÜTLERE; TÜM MARKSİST-LENİNİST'LERE;

Yoldaşlar;

Partimiz, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist III. Konferansı'nı Ekim 1987'de başarıyla sonuçlandırdı. Ağır baskı koşulları altında, uzun süren parti içi tartışma dönemi boyunca kısasıya süren iki çizgi mücadelesinin bir üst platformu olan III. Konferansımız'da, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi büyük bir zafer kazandı.

12 Eylül 1980'de Amerikancı askeri faşist cuntanın iktidarı ele geçirmesinden kısa bir süre sonra, yani partimize, tüm devrimci güçlere ve halkımıza karşı yoğun bir faşist terörün estirildiği bir dönemde toplanan II. Konferansımız'dan bu yana 6,5 yıl geçti. Partimizin Amerikancı faşist cuntaya karşı kırlarda, şehirlerde, zindanlarda, yani hayatın her alanında kıyasıya can bedeli bir mücadele yürüttüğü bu dönemde, partimiz ağır kayıplarda aldı. Başta parti Merkez Komitesi Sekreterlerimiz Süleyman Cihan (Ekim 1981) ve Kazım Çelik (Haziran 1987) olmak üzere onlarca parti kadromuz, üyemiz ve savaşçımız şehit oldu. Yüzlercesi zindanlara dolduruldu. Ağır saldırılar altında, objektif şartların alabildiğine zorlaştığı bu dönemde II. MK'nın sağ oportünist hattından dolayı partimiz, parti tarihindeki ikinci yenilgisini aldı. Faşist diktatörlüğün yüzüne göstermelik bir demokrasi maskesi geçirdiği ve bu sahtekarlığıyla başa baş azgın faşist terör ve katliamlarını devam ettirdiği günümüz şartlarında toplanan III. Konferansımız, II. MK'nın sağ oportünist hattını mahkum ederek, M-L-MZ Düşüncesi ışığında, silahlı mücadele temelinde Parti ve Orduyu inşa etme, yığınları savaşa seferber etme doğrultusunda, partiyi tayin edici, önemli silahlarla donattı. Bu anlamda III. Konferansımız Türk hakim sınıflarına ve onların faşist devletine ağır bir şamar oldu.

III. Konferansımız, 1970'li yılların başlarında her türden revizyonizme karşı mücadele içinde, ülkemiz sınıf mücadelesi tarihinde 50 yıllık reformist-revizyonist geleneği yıkan ve BPKD'nin dersleri temelinde ve M-L-MZ Düşüncesi ışığındaki bu mücadele içinde parti kurucumuz ve önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından ortaya konulan partimizin proğramatik görüşlerini onaylayarak, geçtiğimiz 15 yıl zarfında çeşitli önderlikler tarafından, başta Mao Zedung Düşüncesinin atılması dahil parti çizgimize getirilen bütün lekeleri temizledi.

III. Konferansımız, uzun bir ölüm sessizliğinden sonra, kitlerin devrimci enerjilerini çarçur etmek, onları düzen sınırları içine hapsetmek amacıyla son yıllarda birbiri ardına siyaset sahnesine çıkan her türden revizyonist, reformist, legalist, parlamentarist akımlara karşı, iktidarın silahla ele geçirilmesinde, halk savaşında ısrar ederek, ezilen yığınlar için tek doğru alternatifin partimiz TKP/ML olduğunu birkez daha ispatladı.

Emperyalist sistemin krizinin derinleşmeye doğru sürdüğü günümüzde artan savaş etmenlerine dikkat çeken III. Konferansımız, bugün emperyalist sistemin baş çelişkisinin emperyalizmle, ezilen halklar arasındaki çelişki olduğunu vurguladı. Bu bağlamda esas görevin, emperyalist sistemi en zayıf halkalarından —ki bunlar yarı-sömürge ülkelerdir— parçalamak olduğu gerçeğine önemle dikkat çekti.

III. Konferansımız, Başkan Gonzalo yoldaş önderliğindeki Peru'da halk savaşını yürekten desteklerken, bu mücadenin günümüzde ezilen halklara ve dünyanın tüm ezilenlerine ışık tuttuğunu önemle belirtir.

III. Konferansımız, DEH'i Devrimci Enternasyonalist Hareket üyesi Parti ve Örgütleri ve tüm ML güçleri selamlayarak, Proleter Enternasyonalizmi'ni yüce kılmak için var gücüyle çalışacağını açıklar. III. Konferansımız, dünya çapında ML'lerin birliği olan DEH'i daha sağlam temellerde, daha güçlü kılma görevinin tüm ML güçlerin ortak görevi olduğunu vurgular.

TKP/ML III. KONFERANSI'NDAN PERU KOMÜNİST PARTİSİ'NE;

TKP/ML III. Konferansı olarak; sosyalist iktidarların birbiri ardına "yeni" burjuvazi tarafından gaspedildiği, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'sinin birçok cepheden, çok yönlü saldırıya uğradığı bir dönemde, başta Mao Zedung yoldaşın kazanımları olmak üzere, Marksizm-Leninizm bayrağını yükseklerde tutarak, 7 yıl önce Peru kırındaki kıvılcımları tutuşturan Yoldaş Gonzalo önderliğindeki Peru Komünist Partisini ve bugünkü dünya konjoktüründe büyük öneme sahip Peru'daki Halk Savaşını coşkuyla selamlıyor ve destekliyoruz.

Burjuvazinin Marksizm-Leninizm modasının geçtiği yönlü propagandasını ayyuka çıkardığı, revizyonistlerin Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine azgınca saldırdıkları, onun ilkelerini ayaklar altına aldıkları, bunları "dogmatik", "geçersiz" şeyler olarak suçladıkları şartlarda Peru Komünist Partisinin; her türden burjuva, modern revizyonist akıma karşı yürüttüğü mücadele, bütün dünya komünistlerine ilham kaynağı olmakta ve güç vermektedir.

Peru Komünist Partisi emperyalizme, sosyal emperyalizme ve onların Peru'daki dayanaklarına karşı yürüttüğü çetin ve kararlı mücadele, onun proletarya ve halkın eşsiz gücüne güvenmesi, demokratik halk devrimini gerçekleştirmek için halk savaşı yolunda başarıyla yürümesi, sayısız şehitler pahasına parti ve halk gerilla ordusunu silahlı mücadele içinde inşa mücadelesini sürdürmesi ve yeni demokratik halk cumhuriyetinin nüveleri olan halk komitelerini örgütlemesi, dünya halklarına, ezilenlere cesaret kaynağı olmakta, onlara mücadelelerinde zafere giden aydınlık yolu göstermektedir.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletarya ve halkı, Partimiz TKP/ML ve Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu Gerillaları, Peru Komünist Partisi'nin yürüttüğü haklı ve şanlı mücadelesinin her zaman yanında olacak, bu mücadelede başta 19 Haziran 1986 faşist APRA Hükümeti tarafından Fronton, Luriganchо ve Callao zindanların-

da katledilen, herbiri birer kahramanlık abidesi olan yüzlerce yoldaşımızın ve tüm şehitlerimizin anılarını hep taze tutacak, farklı kıtalarda da olsak ortak hedeflerimiz doğrultusunda aynı ideolojik, siyasi hat temelinde omuz omuza savaşacağız.

TKP/ML III. KONFERANSI'NDAN, YKP/ML MK'NE;

Yoldaşlar,

UKH'nın Türkiye kolu Partimiz TKP/ML III. Konferansını 1987 Ekim'inde başarıyla sonuçlandırarak, sınıf mücadelesindeki önderlik görevini layıkıyla yerine getirebilmesi için tarihsel adımlardan birini daha attı. Bu başarı, ideolojik alanda ML ve Mao Zedung Düşüncesi'nin zaferidir.

Partimiz III. Konferansı, ve çeşitli milliyetlerden Türkiye Halkı, Partiniz YKP/ML'nin, partimize yaptığı enternasyonalist yardımları, her zaman minnetle anacaktır. Partimiz bunu, uluslararası proletaryanın örnek yardımlaşmalarından biri olarak değerlendirip, Türkiye halkı adına teşekkür etmektedir.

III. Konferansımız, UKH'nın ve onun çekirdeği olan DEH'in birliğine önem vermekte, bu uğurda daha ileri adımların atılmasını ve tüm ML partilerine düşen görevi azami oranda yapmasını istemektedir. III. Konferansımız, partimizin bugüne kadar, bu görevi layıkıyla yerine getirdiği kanısında değildir. Bundan sonra; Uluslararası Komünist Hareketin birliği için daha aktif mücadele etmek ve ideolojik-siyasi mücadeleyi hızlandırmak kararı olarak ileri bir adım atmış bulunmaktadır.

Sizlerin de bildiği gibi, partimiz, son 7 yıllık süreçte önemli kayıplar verdi. Ve bir yenilgi aldı. 12 Eylül askeri faşist cuntasının, özel olarak, partimize yönelik baskıları ve katliamları, II. MK'nın izlediği sağ oportünist politikası ile birleşince, partimiz sınıf mücadelesindeki görevini layıkıyla yerine getirmedi. Objektif ve subjektif koşulların olumsuzluğuna rağmen, bu son 7 yılda en büyük başarımız, silahlı mücadeleyi başlatmamız oldu. Gerilla savaşının başlatılması, Türkiye Halkı için bir umut oldu. Ayrıca ülkemizdeki; revizyonizme, modern revizyonizme, Troçkizme ve her türden oportünizme karşı mücadelemiz kesintisiz devam etti. Partimizin ML çizgisinin doğruluğu, bir kere daha anti-ML akımın suratına ağır şamar gibi indi.

Partimiz 12 Eylül sürecinde taktik bir yenilgi almasına rağmen, mücadelemizi kesintisiz sürdürdük. Bu süreçte 100'ü aşkın savaşçımızı ve 2 genel sekreterimizi şehit verdik. Buna rağmen, Partimiz can bedeli mücadelesini kesintisiz sürdürerek Demokratik Halk iktidarına giden yolda emin adımlarla yürüdü.

Yoldaşlar,

Faşist Türk Devleti ve Yunan Hakim Sınıfları; Türk, Kürt ve diğer azınlık milliyetlerden Türkiye halkı ile, kardeş Yunan halkı arasında şovenizmi ve ırkçılığı körükleyerek düşmanlık tohumunu atmaya çalışmaktadırlar. Partimiz TÜrkiye ve Yunan halklarının, kardeşlik ve dostluk ilişkilerini daha da geliştirip güçlmendirme amacındadır. Partimiz ve Partiniz, bu dostluğu daha da geliştirip güçlendirecek güce sahiptir.

Partimiz TKP/ML, Kıbrıs'tan bütün yabancı askerlerin çekilmesini istemekte, ve Faşist Türk Devleti'nin Kıbrıs işgalini kınamaktadır. Kıbrıs'ta yaşayan, Türk ve Rum halklarının tek devlet altında ortak yaşamasını istemekte ve desteklemektedir.

Partimiz TKP/ML, Yunan Halkının, partimize ve Türkiye'deki gerilla savaşına gösterdikleri yakın ilgi ve destekten dolayı, teşekkür eder.

Partimiz, partinizin mücadelesini, kendi mücadelesi olarak görür ve destekler.

TKP/ML III. KONFERANSI'NDAN KOMÜNİST YENİDEN DOĞUŞ MK'NE;

Arkadaşlar,

UHK'nın Türkiye kolu, Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi partimiz TKP/ML, III. Konferansını her türlü zorluğa rağmen ML ve Mao Zedung Düşüncesinin zaferini bir kere daha ilan ederek, 1987 Ekiminde yaptı.

Partimiz; örgütünüzün, partimize ve Türkiye halkına yaptığı yardımları, enternasyonalist dayanışmanın en güzel örneklerinden biri olarak görür ve teşekkür eder. Bu yardımlarınız, partimizin Faşist Türk Devleti'ne karşı yürüttüğü mücadelede yalnız olmadığını, sizin nezdinizde Yunan Halkı'nı da yanında görmemiz bizi mutlu etmekte ve cesaret vermektedir.

Arkadaşlar,

Partimiz, son 3 yıldır bir iç tartışma dönemi yaşadı. Bu bize oldukça pahalıya mal oldu. Yani; sınıf mücadelesine dört elle sarılmamız, gerilla savaşını daha da yaygınlaştırmamız önünde, önemli bir engel oldu. Nitekim bu dönemde daha fazla kayıp verdik. İç ve dış koşulların zorluğuna rağmen, III. Konferansımızı başarı ile yaptık. Ve mücadeleye dört elle sarılmamızın önündeki, önemli bir engel olan, II. MK'nın sağ-oportünist çizgisini mahkum ederek aşmış olduk.

Partimiz, örgütünüzle daima yakın ilişki kurma isteğindedir. Bu konuda III. Konferansımız, yeni seçilen Mk'mızın önüne görev koymuştur. Bundan sonra karşılıklı görüşme ve dayanışmaların daha da artacağı umudunu taşıyoruz.

Partimiz UKH'nın birliğine ve gelişip güçlenmesine önem vermektedir. Son yıllardaki geriye dönüşler, UKH içinde önemli yaralar açmıştır. Ve önemli ölçüde zayıflamasına neden olmuştur. Partimiz bu konuda üzerine düşeni yapma gayretindedir. Revizyonizme, modern-revizyonizme, Troçkizme, Avrupa Komünizmi'ne ve her türden oportüinist akına karşı aktif mücadele edilmediği sürece, UHK'nın birliğinin önemli yaralar almaya devam edeceği görüşündeyiz.

Partimiz TKP/ML, Türk-Kürt ve diğer azınlık milliyetlerden Türkiye Halkı ile, Yunan Halkı arasındaki, kardeşliğin ve dostluğun önündeki engellerin, kalkması için mücadeleye önem vermektedir. Faşist Türk Devleti'nin ve Yunan Egemen Sınıflarının, şoven ve ırkçı politikalarını açığa çıkarmak ve teşhir etmek bizlerin mücadelesinin bir parçası olmalıdır.

Partimiz; Faşist Türk Ordusu'nun bütün yabancı askerlerin adadan çekilmesi ve üslerin kapatılması için mücadele etmekte, Kıbrısta yaşayan Rum ve Türk Halklarının bağımsız bir şekilde ortak yaşamasını istemektedir.

Partimiz; örgütünüzün partimize gösterdiği yakın ilgi ve verdiği destekten dolayı, tekrar selamlar, Yunan Halkı'nın Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm mücadelesini destekler.

TKP/ML III. KONFERANSI'NDAN KÜRT ULUSAL HAREKETLERİ'NE;

TKP/ML 3. Konferansı, yüzyıllardır köleci boyunduruk altında yok edilmeye çalışılan Kürt Halkının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini coşkuyla selamlar.

Kürt Ulusu'nun kavgası haklı bir davanın kavgasıdır; ve sadece bu haklı oluştan ötürüdür ki, yüzyıllardır en vahşi katliamlarla, diplomasi oyunları ve satınalmalarla yok edilememiştir ve edilemeyecektir.

İran Halkının anti-emperyalist ayaklanması ve Şah yönetimini yıkmasıyla başlayarak, Basra savaşıyla günümüze kadar uzanan dönemde ortaya çıkan yeni ve uygun koşullarda Kürt Ulusu'nun kurtuluş mücadelesi

büyük gelişmeler göstererek yeni mevziler kazanmıştır. Bu mücadelenin ulaştığı yüksek boyut, Ortadoğu devrim odağını önemli oranda buraya kaydırmıştır.

Başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere, Batılı emperyalistler ve Rus sosyal-emperyalistleri, bunların istihbarat merkezleri, Kürt Ulusal Hareketi'nin aldığı boyuttan ve hızlı gelişmesinden tedirginlik duymakta ve provakasyonlar yaratmaya çalışmaktadır. Emperyalistlerin ve bölge güçlerinin çevirecekleri bütün oyunlara karşı uyanık olmak ve bunlara kararlılıkla karşı çıkmak gerekir.

Gelişen Kürt ulusal hareketini tehdit eden en ciddi tehlikelerden biri Faşist Türk Devletinden gelmektedir. Türkiye'nin sınırları dışında da olsa, kurulacak bağımsız bir Kürt Devleti Türkiye Kürdistanı'ndaki mücadeleyi ateşleyeceğinden, korkmakta ve bu yüzden böyle bir gelişmeyi her türlü yola başvurarak engellemeye çalışmaktadır. Bu gelişmelere bağlı olarak, bugüne kadar sürdürdükleri saldırılarını daha da ileri boyutlara götürüp açık işgale girişebilirler. Türk egemenlerinin bu durumu, körfez savaşında Amerikanın planlarına da uygundur. Amerikan emperyalizminin bölgedeki jandarması olan Türk Devleti, onların bölgede sarsılacak çıkarlarının koruyucusu olarak da sahneye sürülecektir. ABD'nin, İran'ın son saldırılarıyla yeni bir aşamaya ulaşan ve bölgede statükonun değişikliğini gündeme getirecek olan İran-Irak savaşının ulaştığı yeni aşama, Amerika'nın yedekte tuttuğu güç olan Türk Ordusunun ileri hazırlıkları da başlamıştır. Pentagon, Türk egemen sınıflarının Musul ve Kerkük petrolleri üzerindeki tarihi emellerini kullanarak kışkırtmakta, teşvik etmekte ve hazırlamaktadırlar. Nitekim Türk Ordusunun Irak Kürdistanı'ndaki son oporasyonu bunun bir provası niteliğindeydi.

Ancak, halkların korkacak şeyi yoktur, tersine onları kurtuluşa götürecek yol, tuttukları silahlı mücadele yolunda sebat etmeleri ve kararlılıkla yürümeleridir. Eğer Türk Ordusu Irak Kürdistanı'na karşı yeni bir saldırı başlatırsa, karşısında yalnızca Kürt halkının değil, Türk ve azınlık milliyetlerden emekçilerin şiddetli direnişini bulacaktır. Partimiz, böyle bir işgale karşı gelişecek direniş hareketini bütün alanlarda ilerletmede tereddüt etmeyecek ve Türk ordusunun bozguna uğratılması mücadelesinde en ön saflarda olacaktır. Bu gerçek Türk egemenlerini korkutmaktadır. Cephe gerisinde gelişecek devrimci savaş tehlikesi Türk egemenlerini caydıran en önemli faktördür. Partimizin yürüttüğü silahlı mücadelenin gelişmesi, cephe gerisini daha da kararsız hale getirmektedir. Ve eğer, buna rağmen Türk Ordusu böyle bir işgali gerçekleştirirse, bu, Türk Devleti'nin bugüne kadarki en büyük yenilgisine doğru gideceği anlamına gelecektir. Halkların mücadeleci birliği, gericiliğin planlarını bozacak ve başarıyı getirecektir.

Konferansımız, Kürt Halkının birliği ve haklı mücadelesinde güçlerini birleştirmesinden yanadır. Bunun Kürt Ulusu'nun kurtuluş mücadelesinin en tayin edici unsuru olduğunu vurgular. Kürt örgütleri arasındaki çatışmalar, açıktır ki, emperyalistlere ve milli zulüm uygulayıcısı gerici devletlere yaramakta, onları güçlendirmektedir. Partimiz, halkın çıkarlarıyla bağdaşmayan bu çatışmalarda taraf olmayı reddeder ve ezilen halkın birliğini sağlamak için üzerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmede tereddüt etmeyecektir.

Konferansımız, bütün uluslardan devrimci halkların dayanışmasından yanadır. Bugün gücünü uluslararası tekelci sermayeden alan gerici odaklara karşı kurtuluş mücadelesini başarıya ulaştırmak, bir ölçüde diğer ülke halklarının mücadelesine kopmaz şekillerde bağlanmıştır. Bu açıdan Kürdistan ve ülkemizde süren devrimci mücadelenin zaferini birinci derecede yanıbaşındaki ülkelerde gelişen devrim mücadelesiyle birleştiği ölçüde garantileyecektir. Partimiz, bölgemizdeki mücadeleci örgütlerle bağını geliştirmek istemekte, birliğini ve dayanışmasını ilerletmeyi arzulamaktadır.

Kararlı mücadelenizin bütün saldırıları altederek zafere ulaşacağından emin olarak, haklı davanızı destekliyoruz.

TKP/ML III KONFERANSI'nın

TKP/ML III. KONFERANSI'NDAN FİLİSTİN HALKI'NA;

TKP/ML III. KONFERANSI'NDAN AFGANİSTAN HALKI'NA;

TKP/ML III. KONFERANSI'NDAN ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARI'NA;

mesajlarını yer darlığı nedeniyle bu sayımızda yayınlayamıyoruz.

YOLDAŞÇA SELAMLAR.....

Baştarafı sf: 23'de

dığımız alandaki örgütlenmemizi yerine oturtmuş olacağız.

* Parti Üye, Aday Üye ve ileri sempatizanlarının eğitimi özellikle geçmişteki hatalarımızı irdelediğimizde hep önümüze değişik şekillerde çıkmaktadır. Bunun için idari müdahalelerde bulunmalıyız. Araçlardan biri de, Parti okullarının bir an önce açılmasıdır. Nitelikli ve ML ile donanmış Parti Üyeleri tarafından düzenlenen, gelişim için her türlü olanağın sağlanacağı buralar kişilerin gelişimine çok önemli bir faktör olacağı kanısındayız.

Gençlik komitesi olarak amacımız özellikle kendi alanımızda Partinin yaralarını sarmak, itibarını geri iade ettirmek, layık olduğu yere vardırmaktır. Tüm çabamız budur. Gelin elbirliğiyle tüm alanlarda bunun için özverili bir şekilde çalışalım. Kaygılardan uzak, subjektivizme, sekterizme, liberalizme düşmeden her türlü hastalığın üzerine giderek, yoldaşça ilişkilerle Partimizi sınıf savaşımızın önüne geçirelim. TKP/ML'nin yeri orasıdır.

Bizler Gençlik Komitesi olarak, şimdiye kadar kağıt üzerinde kalan TMLGB'yi tekrar oluşturma ve kitle çizgisi politikamızdan sivrilip sıyrılan, mücadele içinde sınanmış kişilerden TMLGB'yi oluşturma çabası içinde yiz. Bunun çekirdiğini oluşturduk. Olanaksızlıklarla boğuşup duruyoruz.

Biz inanıyoruz ki, yoldaşlarımızın Partiye bu güven ve mücadele azmiyle yapamayacağımız şey yoktur. TMLGB'yi kuracağız ve gençlik mücadelesinin göbeğine oturtmaya çalışacağız. Orta ve uzun vadedeki hedefimiz budur. Daha sonra bunun için perspektif ve görüşlerimizi sunacağız.

Biz öğrenci gençlik adına ve diğer demokratik kitle örgütlerindeki örgütlü gücümüz adına Partimizin layık olduğu yere varıncaya dek çalışacağımıza ve Demokratik Halk İktidarı savaşımında özverili bir biçimde saf tutacağımıza and içiyoruz.

Selam olsun III. Konferansımıza!

Yaşasın Partimizin her türlü zararlı akıma karşı verdiği yılmaz mücadelesi!

Yaşasın can bedeli verdiğimiz onurlu mücadelemiz!

Yaşasın TKP/ML ve Önderliğindeki TİKKO ve yaşasın nüvelerini attığımız, kurmaya çalıştığımız TMLGB!

GENÇLİK KOMİTESİ

20 Ağustos 1987

III. KONFERANS.....

Baştarafı son sf'da

gerçeği bize ordu'nun canalıcı önemini dayatmaktadır. Partimiz taa kuruluşunda "parti örgütlenmesi dışında ordu örgütlenmesi esas diğer örgüt biçimleri talidir" belirlemesiyle stratejik örgütlenmelerden biri olan ordunun önemine parmak basmıştır. Bugün küçük, zayıf olan halkın silahlı kuvvetleri silahlı mücadele içinde gelişip, güçlenecektir. Kuvvetlerimizin büyümesi kaçınılmazdır. Ancak bu kendiliğinden olmayacaktır. Elverişli objektif koşullara doğru bir müdahale ile bugünkü güçlerimizin kat kat fazlasını yaratabiliriz, yaratmalıyız. Partimizin **"Orduyu destekle"** emrine komünist yaratıcılık ruhuyla cevap verelim. Ordumuzun siyasi-teknik-kadrosal donatımı için güçlerimizi seferber edelim. **III. Konferans Etrafında Birleş, Partiyi Güçlendir, Orduyu Destekle!** şiarı temelinde sürdürülecek kampanyaya birtek cevap olmalıdır: O da: "Ben hazırım, parti önderliğinde herşeyi yaratmaya muktedirim"!

Yoldaşlar;

Kampanya sadece maddi destek olarak ele alınmamalıdır. Şüphesiz maddi destek önemli ve siyasi-ideolojik-örgütsel desteğin bir parçasıdır. Devrimci yığınların, militanlarımızın, sempatizanlarımızın partimize sunduğu her maddi destek, partimize duyulan güvenin ve devrim için ona bağlanmanın bir parçasıdır. Bu destekler bugüne kadar partimizin mücadelesine güç kattı, bundan sonra da katacaktır. Ancak biz, birkez daha maddi desteğin, siyasi, ideolojik, örgütsel destekle daha sıkıca bağlanmasının önemine işaret etmek istiyoruz.

Bu kampanya, yukarıdan aşağıya örgütün yeniden düzenlenmesi ve daha militanca şekillendirilmesine hizmet etmelidir. Örgütün sınıf mücadelesinin güçlü bir silahı olarak fonksiyonunu oynamasına örgütsel işlerliğin sağlamlaştırılmasına, örgüt disiplininin, denetiminin daha sağlıklı bir zemine oturtulmasına hizmet etmelidir.

Bu kampanya, parti mensuplarımızın, çevremizin ve devrimci yığınların III. Konferans kararlarını daha yüksek seviyelerde özümsemelerine ve gereklerini yerine getirmek için seferber olmalarına hizmet etmelidir.

Bu kampanya, parti bünyesindeki ideolojik hastalıkların açığa çıkarılmasına ve bunlara karşı güçlü mücadele ruhuyla harakete geçmeye hizmet etmelidir.

Bu kampanya, parti birliğinin daha yüksek seviyelere çıkarılmasına, birliği tehdit eden her türlü zararlı anlayışla hesaplaşılmasına hizmet etmelidir.

Partinin bütün çalışma alanları, önlerine **siyasi, ideolojik, örgütsel, pratik, maddi hedefler** koymalı, hedefleri mutlaka gerçekleştirmek için güçlerini azami ölçüde seferber etmelidirler.

BÜTÜN DEVRİMCİLER.....

Baştarafı sf: 6'da

Partimizin bu konudaki görüşlerini kısaca buraya aktaralım.

"Demokratik Halk Diktatörlüğü sistemininde bütün milliyetlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb. temel üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir." (İK. SY. sf. 259)

Milli meseledeki temel şiarımız şudur: *"Bütün uluslar için tam hak eşitliği; Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Etme Hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının birleşmesi"* (Lenin)

Kürt işçileri, emekçileri!

TKP/ML, sadece Türk Ulusu'ndan işçilerin ve köylülerin partisi değildir. Türkiye sınırları içinde yer alan bütün ulusların ve azınlık milliyetlerin işçi sınıfının partisidir. Partimiz, yıllardır Kürdistan'da gerilla mücadelesi vermektedir. Bu mücadele sizin kurtuluşunuzun, özgürlüğünüzün mücadelesidir. Yıllardır Türk Devleti'ne karşı verdiğiniz mücadelenin Komünist Parti önderliğinde sürmesidir. Bugün irili ufaklı birçok Kürt milliyetçisi akımlar var. Onlar, sizi kurtuluşa götüremez. Birçoğu, aşiret ve toprak ağalarının örgütleridir. Yarın iktidara geldiklerinde bu kez Türk Toprak Ağaları ve Kompradorları olmayacak, ama Kürt Kompradorları, büyük toprak ağaları ve aşiret reisleri olacak. Bu kez bunlar sizleri sömürecek ve sınıfsal baskı uygulayacaklardır.

TKP/ML'nin iktidarı, işçi sınıfı önderliğinde halkın devleti olacaktır. Bu devlet, devrimden yana sınıfların devleti olacaktır. Milli baskı olmayacak. Kürt Ulusu ayrılıp ayrı bir devle kurabileceği gibi, Kürt ve Türk ve diğer azınlık uluslardan halkın ortak bir devleti de olacaktır. Her ulusa bölgesel özerklikler tanınacaktır. Herkes kendi dilinden yazıp konuşacak, her ulusun kendi dillerinden okulları olacaktır. Topraksız köylülere toprak verilecektir. Hacı, hoca, aşiret reisi, toprak ağalarının hüküm fermanlığı olmayacaktır. Halk kendi devletini kuracaktır.

Bunları sağlamanın yolu partimiz **TKP/ML** saflarında birleşmekten geçer. **TKP/ML**'nin Kürdistan'da verdiği gerilla mücadelesini destekleyelim ve katılalım.

Dünya proletaryasının büyük dehası Lenin'le sözümüzü bitiriyoruz.

"Önümüzde, üzerimize kurşun ve gülle yağdıran ve en iyi savaşçılarımızı biçen düşman kaleleri bütün güçleriyle durmaktadır. Bu kalaleri zaptetmeliyiz. Ve eğer biz bütün Rus devrimcilerinin güçleriyle uyanan proletaryanın güçlerini, Rusya'da namuslu ve hayati olan ne varsa kendisine çekecek olan tek parti içinde birleştirirsek, bu kaleleri zaptedeceğiz. İşte ancak o zaman Rus devrimci işçisi Pyotr Alekseyev'in büyük kehaneti gerçekleşmiş olacaktır. "Çalışan milyonların adaleli kolları kalkacak ve asker süngüleriyle korunan despotizmin boyunduruğu atomlarına kadar parçalanacaktır." ***(Lenin Toplu Eserler. cilt 4, sf: 366-371)***

—Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizme ve her türden gericilik!
—Kahrolsun komprador patron-ağa devleti!
—Yaşasın bütün uluslardan halkın ortak mücadelesi!
—Yaşasın parti III. Konferansımız!
—Yaşasın partimiz TKP/ML ve önderliğindeki TİKKO-TMLGB!

TKP/ML etrafında çelikten birlik kur!

Gerilla savaşını ilerlet!

Yeni yeni Dersimler için ileri!

ÇAĞIRIYORUZ!

Engellerin üstüne cesaretle yürüme ve kazanma ruhuyla İLERİ! Partinin güçlerini toparlama, **Kızıl siyasi iktidar için gerilla savaşını körükleme, yaygınlaştırma merkezi görevinin** bir halkası olarak kampanya bayrağını yükseltmek için İLERİ! Partimizin kaçınılmaz olan atılımına her yönlü destek için İLERİ! Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi biliminin herşeye kadir gücünü bir kez daha gösterme ruhuyla İLERİ!

III. KONFERANS ETRAFINDA BİRLEŞ, PARTİ'Yİ GÜÇLENDİR, ORDUYU DESTEKLE!

III. Konferansımız **Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin** zaferiyle neticelendi. Devrimi gerçekleştirmek, onu devam ettirmek ve komünizme ulaşmak için **tayinedici** öneme sahip bu bilimle silahlanmanın canalıcı olduğu kavranırsa, III. Konferansımız'ın anlamı daha iyi anlaşılacaktır. III. konferansımız, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi biliminin Türkiye'nin somut koşullarına uyarlanışının ifadesi olan önderimiz **İbrahim Kaypakkaya yoldaşın fikirlerinin** her türden oportünizme, revizyonizme, troçkizme karşı zaferinin bir kez daha ilan edilişidir. Ülkemizde M-L-MZD okunun gerçek hedefine görderilebilmesinin yegâne silahının İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ölümsüz fikirleri olduğu gerçeği kavranırsa, III. Konferansımız'ın önemi daha berrak görülecektir.

III. Konferansımız, M-L-MZD biliminin ve onun ülkemizdeki silahı İK yoldaşın görüşlerinin daha yüksek seviyelerde özümsenmesinin ve onların ruhuyla geçmişle hesaplaşılmasının, düşülen hataların, sapmaların deşifre edilmesinin, yaratılan tahribatların açığa çıkarılmasının ve bunların aşılmasının yollarının gösterilmesinin güçlü bir aracı oldu. Partimizi sınıf mücadelesinde layık olduğu yere yükseltmek, geriden takipçi değil, öncü olarak fonksiyonunu oynamasını sağlamak için bunun ne denli önemli olduğu görülürse, III. Konferansımız'ın anlamı daha derinden kavranacaktır.

III. Konferansımız, İK yoldaşın ortaya koyduğu ML programatik görüşlerin zemini üzerinde yükselen partimizin kızıl güzergâhına çeşitli sapmaların taşıdığı lekelerin temizlenmesinin aracı oldu. İdeolojik çürümelere, tasfiyeciliğe, artçılığa, sağ oportünizme, revizyonizme, troçkizme güçlü göğüs gerişin önemli bir adımı oldu. Bugün devrimci hareketi ve özel olarakta komünist hareketi tehdit eden tehlikeler bilince çıkırılırsa, III. Konferansımız'ın önemi daha iyi görülecektir.

III. Konferansımız, devrimci hareketin atomlarına kadar bölündüğü, çoğunun varlık-yokluk uğraşı verdiği, yeni kimlik arayışlarına yöneldiği günümüzde, parti birliğinin daha yüksek seviyelerde tesis edilmesinin aracı oldu. Yeni bir devrimci yükselişe sahne olan ülkemizde gelişmelerin önünde olma, bizden beklenilen misyonu istenilen seviyede oynayabilmek için parti birliğinin canalıcı önemi aşikârdır. Bu açıdan III. Konferansımız'ın taşıdığı tarihsel önem gayet berrak ortadadır.

ÖYLEYSE;

III. Konferansımız'ın bayrağı altında toplanmanın, onun etrafında sıkıca kenetlenmenin önemini görmeli, partimizin, **"III. Konferans etrafında birleş"**! mesajını güçlü bir seferberlik ruhuyla cevaplandırmalıyız.

Bilindiği gibi 1981'den bu yana gelenekselleşmiş olarak "Partiyi ve Ordu'yu Güçlendir" kampanyaları yürütmekteyiz. Aynı geleneği bu yılda bundan sonra da yaşatacağız. Kampanyanın bu yıl III. Konferansımız'ın gerçekleştirilmiş olmasına denk düşmesi oldukça **büyük avantajdır.** Kampanyanın işaret ettiği hedeflere ulaşmak, parti'nin potansiyelini çok daha canlı bir tarzda harakete geçirmek, toparlamak, örgütümüzü ihtilalci geleneğimiz üzerinde yükselerek daha da militanlaştırmak, çürük unsurlardan arındırmak, gelişmeye yatkın militan unsurların yolunu açıp ileriye çekmek için oldukça elverişli koşullara sahibiz. Miskinliğe, vurdumduymazlığa, hantallığa, bürokratizme, liberalizme, karamsarlığa, daha güçlü darbeler vurmak, tasfiyeciliğin, sağcılığın kısacası her türden anti-ML düşünce tarzının yarattığı tahribatları açığa çıkarıp güçlü bir atılım yapmak için koşullar oldukça elverişlidir. Devrimci yığınları parti önderliğinde harekete geçirmek için güçlü avantajlarımız var. Çünkü: III. Konferansımız'la birlikte partimizin irade ve eylem birliği daha da pekişmiştir. Gücünü partiden alarak merkezi otorite daha sağlam tesis edilmiştir. Partimizin sınıf mücadelesinde oynaması gereken rolü oynayamamasına yol açan siyasi, ideolojik ve örgütsel nedenler açığa çıkarılmış, çözüm yolları gösterilmiştir. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bilimiyle daha güçlü bir şekilde silahlanılmıştır.

Durum objektif olarakta iyidir. Devrimci durum ve dalga yükselmeye devam ediyor. Yığınlar canlı!

Reformizm-tasfiyecilik-karamsarlık çekici olamıyor. Durum devrimcilerin-komünistlerin lehine! Siyasi-ideolojik-örgütsel olarak parti, III. Konferansla ileriye doğru önemli bir adım atmış ve işaret ettiğimiz objektif duruma müdahalede daha güçlü bir silah haline gelmiştir. Bu güce, gücümüzü katmak, emekçi yığınları parti etrafında harekete geçirmek için alabildiğince çalışmamız gerekiyor.

Parti, proletaryanın devrim için, devrimden sonra devrimi sürdürmesi için, kısacası komünizme ulaşmak için **en tayinedici silahıdır.** Onsuz proletarya hiçtir. Proletarya kahredici gücünü, büyük devrimci kudretini ancak partisi sayesinde oynayabilir. Söylemek istediğimiz şudur; Partinin, "partiyi güçlendir" direktifine bütün gücümüzü kullanarak katkıda bulunmak, partinin her mensubunun vazgeçilmez görevidir.

"Ben partinin önemini, anlamını biliyorum" deyipte bu direktife suskun kalmak bağdaşmaz, "Ben devrim istiyorum, devrime inanıyorum" deyipte bu çağrıya seyirci kalmak bağdaşmaz. Devrim için, devrimci bir parti gereklidir. Partiyi güçlendirmek demek, devrimi güçlendirmek, ezilenlerin kurtuluşunu yakınlaştırmak demektir. Devrimin-komünizmin silahı partiyi güçlendirmek için büyük bir şevkle görev başına!

Özellikle bizim gibi ülkelerde **Ordusuz parti'nin hiçbir şey olduğuna** bir kez daha işaret etmek istiyoruz. Ülkemiz gerçekliğinin sonucu olarak temel mücadele biçimi olan silahlı mücadele

Devamı sf: 27'de